

ဓမ္မစာ

ကြယ်စင်များဝေ

ဟင်္ဂလိပ်နတ်သမီး

သီရိကြယ်စင်

နုလုံးသားထဲကအပန်းချီ

BURMESE
CLASSIC

ပင်လယ်နက်သမီး နှင့် နှလုံးသားထဲကအမုန်းချို

ကြယ်စင်စူးစေ့+သီရိကြယ်စင်

စာအုပ်အမျိုးအမည်

၅၀၀၉၆၈၀၈၀၇

မျက်နှာပုံအမျိုးအမည်

၅၀၀၉၆၈၀၈၀၇

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)

အမှတ် (၆၆)၊ (၆) လမ်း၊ လမ်းမတော်။

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင်

(သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်)

၁၈၆၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ မထမအကြိမ်

အုပ်စု

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

ရွှေစကားစာပေ

www.burmeseclassic.com

သီရိကြယ်စင်

နှလုံးသားထဲကအမုန်းချို

BURMESE
CLASSIC

ရွှေစကားစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဒီကောင်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲနေ

ဒီအရေး

တိုင်းရင်းသား နှစ်လုံးညီညွတ်မှုပြိုကွဲနေ

ဒီအရေး

အချစ်အမြင်အာသာ တည်ဆဲနိုင်ငံပြိုနေ

ဒီအရေး

ပြည်သူ့သမ္မတတော်

ပြည်ပအားကိုးမှုဆိုင်ရာ အချိန်ပြင်ပစီးပွားရေးဆန့်ကျင်ခြင်း

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း

ပြည်တွင်း ပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများအား ဆန့်ကျင်သည့် သတ်မှတ်ချက်များ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် အခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး။

ပြင်ပလောကတွင် ပြည်ပအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်ဆိုင်သည့် ခေတ်မီမှုပြုလုပ်ထုတ်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်၏အခြေခံ၌ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဆက်စပ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးတစ်စီးပွားရေးစနစ် ပြုပြင်ဆင်နွှဲပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပစုတတ်ပညာနှင့် အခင်းအနှီးများမိတ်ဆက်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူမှုများ

အမျိုးသားတို့၏တိုးတက်မှုနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးစေ့စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အခန်း(၁)

ပုပြင်းလှသောနေရောင်ခြည်အောက်မှာ အချိန်မဲ့လွင်ပြင်
သီးသီးထဲ တစ်ကိုယ်တည်းလျှောက်လှမ်းရတော့မှာပါလားဟု
သောအသိ၊ တစ်ဦးတည်းသောဖေဖေ၊ ချစ်သောဖေဖေကို ဘယ်
သောစွဲပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးဟူသောအသိတို့အပြင် အဖြစ်ဆိုး
ဆိုးသောဆိုးသွားရရှာသည့် ဖခင်ကြီး၏စာပုဒ်ကိုကြည့်ပြီး 'မေ
ဘက်ပိုင်' ရင်ထဲမှာ စူးအောင်နာကျင်နေလိုက်ရတာ အဆမတန်။

"ဖေဖေ..."

ရင်ထဲမှာပဲ့တင်ထပ်ရင်း ဘဝအမျိုးမျိုးဖြင့်ကျင်လည်လှုပ်
သော သမီးကို လူတန်းစေ့အောင်ထားပေးခဲ့ရှာသည့်ဖေဖေ
အသွင်အား မေသက်ပိုင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလို့မဆုံးစွာကြည့်ရင်း
ရင်ထဲမှာနာကျင်နာကျည်းရပြန်သည်။

ဖေဖေတို့ ဘယ်သူတွေကသတ်တာလဲ။ ဘာအတွက် သတ်ကြတာလဲ။

ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ ဆွေမဲ့၊ မျိုးမဲ့အရပ်မှာ မေသက်ပိုင် ဘယ်လိုအသက်ရှင်ပြီး ဘယ်လိုကလဲစားချေရမှာလဲ။

ကျွဲတောက်တောက်နှင့် လူမရှိ၊ သူမရှိအသုဘတစ်ခုမို့ ဦးသက်ပိုင်၏အသုဘမှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး မေသက် ပိုင်၏ညှိုးငယ်ကြွေကွဲသောအသွင်ကသာ လူတွေ၏အမြင်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားနှင့် ဂရုဏာသက်စရာ။

ထို့ကြောင့် လူအများမြင်နေကြသလို ဘုန်းပြင်ကို လည်း မေသက်ပိုင်ကို မြင်နေရပါသည်။ ဂရုဏာသက်နေရပါသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့်လောက်သေးသည့် နနု ဖတ်ဖတ်၊ချောချောလှလှကောင်မလေးပါ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ် မှလိုလည်း ဘေးမှအပြောများအရ သူသိနေရပြန်သည်။ ဖအေ တစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုဘဝမှာ ဖခင်က ဝုစရိုက်အလုပ်တွေထဲမှာ ခွေးရောယှက်တင်ပါဝင်ပတ်သက်လုပ်ကိုင်ရင်း အသက်မွေးသူ။

ဘုရားရေး... ဒီကောင်မလေးတော့ အဖေအမွေတွေ ဆက်ခံရတော့မည်။ ဦးသက်ပိုင်သေဆုံးသွားရမှုကလည်း သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့်မဟုတ်ပါလား။

လုံဖျားပုစဉ်းနားတာနှင့် ကျီးကန်းက ချေးပါတယ်လို့စင် ပြောပြော ဘုန်းမြင့်ကို ကောင်မလေးအစား ကျောချမ်းသွားမိ ပါသည်။

သူကလည်း ဒီနယ်သားမို့ ဦးသက်ပိုင်ကိုသိသလို ဦးသက် ပိုင်ကွက်ကျော်ရိုက်သွားသည့် ဦးထက်ရှားတို့အဖွဲ့ကိုလည်း သိ သည်။

ဒီတောင်ကြီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဒီလူတွေဟာ ဆားပုလင်း၊ ငံမြှာရည်ပုလင်းတွေပါပဲ။ ပါလေရာဖြစ်ကြသလို ဇန်လည်းဇန်၊ နိုလည်းနံတဲ့လူတွေပါပဲ။

ဘုန်းမြင့်ကိုအတွက် အနေသာကြီးပါ။ ကိုယ်နှင့်ဘာမှ ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်းမရှိပေမယ့် မြင်နေရသည့်အနေအထား ကြောင့် တျားတွေအလယ်မှာ ကျားစာဖြစ်ရရှာမည့် ချေသူငယ် လေးအား သူ ဂရုဏာသက်မိသည်တော့အမှန်။

ဘုရားရှင်ကလည်း တောကြားခွဲသည်မဟုတ်ပါလား။ သတ္တဝါတွေကို သနားရမယ်လို့။

ဘုန်းမြင့်ကို မသင်္ကာဖွယ်ရနဲ့တွေ့ရလို့ မျက်မှန်အမည်း ထဲမှ မျက်လုံးကို ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိတော့လည်း ဦးထက်ရှား၏

အဖွဲ့တော်သားတွေတို့ ဟိုတစ်ယောက်၊ ဒီတစ်ယောက်နှင့် တပိ
ပြန်ပြီးကြည့်နေတာတို့ သူတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဝန်းတွန်းပြီး အသင့်အနေအထားပြင်ရင်း သူသနားရပါ
သည့်သတ္တဝါမလေးသို့ ဘုန်းမြင့်ကိုကြည့်မိသောအခါ သူမက
တော့ သူ့ဖခင်မှလွဲလို့ ဘာမှနားမလည်ရှာသည့်ပုံ။

မကြာမီ မီးသဂြိုဟ်ပြီးစီးသွားခဲ့ပြီး အသုဘပရိသတ်ပြန်
လည်ထွက်ခွာလာကြသည့်အခါ မေသက်ပိုင်၏နောက်မှာ
နောက်ယောင်ခံလိုက်နေကြသည့် ဒုစရိုက်သမားတွေ၏နောက်
တွင် ဘုန်းမြင့်တို့တစ်ယောက်လည်း ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး
ကြီးတော်နွားကျောင်းဖို့ မယောင်မလည်နှင့်လိုက်ပါနေမိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆို သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက အပစ်
အခတ်၊ အသတ်အပုတ်တွေကို ဝါသနာလည်းပါ၊ ကျွမ်းလည်း
ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးမို့ပါပင်။

❀ ❀ ❀

ဖေဖေအိမ်လေးသို့ မေသက်ပိုင်ပြန်ရောက်လာသည့်
အခါ သူမ၏မျက်ရည်များ အဆမတန်မြိုကျလာကြပြန်သည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တာဖေဖေရယ်။ သူမငယ်စဉ်
ဆည်းက မန္တလေးမှာ ဘော်ဒါဆောင်ထား၊ ကျောင်းထားပေး
ခဲ့သည့်ဖေဖေမှော ဒီသမီးလေးရဲ့ပြန်လည်ပြုစုလုပ်ကျွေးမှုကို
နည်းနည်းလေးမှ ခံစားမသွားရရှာ။

သစ်သားအိမ်လေးထဲမှာ ပွရှုပ်နေသည့်ပစ္စည်းများကို
ကြည့်ပြီး မေသက်ပိုင်မျက်မှောင်ကျရပြန်သည်။ ဒါ ဘာဖြစ်
တာလဲ၊ ဘယ်သူတွေက ဘာပစ္စည်းတွေကိုလာရှာကြတာလဲ၊

သူခိုးတို့ကလား။ နားမလည်နိုင်သောမျက်ဝန်းများဖြင့်
အဖြေရှာရင်း မေသက်ပိုင် အိမ်ကိုစတင်ရှင်းလင်းရပါသည်။

နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲလည်းဖြေပြီးသွားခဲ့ပြီမို့ ကျောင်းလည်းတက်စရာမလိုတော့။ ဖေဖေလည်းမရှိတော့ပြီမို့ ယခုအချိန်ကစပြီး ဖေဖေအိမ်ကလေးမှာနေပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လျှောက်လှမ်းရတော့ပေမည်။

“ဟော...”

ဖေဖေဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် ဖေဖေလောင်းကုတ်အင်္ကျီအစောင်းကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတွေ့ရသဖြင့် ကောက်ယူပြီး အင်္ကျီချိတ်မှာ ချိတ်လိုက်ပြန်သည်။

ဒီအင်္ကျီကြီးကိုမြင်ရတိုင်း ဖေဖေရှုပ်သွင်ကိုပါ သူမမြင်ရပါသည်။ သည်အင်္ကျီနှင့်ဖေဖေဟာ တဆက်တည်း။

အိမ်ထဲမှာ တံမြက်စည်းလဲ့နေမိစဉ် အိမ်ထဲသို့ လူသုံးယောက် ဖျတ်ကနဲဝင်လာကြသဖြင့် မေသက်ပိုင် ဆတ်တနဲတုန်အောင်လန့်သွားမိပါသည်။

ရှုပ်တွေက လူဆိုးရှုပ်၊ လူကြမ်းရှုပ်တွေ။ သုံးစားမရသည့် ရှုပ်တွေနှင့်။ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် မေသက်ပိုင် သူတို့ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်နေလျှင် ထိုသူများက သူမကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

“ရှင်... ရှင်တို့...”

“စကားမရှည်နဲ့၊ ပစ္စည်းအသစ်မှာလဲ”

လူဆိုးတစ်ယောက်၏ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်မေးခွန်းကိုကြားလိုက်ရလျှင် မေသက်ပိုင် လုံးဝနားမလည်နိုင်။ ဘယ်ကပစ္စည်းလဲ။

သူမ၏အကြောင်ကြောင်အကြည့်ကို လူဆိုးတွေစိတ်မရှည်။ တစ်ယောက်က ဓားကိုထုတ်ပြီး...

“ဟေ့... အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ပေး... ငါတို့ပစ္စည်း၊ နင့်အဖေက ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်သွားတာ”

“နင်လည်း နင့်အဖေနောက်လိုက်သွားချင်လို့လား၊ အချိန်မရှိဘူး၊ ပေး...”

ဓားများနှင့်ချိန်ရွယ်ပြီး သူတို့တောင်းနေကြလျှင် မေသက်ပိုင်မှာ တကယ့်ကိုအူကြောင်ကြောင်၊ ဖေဖေအလုပ်တွေကို သူမလုံးဝမသိ။

“ရှင်တို့ပြောတာတွေ ကျွန်မလုံးဝနားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မနေ့စဉ်ပြန်ရောက်တာ၊ ကျွန်မရောက်တော့ ဖေဖေ အသက်မှမရှိတော့ဘဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင်ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ၊ နင့်

လက်ထဲမှာပဲ ဒီပတ္တမြားရှိတိုရှိရမယ်၊ ကဲဟေ့.. အလွယ်တကူ နဲ့ထုတ်စေရင် ဝေးတဲ့နည်းကိုသုံးကြစို့”

တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆော်ရင်း သူမကို အကြမ်းဖက်မည်ပြင် ကြလျှင် မေသက်ပိုင် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ခြံဝသို့မျှော် ကြည့်ခို၏။

လူနေအိမ်ကျပြီး တိတ်ဆိတ်သည့်ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မို့ လူဆိုးတွေအတင့်ရဲလှသည်။ ညနေစောင်းမို့ ဝင်လူလူနေရောင် အောက်မှာ နှင်းတွေကလည်း တစ်စ၊ တစ်စထူထပ်သိပ်သည်း လျက်။

“ကဲ.. ဘယ်လိုလဲ”

“ကြာပါတယ်ကွာ၊ ခေါ်သွားကြစို့”

“ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်မ၊ ဦးထုတ်ရှားဆီရောက်မှ ပျော့ဆင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

လူဆိုးသုံးယောက်၏မတရားအနိုင်ကျင့်မှုကို ရွံ့မုန်းစွာ ကြည့်ရင်း မေသက်ပိုင် ချွေးပြန်နေခိုက် နောက်ဘက်မှ ရိပ် ကနဲအရိပ်တစ်ခုခုနံဝင်လာခဲ့ပြီး သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထွေးကနဲဖြစ်သွား၏။

သူလည်း လူဆိုးပဲလား။ သူရော ပတ္တမြားလာတောင်း ထာပဲလား။

သူမကိုလွှတ်ပြီး နောက်ဝင်လာသည့်လူကို ပိုင်းဝန်းတိုက် ခိုက်နေကြလျှင် မေသက်ပိုင် ဒီအိမ်မှထွက်ပြေးဖို့သာ စဉ်းစားရ တော့သည်။

တော်ကြာ ဘုမသိ၊ဘမသိနှင့် ပတ္တမြားလာတောင်းနေ ကြလျှင် သူမ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည်။ မြင်နေရသည့်ဖေဖေ ယောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးကိုဆွဲယူကာ မေသက်ပိုင် ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

လောလောဆယ် ဒီအိမ်ကလွတ်လျှင်ပြီးရော၊ နောက်မှ ပြန်လာနေတော့မည်။ အိမ်နောက်ဘက်မှဆင်းပြီး သူမ ကြောက် အားလန့်အားနှင့် လှည့်တကြည့်ကြည့်ပြေးလာခဲ့သည်မှာ ခရီး အတော်ပင်ပေါက်ခဲ့လေပြီ။

ဟိုဘက်ရွာမှာ ဖေဖေမိတ်ဆွေကြီးဦးအိုက်ခွန်ရှိသည်။ အဲဒီတိုပဲပြေးတော့မည်။

❁ ❁ ❁

အန်း(၂)

“တေ့.. ရပ်..”

“အမေ့..”

လမ်းဘေးရှိသစ်ပင်ရိပ်မှ ဘွားကနဲထွက်လာသည့်လူနှစ်ယောက်ကြောင့် မေသက်ပိုင်နောက်သို့ယိုင်သွားစဉ် ထိုလူနှစ်ယောက်က သူမကို လျှင်မြန်စွာချုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

“အပြင်ကစောင့်နေတာ အတော်ပဲ၊ အိမ်ထဲမှာ ဦးထက်ရှားရဲ့လူတွေရောက်နေတယ်”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ်ဖျားစွဲတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

“ကဲ.. အမိ.. မင်းရဲ့အဖေပေးခဲ့တဲ့ပတ္တမြား ဘယ်မယ့်”

“လာပြန်ပြီ”

စေဖေ့ကို အသက်ရှင်ရက်နှင့်မတွေ့ရသည့်ကြားထဲ သည်ပတ္တမြားပြဿနာက အကြီးအကျယ်ရှင်နေလေတော့ရာ မေသက်ပိုင်မှာ မြေးစရာမြေမရှိဖြစ်နေရလေ၏။

စတိုင်မိုက်သည့်လူဆိုးနှစ်ဦးမှာ အိမ်ပေါ်ကအဖွဲ့နှင့် တစ်ခွဲတည်းဟုတ်ပုံမရ၊ တစ်ယောက်က ဖြူဖြူချောချောဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ကတော့ အသားမည်းသည်။ ဖြူဖြူချောချောလူက မေသက်ပိုင်အား...

“ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုတို့နဲ့အတူ ပူးဆင်းစမ်းပါ၊ အခုဆိုရင် ဒီပတ္တမြားနောက်လိုက်နေတဲ့အဖွဲ့တွေ အများကြီးပဲ၊ အနည်းဆုံးလေးဖွဲ့လောက်တော့ရှိမယ်၊ အစ်ကိုကစည်အောင်ဇော်ပါ၊ လူဆိုးပေမယ့် ကတိသစ္စာရှိတဲ့နေရာမှာ နေပါ၊ ညီမ အစ်ကိုတို့နဲ့ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် အကျိုးမယုတ်စေနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလေလျှင် အသားမည်းမည်းလူဆိုးကလည်း မေသက်ပိုင်တိုင်ရောက်ချော့မော့ဖျားယောင်းပြန်၏။

“တကယ်ဆိုတော့ ဒီပတ္တမြားဟာ ညီမရဲ့အဖေနဲ့လည်း သာမန်ဆိုင်ပါဘူး၊ ပိုင်ရှင်ဆိကနေပြီး..”

“တော်.. တော်.. ဒီလောက်ထိပြောမနေနဲ့၊ နောက်မှ
ကြည့်ပြီးစိစဉ်ကြတာပေါ့”

နောက်ဆုံး လူဆိုးနှစ်ယောက်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး
တစ်ယောက်တစ်ယောက်ပိုင်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“အား.. အမယ်လေး.. အ..”

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မေသက်ပိုင်မှာ လူဆိုးနှစ်
ယောက်ဆွဲခေါ်သွားသည့် ဂျစ်ကားပေါ်သို့ရောက်လုနီးနီးတွင်
နောက်ဘက်မှကျောက်ခဲများလွင့်ပျံလာပြီး တခွပ်ခွပ်အသံနှင့်
အတူ လူဆိုးများလဲကျသွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

“ဟင်.. လာပြန်ပြီလား၊ နောက်ရန်သူတစ်ယောက်၊
ဖေဖေရေ.. ဖေဖေပြဿနာတွေကိုလာရှင်းပေးပါဦး”

ရင်ထဲမှ တိုင်တည်တမ်းတရင်းမှပင် ရလာသည့်အခွင့်
အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ကားလမ်းဘေးမြေပြင်သို့ မေသက်
ပိုင် ဆင်းပြေးပါလေ၏။

နောက်မှပြေးလိုက်လာသည့်ခြေသံနှင့်အတူ အော်ဟစ်
တားဆီးသံကိုလည်း သူမကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့.. မပြေးနဲ့.. ဟေ့..”

နောက်မှဖြစ်လိုရာဖြစ် လောလောဆယ်တော့ လူဆိုး

လက်မှလွတ်ရန် မေသက်ပိုင် အားကုန်ပြေးနေမိသည်။ သည်
လောက်တောင်ရန်များနေသည့်ဘဝကိုလည်း စိတ်ပျက်လာမိ၏။

ပတ္တမြား၏ရာဇဝင်ကို သူမ မသိသလို၊ ဖေဖေအသက်ခံ
ရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း သူမသေသေချာချာမသိရှိပါ။

ပြေးရင်းလွှားရင်းမှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို သူမခလုတ်
ထိုက်ပြီး ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲကျသွားချိန်တွင် နောက်မှလူဆိုးတ
ယောက်ကို ဖမ်းမိသွားပါလေ၏။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်ပြေးနေတာလဲ၊ ငါ လူဆိုး
ဧကုတ်ပါဘူး”

“လူဆိုးမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုလိုက်ဖမ်းနေသလဲ၊
ကျွန်မလက်ထဲမှာ ဘာပတ္တမြားမှမရှိပါဘူးရှင်၊ ယုံပါ၊ ဖေဖေနဲ့
ဇနီးလက်ပွန်းတတီးမနေခဲ့ရပါဘူး၊ ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်နေ
တယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်မ မသိရတာပါ”

လူဆိုး၏လက်ထဲမှ အကြောက်အကန်ရှုန်းရင်း မေသက်
ပိုင်တောင်းပန်လိုက်လျှင် ထိုသူက သူမကို တစ်နေရာသို့ဆွဲခေါ်
သွားရင်း အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြသည်။

“ကိုယ့်နာမည်ဘုန်းမြင့်ကိုပါ၊ လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေး
အလည်အပတ်လာနေရင်း စောင့်ကြီးရောက်နေတာ

တစ်လလောက်ရှိပြီ၊ ဒီနေ့တော့ မင်းဖေဖေရဲ့ အသုဘမှာ မင်း အဖြစ်တို့တွေ့လိုက်ရတယ်လေ၊ ဘဲအုပ်က တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ မဖေဒါစာ တစ်ပင်ထဲဆိုသလို ပတ္တမြားကိစ္စအတွက် မင်းတို့ လူဆိုးတွေဝိုင်းအုံနေတာ တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ဝင်ကူညီမိတာပါ။

“မဆုံးဘူး၊ ဒါဖြင့် ရှင်က သိကြားမင်းကြီးပေါ့၊ အပိုတွေ လာခွီးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင်လည်း ပတ္တမြားကိစ္စအတွက် ကျွန်မကို ချဉ်းကပ်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်”

အရင်ကလို မရှန်းကန်တော့ဘဲ ဘုန်းမြင့်ကိုဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ မေသက်ပိုင်လိုက်ခဲ့သည်မှာ သူမဘဝက မထူးတော့ လို့လည်းဖြစ်သည်။

မေသက်ပိုင်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မန္တလေးမှာသာနေ ခဲ့ရသူပီပီ တောင်ကြီးမြေသည် သူမအတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင်၊

ဖေဖေအိမ်မှာနေဖို့ရာလည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်၊ ဟိုအဖွဲ့ ကလာလိုက်၊ ဒီအဖွဲ့ကလာလိုက်နှင့်မို့ မကြာခင် ဒုက္ခရောက် ရမည့်အတူတူ သူမ ကြောက်လန့်မနေချင်တော့ပါပေ။

ဖေဖေကိုလည်း မေသက်ပိုင်လုံးဝအပြစ်မတင်ရက်ပါ။

သမီးအတွက်ဆို တာဝန်အကျေလွန်နေသည့် ဖခင်၏ချစ်ခြင်း ဓမ္မတာအပေါ် သူမ မပြုစုရက်။

ကံတရားကိုပဲ လွှဲပုံချလိုက်ပါတော့မည်။ ဖေဖေမမျှာ ပတ္တမြားကိစ္စအတွက် အသက်ပင်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေကြသည်မှာ ဝတတိလရောင်အောက်မှာဖြစ်၏။

“ဟဲ့တိတယ်မို့လား၊ ရှင်ရော ပတ္တမြားတို့လိုက်နေတဲ့မုဆိုး ဝဲမဟုတ်လား၊ သေသေချာချာလည်းစဉ်းစားကြည့်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ဖေဖေ အဆက်အသွယ်မရတာကြာပါပြီ၊ ဖေဖေက ငွေ သာမို့နေတာ၊ လူလည်းလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့လိုလူလည် ကြီးတွေ ကျွန်မဆီမှာ ပတ္တမြားရှိမရှိတောင် မသိကြဘူးတဲ့လား”

“ပတ္တမြားကိစ္စက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်စိတ်ဝင်စား တာ ပတ္တမြားမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ... ကျွန်မကိုစိတ်ဝင်စားတာလား၊ အသက်သာ အသေခံမယ်၊ လူကို တာများအောက်မေ့နေသလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မင်းကို သနားလို့ ဝင်ကူညီမိတာပါဆိုမှ”

လရောင်အောက်မှာ သူမတို့ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေ

ကြရင်း စကားတွေတိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်များနေကြသည်။ သူ့ပြော
စကားတို့မလုံပေမယ့် လောလောဆယ် ပြေးစရာ၊ ရွေးစရာနေရာ
မရှိသည်မို့ မေသက်ပိုင်မှာ ဘုန်းမြင့်ကိုခေါ်ဆောင်ရာသို့သာ
လိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အန်း(၃)

တောင်ယာခင်းအဟောင်းတစ်ခု၏ တောင်ယာတဲလေး
မှာ ဆူမတို့ခိုနားကြရသည်။ ဆောင်းရာသီမို့ တောင်ကြီးညက
အရိုးကွဲလှတတ်။

ရတတ်သမျှထင်းများကို မီးဖိုထားသည့်မီးဖိုလေး၏နံဘေး
မှာ မေသက်ပိုင်က တခိုက်ခိုက်တုန်ရင်း စူပုပ်၊ ရန်လုပ်နေ၏။
သူမမှာ ပုံမှန်အနွေးထည်လေးနှင့် အပေါ်မှ ဖေဖေလောင်းကုတ်
အတိုကြီးသာ ထပ်ဝတ်ထားရသဖြင့် ချမ်းလိုက်တာကအရမ်း။

ဘုန်းမြင့်ကိုမှာတော့ အနွေးထည်ခေါင်းစွပ်နှစ်ထပ်နှင့်
သားမွေးလျာကင်ကြီးဝတ်ထား၏။ နောက် ဘောင်းဘီရှည်တွေ၊
ချိတ်အိတ်၊ ရှူးနှင့်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။

မေသက်ပိုင်မှာဖြင့် ချည်လုံချည်လေးနှင့်သာ။

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ ခုမှ အဖေသေဆုံးပြီးကာစ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စုက္ခပေးရက်လိုက်ကြတာ၊ ဘယ်ကပတ္တမြားမှန်းလည်းမသိ၊ ဘာမှလည်းပေးစရာမရှိတဲ့လူကို သက်သတ်လိုက်ပြီးနှောင်ထွက်နေကြတယ်”

ကလေးဆိုးကြီးသဖွယ် တဖွဖွရေရွတ်ရင်း မေသက်ပိုင်မေးချင်းရိုက်နေလျှင် ဘုန်းမြင့်ကို သူ့သားမွေးဂျာကင်ကြီးကို ချွတ်ပြီး ပေးလိုက်သည်။

“ရော့ . . ထပ်ဝတ်ထား၊ ကိုယ့်ကိုတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကိုယ်က မင်းကိုတူညီတဲ့သူပါ”

“မယူချင်ပါဘူး၊ ရှင်အင်္ကျီကို သေတောင်မဝတ်ဘူး၊ ကူညီတဲ့သူဆိုရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီတောထဲခေါ်လာရသလဲ၊ တောင်ကြီးမှာပဲ တစ်နေရာရာမှာဝုတ်ထားပေးပါလား”

မိန်းကလေးပီပီ သူမ ဆင်ခြေများနေလျှင် ဘုန်းမြင့်ကို သက်ပြင်းချရပါ၏။

“မဖြစ်လို့ပေါ့၊ တောင်ကြီးမြို့ပေါ်မှာ ဦးထက်ရှားအဖွဲ့နဲ့ ဦးမြလင်းအဖွဲ့က မင်းကိုမြေလှန်ရှာနေလောက်ပြီ၊ မင်းဆီမှာ ဘွားမရှိဘူးဆိုပေမယ့် ဘယ်ယုံမလဲ၊ ဦးသက်ပိုင်ရဲ့တစ်ဦး ဖွည်းသောသွေးသား၊ မျိုးဆက်ဆိုလို့ မင်းပဲရှိတာလေ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်တို့ပတ္တမြားက ဘယ်လောက်တောင် အဖိုးတန်နေလို့ ဒီလောက်သည်းသည်းလှုပ်နေကြရတာလဲ၊ ပြီးတော့ ပိုင်ရှင်ကဘယ်သူလဲ၊ ရှင်ကရော ဘာကိစ္စ ဒီအကြောင်းတွေကိုသိနေရတာလဲ၊ ဘာလဲ . . ရှင်ရော လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ ဟေ့တလား”

မေသက်ပိုင် သံသယအပြည့်ဖြစ်နေလျှင် ဘုန်းမြင့်ကို ခိုက်ရှည်စွာရှင်းပြ၏။

“ပတ္တမြားက တော်တော်တန်ဖိုးရှိတယ်၊ သိန်းရာဝဏန်းလောက်ရှိမယ်၊ ပြည်ပမှာရောင်းရင် ပိုပြီးအကျိုးရှိကြမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒုစရိုက်အဖွဲ့တွေ သည်းသည်းလှုပ်နေကြတာပေါ့၊ ခိုင်ရှင်အစစ်ကတော့ မန္တလေးကပါ၊ မိုးကုတ်သူဌေးကြီးဆိုပါတော့၊ အဲဒီပိုင်ရှင်အစစ်ကနေတစ်ဆင့် ဦးထက်ရှားတို့က ဝယ်ခဲ့ပြီးစားတဲ့အခါ မင်းဖေဖေက ကြားကယ်ရီပေါ့၊ နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူး၊ မင်းဖေဖေအသတ်ခံရပြီး ပတ္တမြားထည်းခြေရာပျောက်သွားခဲ့တယ်”

“ရှင်က တယ်သိနေပါလား”
မေသက်ပိုင်ထံမှ မသင်္ကာသံထွက်လာခဲ့လျှင် ဘုန်းမြင့်ကို ချီးမြှင့်ပြောရပါလေ၏။

“ဒီအကြောင်းတွေက တောင်ကြီးမြို့ထဲမှာ လူတော်တော်များများသိကြတဲ့ကိစ္စတွေပါ။ အထင်မလွဲပါနဲ့မိန်းကလေးရယ်၊ မျက်နှာခြင်ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ဆုတောင်းကြောင့် မင်းကို မြင်မြစ်ချင်း...”

“ရှင်နော်...”

တောထဲ၊ တောင်ထဲ နှင်းမှုန်အောက်ကတဲလေးထဲမှာ နှစ် ယောက်တည်းရှိရသည့်ကြားထဲ ဘုန်းမြင့်ကို၏အသံက ကြွင်းနာ ဟန်အပြည့်ဖြစ်နေလျှင် မေသက်ပိုင်လန်အော်မိသည်။

“အဲ... မြင်မြင်ချင်းသနားသွားမိလို့ပါ။ တလွဲမတွေးပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကဲ... တို့လည်း မအိပ်ချင်သေးတဲ့အတူတူ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပြောရအောင်လေ”

“ကျွန်မမှာ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မအကြောင်းက ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းဘူး”

“ကောင်းပါတယ်၊ မန္တလေးမှာ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ နောက် ဘယ်မေဂျာနယ်ကျောင်းပြီးတယ်၊ ရည်းစားဘယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ် ဘာညာပေါ့”

“ရှင်နော်၊ လူကိုဘာအောက်မေ့နေလဲ၊ ရှင်သာ လူရွပ်လူပွေကြီး ကျွန်မက ဘာရည်းစားမှမရှိဘူး၊ ခပ်အေးအေးပဲနေတာ”

“သေချာတယ်နော်၊ ဒါဖြင့် ကိုယ့်အကြောင်းပြောပြမယ်၊ ကိုယ့်အရပ်က ငါးပေနဲ့ဆယ့်တစ်၊ အသားက အဖြူရောင်၊ လူက ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်စားလို့ရတဲ့ရုပ်”

“အိုး... တော်ပါ၊ ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ”

မေသက်ပိုင်ပျော်ရွှင်ပါစေတော့ရယ်လို့ ဘုန်းမြင့်ကို လျှောက်နောက်နေလျှင် သူမက သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး မီးလှုံနေလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရပ်ရှည်ရှည်၊ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သည့် ယောက်ျားပီပီသသနှင့် ချောမောသည့်သူ့ရုပ်ကို မေသက်ပိုင် မြင်ရမှာမလွဲ။

“ချမ်းလိုက်တာ၊ ချမ်းလိုက်တာဟေ့၊ အင်္ကျီကို မင်းမဝတ် ချင်လည်း ပြန်ဝေး...”

“ရှေး... ရှင်အင်္ကျီ၊ ရှင်ဟန်လုပ်ပေးတာ သိသားပဲ”
အင်္ကျီကြီးကို တစ်ဖက်သို့ပြန်ပစ်ပေးလိုက်လျှင် ဘုန်းမြင့် ဟို တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီးပြုံးလိုက်သည်။ တော်တော်ရန်လိုက် ခွေးမလေးပါပဲ။

“အိပ်ပြီဟေ့၊ ကိုယ့်အိပ်နေတုန်း ကိုယ့်ကို မဟောမတရား

တော့မကြုံစည်နဲ့နော်၊ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်၊ လူကိုဘာမှတ်နေလဲ”

မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး သူတစ်ဖက်သို့လှည့်သွားလျှင် မေသက်ပိုင်မှာ ဒေါသတွေအလိပ်လိုက်ထွက်ကျန်ခဲ့ရသည်။

“အလကားလူ၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ သူလည်း ပစ္စုပ္ပန်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူပဲဖြစ်ရမယ်၊ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့လေ၊ ငါလည်း လောလောဆယ် ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိတဲ့အတူတူ သူ့အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ပဲ နေလိုက်ပါဦးမယ်”

အတွေးတွေများနေရသည့်ကြားထဲ ကိုယ်က မိန်းကလေးဖြစ်တာရယ်၊ တောထဲတောင်ထဲမှာရောက်နေတာရယ်ကြောင့် မေသက်ပိုင် မအိပ်ရဲပါချေ။

သည်ကြားထဲ တောသတ္တဝါများ၏အော်သံ၊ အူသံ၊ မြွေတွန်သံများကိုကြားရသည့်အခါ မေသက်ပိုင်မှာ- ပိုလို့ပင်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရပြန်သည်။

“ဟင်း.. သူကတော့ အပူအပင်မရှိ အိပ်နေလိုက်တာ၊ သူဟာ ငါ့အတွက် ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ပဲ၊ သတိထားနေမှ တန်တာကျမယ်”

ချမ်းလွန်းသည်ကြောင့် မီးတိုနာနာထည့်ရင်း ကိုယ်အိပ်ပျော်နိုင်သမျှ တရုန်းရှုန်းနှင့် ဟောက်သံပေးကာအိပ်ပျော်နေသည့်ဘုန်းမြင့်ကိုအား မေသက်ပိုင်မျက်စောင်းထိုးနေမိသည်။

ထိုစဉ် ချွတ်ကန်အသံကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် တံပေါက်ဝသို့မေသက်ပိုင်လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်..

“အမယ်လေး..”

ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်မျက်လုံးနှစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရသည်ကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် သူ့ထံသို့ သူမပြေးသွားပြီး လှုပ်နှိုးမိ၏။

မေသက်ပိုင်မှာ ကြောက်လွန်းသောကြောင့် လူတစ်ကိုယ်တည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။

“ဟေ့လူကြီး.. ဟေ့လူကြီး..”

သူ့ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်နှိုးရုံတင်မကဘဲ ခေါင်းကိုပါ အထင်းဆွဲထူပြီး သူမက သူ့နောက်မှာပုကပ်ပြီး တံပေါက်ဝရှိမှတ်လုံးကြီးနှစ်လုံးကိုသာ မေသက်ပိုင် မေးတဝတ်ဂတ်ရှိသိရင်း ကြည့်နေမိ၏။

“ဟင်.. ဘာလဲ.. ဘာလဲ”

သူက ထောင်ထားသည့်သေနတ်ကိုဆွဲယူပြီး မှတ်ကန်

ထထိုင်၊ နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်သွားလျှင် မေသက်ပိုင် တဲပေါက်ဝ
ကိုလတ်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဟို... ဟိုမှာ...”

“ဘာကောင်လဲဟ”

သေနတ်ဖြင့်ထိုးချိန်လိုက်လျှင် အမှောင်ထဲမှမျက်လုံးနှစ်
လုံးမှာ ချက်ချင်းပင်ခုန်ပေါက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“ကျားလား၊ ခြင်္သေ့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သရဲလား၊ တစ္ဆေ
လား၊ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ”

ခပ်တည်တည်နှင့် ဘုန်းမြင့်ကိုပြောနေလျှင် မေသက်ပိုင်
စိတ်ဆိုးရသည်။ လူကို ကြောက်လန့်ပြီး သေအောင်လုပ်တာပဲ။

“ရှင် စကားကိုကြည့်ပြောနော်၊ အလကားလူကြီး၊ ဘာမှ
လည်းအားမကိုးရဘူး၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အိပ်ဖို့ပဲ”

“ဟ... ယောက်ျားရော မအိပ်ရဘူးလား၊ အားကိုးတာတ
တော့ ရပါတယ်၊ ကဲ... ကိုယ့်ကိုရန်လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ မင်း
အိပ်ပေါ့၊ ကိုယ်ထိုင်စောင့်ပေးမယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ အ
အန္တရာယ်မှမရှိပါဘူး၊ စောစောကမျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ တော
ကောင်သေးသေးတစ်ကောင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... လာ... အိပ်

“အံ့မယ်...”

ဘုန်းမြင့်ကိုက သူ့အနားမှာအိပ်ဖို့နေရာပေးလျှင် မေသက်
ပိုင် စိတ်ဆိုးရပြန်သည်။

“ဟော... စေတနာကိုတလွဲထင်နေပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်အနားမှာ
နေတော့ အရေးအကြောင်းရှိရင် ချက်ချင်းကူညီနိုင်တာပေါ့၊
ထိတ်ချစမ်းပါသူငယ်မရယ်၊ ကိုယ်ဟာ လူသားပါ၊ လူသားဆန်
ဆွဲစိတ်ဓာတ်အပြည့်နဲ့ပါ၊ နောက်တစ်ခုမင်းသိထားရမှာက ကိုယ်
က လူပျိုစစ်စစ်...”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ အရေးထဲကြော်ငြာဝင်နေရဆေးတယ်”

“ဆိုင်တယ်လေ၊ လူပျိုစစ်စစ်ဆိုတော့ ဘာတွေ့ညာတွေ
သိဘူးလေ၊ အတွေ့အကြုံမရှိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ လူအိုတွေ
ထက် အများကြီးစိတ်ချရတာပေါ့၊ မင်းသတိထားရမှာ၊ ကြောက်
တာ လူအိုတွေပဲ၊ မှတ်ထား”

“ဘာမှမဆိုဘူး”

သူ့ကိုမျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး မေသက်ပိုင်
ဆိုတဲ့နေရာမှာပင် အိပ်လိုက်သည်။ သူဟာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးလူ
တစ်ယောက်မဟုတ်ဟု သူမယုံကြည်နေမိလို့လည်းဖြစ်သည်။

အန်း(၄)

“တင်..”

သူမအိပ်ယာမှန်းလာသောအခါ တောတောင်တစ်ခွင်လုံး လင်းချင်းနေပြီး သူမကိုယ်ပေါ်မှာလည်း သူ့သားမွေးဂျာကင် ကြီးကို နွေးထွေးစွာတွေ့နေရပါသည်။

သူကတော့ နေရာမရှိတော့ချေ။ ဘယ်အချိန်က ဘယ် နေရာသို့ထွက်သွားမှန်းမသိလိုက်ရပေ။

ချမ်းအေးလှသည့်ဆောင်းရာသီမှာ မီးဖိုဘေးနားမှ မေ သက်ပိုင်ခွာခဲ့ပြီး သူ့ကိုလိုက်ရှာမိသည်။ သူ့ သူမကိုထားခဲ့ပြီး တောင်ကြီးမြို့ပေါ်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီလား။

အတွေးဖြင့် မျက်ရည်ဝဲအားငယ်နေမိ၏။ သူမအဖြစ်က

အားခွတ်ရာလက်လျှို့ဆိုသလို ပတ္တမြားအတွက် နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း ဒုက္ခရောက်နေရပြီမဟုတ်ပါလား။

မိန်းမသားတစ်ယောက်ကမို့ အနိုင်ကျင့်ချင်နေကြသည့် သူ့စိတ်အုပ်စုများကို သူမ ဘယ်လိုရွှောင်တိမ်းရပါမလဲ။

အင်း.. မန္တလေးပြန်ရင်တော့ ဒီပြဿနာကလွတ်လိမ့် ညည်း။ သို့သော် စားဝတ်နေရေးပြဿနာကရှိသေးသည်။

အတွေးထဲမှာအားငယ်ပြီး စိတ်တွေရွှင်ထွေးနေမိစဉ် သူမ သိရွှေသစ်ပင်အကွယ်မှ ဘုန်းမြင့်ကို ဘွားတနဲပေါ်လာသည်။

“အမယ်လေး..”

ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားရသည့်ကြားထဲ သူ့လက်ထဲမှာ နှိပ်တစ်ကောင်ကို သွေးသံရဲရဲနှင့်ဆွဲလျက်တွေ့ရ၏။

“မိုးမှမလင်းသေးဘူး၊ အကုသိုလ်တုံး..”

မေသက်ပိုင်၏ ကောင်းချီးဩဘာသံကိုကြားလိုက်လျှင် နှိပ်မြင့်ကို ပခုံးတွန့်လိုက်၏။ မုန်လိုနေတဲ့ကောင်မလေး..

ပြောချင်ရာပြောပါစေ။

“မျက်နှာသစ်ချင်ရင်လိုက်ခဲ့၊ ရွှေနားမှာ စမ်းချောင်းရှိ သယ်”

ပြောပြီး ဘုန်းမြင့်ကို နောက်ပြန်လှည့်သွားလျှင် မေသက်

ပိုင် သူ့နောက်သို့လိုက်ရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ သူက ခေါင်းဆောင်း။

ကြည်လင်သောစမ်းချောင်းလေးကိုတွေ့ရလျှင် မေသက်ပိုင် စိတ်ညစ်တာတွေချက်ချင်းပျောက်သွားရ၏။ သာယာလှစွာ သောတောတောင်နှင့် ကြည်လင်အေးမြသောစမ်းချောင်းလေးက မေသက်ပိုင်၏ သောကတောင်လောင်နေသည့်ရင်ကို အပူမီးတွေငြိမ်းသတ်ပေးနေသည့်နှယ်။

စမ်းချောင်းရေဖြင့်မျက်နှာသစ်ပြီး ခြေလက်များကိုဆေးကြောလိုက်သည်။ ရေချိုးဖို့တော့မဖြစ်နိုင်သေး။ မိုးလင်းပြီးစမို့ ချမ်းလှသည်။

အလုပ်လုပ်တာတော့ တော်တော်လျင်တဲ့လုပ်။ မြင့်မားထွားကျိုင်းသော်လည်း မျက်နှာကတော့ နုနယ်ပါသေးသည်။

သူဟာ ဘယ်သူလဲ။ ရုပ်ကတော့ အဆင့်အတန်းရှိသည့် ရုပ်။

သူ့ကို လှမ်းပြီးအကဲခတ်နေသည့်မေသက်ပိုင်ကို ဘုန်းမြင့်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လာလေ.. ဒီနေ့မနက်စာကတော့ ယုန်သားတင်ပို့တယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီလောက်စားရတာ”

သူ့စကားကို ခွန်းစုံမပြန်ဘဲနှင့် မေသက်ပိုင် သူ့အနားမှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။ မီးပုံလေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ယုန်သားကင်နံက မွေးပျံ့လာသည့်အခါ တစ်ညလုံးပြေးထွားထားရသဖြင့် မေသက်ပိုင်ဆာလောင်လာသည်။ သူမ၏ ခြေထဲမှ ဂွီးကနဲအသံကို သူ့ကြားသွားလေ၏။

အိုး.. ရှက်လိုက်တာနော်။

ရဲတက်လာသည့်မျက်နှာကို ဘယ်အနားသွားထားရမှန်း ဆိုဖြစ်နေစဉ် သူ့က မသိကျိုးကျွံပြုလျက် ကျက်သွားသည့်ယုန်သားတင်ကို ဖဲ့ရွဲ့နေလေ၏။

“ရော.. နောက်နေ့တွေကျမှ ကောင်းကောင်းစားရမယ်”

မေသက်ပိုင် ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ သူပေးသည့်ယုန်သားတင်များကိုသာ အားရပါးရစားသောက်မိသည်။ ပြီးမှ..

“ကျွန်မတို့ ဒီလိုပဲ ဒီတောင်ယာကဲမှာ ပုန်းနေကြရမှာပဲ။ ရန်သူတွေလက်ထဲမရောက်ခင် အစာငတ်၊ ရေငတ်ဖြစ်နေသေးတယ်။ ကျွန်မကတော့ ထားပါတော့၊ တစ်ကောင်ကြိုက်မို့ ချွန်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မယ့်သူမရှိဘူးလေ၊ ရှင်မှာရော မိဘသူ ဘာတွေမရှိတော့ဘူးလား”

“စတားများလိုက်တာကွာ၊ အဲဒီမှာ အစားသာဂရုစိုက်ပြီး စားစင်ပေါ် ဘာမှတွေ့ပေမနေနဲ့၊ ကိုယ် အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်စားသွားမှာပါ။ လောလောဆယ် ဗိုက်ပြည့်အောင်သာစား လိုက်”

မေသတ်ပိုင်မှာ သိပ်ပြီးမကျေနပ်သော်လည်း ဘုန်းမြင့်ကို တို ရန်မလုပ်ချင်တော့ပါပေ။ လောလောဆယ် ယူနံသားကင် တို့သာ လိုပုံဝန်ဝါးနေရတော့သည်။

သူမ မကျေနပ်ဖြစ်နေသည်ကို ဘုန်းမြင့်ကိုနားလည် ပါသည်။ မိန်းကလေးပီပီ အရာရာကိုတဆုံးတွေးပြီး ကြောက် ရွံ့နေမှာပေါ့။

ယူနံသားကင်များကိုစားသောက်ပြီး ဗိုက်ပြည့်သွားသည့် အခါမှ ဘုန်းမြင့်ကို သူမကိုရှင်းလင်းပြောပြ၊ အစီအစဉ်တွေဆွဲ ပြလိုက်သည်။

“တောင်ကြီးမြို့ထဲမှာနေလို့တော့ မရသေးဘူး၊ အခြေ အနေက ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ လောလောဆယ် ဒီတောတွေထဲမှာ ပဲ လှည့်ပတ်နေရမယ်၊ ကိုယ်တော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဈေး ဝယ်သွားမယ်၊ နောက် မင်းအတွက် စနည်းနာခဲ့မယ်”

“ဟင်.. ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာနေခဲ့ရမယ်”

ဇာတ်လား၊ အို.. လူဆိုးတွေသာတွေလာရင် ကျွန်မတယ်လို့ လုပ်ရမလဲ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို လုံခြုံအောင်ဝုတ်ထားပစ်ခဲ့မှာ ဆို”

“ဟင်အင်း.. ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း အတူတူခေါ်သွားပေး၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ ဓန္တလေးကိုပဲပြန် ဆော့မယ်၊ ဟိုကျမှ အလုပ်တစ်ခုခုရှာပြီး လုပ်ကိုင်စားတော့ ဆို”

မေသတ်ပိုင် အကြောက်တွေလွန်နေလျှင် ဘုန်းမြင့်ကို ဆော်ရှည်စွာပြောပြချောမော့ရပါသည်။

“အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကိုယ်စီစဉ်ပေးမှာပါ၊ ဆန္ဒ သွေဖည်ပါနဲ့မေသတ်ပိုင်ရယ်၊ ကဲ.. ကဲ.. ကိုယ့်ကိုမခွဲနိုင်ဘူး ခုနစ်လည်း အခုအချိန်ကစပြီး သေအထူး ရှင်မကွာပေါ့ကွာ”

“ရှင်နော်.. ရှင်.. ရှင်ကိုမခွဲနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အကြောက်လို့ရှင်၊ ကြောက်လို့သိရဲ့လား”

ရန်စွယ်ဝေါင်ေါနှင့် မေသတ်ပိုင်ကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းမြင့်ကို ပေါ်ရရယ်မောမိပါ၏။

“ဟဲ.. ဟဲ.. သွားကြစို့”

“ဘယ်တုန်း”

“ဟိုဘက်မှာ အိမ်တစ်လုံးတွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီထက်ပိုလှဲခြံတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ တော်ကြာ ဟိုလူတွေသိကုန်ရင်..”

“တိစ္ဆမရှိဘူး၊ ကိုယ်က ဂျိန်းစဘွန်းထက်စွမ်းတယ်၊ နေ့တုန်းက ရှင်အဖွဲ့ဂေါဏလို့ ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီး၊ သေနတ်ပြီးတယ်”
ဘုန်းမြင့်ကို ခပ်တည်တည်နှင့်ပေါက်တက်ကရပြောနေလျှင် မေသတ်ပိုင်ကလည်း မခံပါချေ။

“ရှင်အဖွဲ့ဂေါဏက ရွှေဖြစ်၊ ငွေဖြစ်ဆရာတော်၊ အလကားလာခွီးမနေနဲ့”

“ကဲပါ.. မင်းပျော်မလားလို့ပြောတာပါ၊ ဂျိန်းစဘွန်းကတော့ တစ်ပြားမှမလျှော့နိုင်ဘူး၊ သူ့လို မိန်းမလေးငါးယောက်မတွဲရလည်း တစ်ယောက်တော့ အနည်းဆုံးရှိတယ်၊ အဖေအတွက်ထက် အရည်အချင်းက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်”

“လာပြန်ပြီ”

ခပ်တည်တည်နှင့်နောက်တတ်သည့်လူကြီးကို မေသတ်ပိုင် အရေးမယူနိုင်တော့ပါ။ ကွေ့ကောက်သောတောလမ်းမှာတိုးဝှေ့ရင်း သူ့နောက်သို့သာအမှီလိုက်နေရပါ၏။

အတန်ငယ်သွားမိသောအခါမှ သစ်သီးပင်မျိုးစုံစိုက်ပျိုးထားသည့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းခြံကြီးတစ်ခုအတွင်းရှိ ခြေတံနှစ်ခုအိမ်ကလေးကို ဘွားကနဲလှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

“အဲဒီအိမ်လေးပဲ၊ သစ်ပင်တွေနဲ့ အံ့ဆိုင်းနေလို့ ကိုယ်သောင် မနည်းမြင်ရတယ်၊ ဟိုတံထက်တော့ လုံခြုံတယ်”

ဘုန်းမြင့်ကိုပြောလိုက်လျှင် မေသတ်ပိုင် အိမ်ကလေး၏ ထိပ်ခန်းကျင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“လုံခြုံတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီအိမ်လေးဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်တည်းဆိုတဲ့အိမ်မဟုတ်လား၊ သူ့ပိုင်ရှင်ရောက်လာရင် ပြဿနာပေါ်လာမယ်၊ နောက်ပြီး ဒီသစ်သီးခြံကလည်း အလှေကျမှမဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ပိုင်ဆိုင်မှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့အတွက် နေရာမရှိတယ်”

မေသတ်ပိုင် တွေးတွေးဆဆနှင့်ထောက်ပြလျှင် ဘုန်းမြင့်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ဟာ သစ်သီးသီးချိန်၊ ချိန်မဟုတ်လို့ ဒီခြံ၊ ဒီအိမ်မှာ လူမနေသေးပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ကလည်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် ခိုအောင်းနေမှာပဲ၊ ရပါတယ်”

“တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ကျော်တော့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“အဲဒီလောက်တုတော့ အခြေအနေတွေအေးချမ်းရင် အေးချမ်းသွားမှာပေါ့၊ မင်းသွားချင်တဲ့ဆီ သွားလို့ရပါလိမ့်မယ်”

ဘုန်းမြင့်တို့နှစ်သိမ့်လိုက်သောအခါ မေသက်ပိုင် ဆင်ခြေ စောက်စိတော့ပါ။ သူတက်သွားသည့်အိမ်လေးပေါ် သို့သာ သူမ လည်း နောက်မှလိုက်တက်ရပါတော့သည်။

“အဆင်ပြေတာပဲဟေ့၊ အိမ်ထဲမှာ စောင်တွေ၊ အိုးခွက် စားစရာတွေလည်းရှိတယ်၊ ရေနံအသင့်၊ ကြာအသင့်ပဲဟေ့”

ဘုန်းမြင့်တို့က အိမ်ထဲသို့လျှောက်ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေ နေသော်လည်း မေသက်ပိုင်မှာ ရတက်မအေးချေ။

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ပြဿနာတက်နေရပါဦး မယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ဒီမှာရှိနေတာ ဟိုဘက်ကအဖွဲ့တွေ သိသွားပါဦးမယ်”

“တွေးပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဖြစ်လာတော့လည်း ရင်ဆိုင် ကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် ဒီအိမ်လေးထဲမှာ ခေတ္တခိုအောင်း နေရမယ်”

နောက်ဆုံး ဘုန်းမြင့်ကိုပြောသည့်အတိုင်း စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်း ချပြီး မေသက်ပိုင်လိုက်နာရပါတော့သည်။

အခန်း(၅)

တစ်နေ့လုံးချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး ဘာအန္တရာယ်မှ မပေါ်ခဲ့သော်လည်း မိုးချုပ်သည်နှင့် မေသက်ပိုင်စတင်စိတ်ဆင်းရဲ ခေါ်တော့သည်။

ဘာပဲပြောပြော ကျားတစ်ကောင်နှင့်အတူနေ နေရတာပဲမဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာ စိတ်ချ၊ လက်ချရှိရမှာတဲ့လဲ။

ဘုန်းမြင့်တို့ကတော့ သူမ၏သောကများကို သတိထားမိ ပါပေါ့၊ ခြံထဲမှထင်းခြောက်များကိုသာ ရသမျှစုဆောင်းပြီး ဆိပ်ပေါ် သို့တင်နေလေတော့သည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း လက်နက်များက ကိုယ်နှင့်မကွာ၊ သနတ်နှင့်ခားများကို ခါးပတ်မှာချိတ်ဆွဲထားပုံက တကယ့် ချစ်ခင်ထဲကလူဆိုးကြီးသဖွယ်။

ဘုရားရေး . . သူဟာ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား။

သူ့တာဝန်ကိုယ်တော်လူမိုက်ကြီးလား။ သူမအပေါ်မှာ ရောဘယ်လိုညှဉ်နှယ်ချက်နှင့်များ အကူအညီပေးနေတာတဲ့လဲ။

မှောင်မိုက်ဖူးလာသောအခါ နှစ်ယောက်သားညစာစားပြီး အိပ်စက်တင်ဖို့လိုက်သည်။ မေသက်ပိုင်က နှင်းငွေ့များနှင့်မှောင်မည်းလာသည့်ဝတ်စုံနန်းကျင်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ တစ်သက်လုံးကအသားကျစွာနေလာခဲ့သည့်နှယ် ရွှင်လန်းမီးကြားနေသည်။

“မနက်ဖြန်တော့ ကိုယ် မြို့ထဲခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အခြေအနေတွေ သွားပြီးစုံစမ်းမယ်၊ ဦးထက်ရှားနဲ့ဦးအောင်ဇော်တို့အဖွဲ့တွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ ပတ္တမြားကိုရှာလို့တွေ့သွားကြပြီလားဆိုတာတွေပါ စုံစမ်းခဲ့မယ်”

“ညဘက်သွားမှာလား၊ နေ့ဘက်လား၊ နေ့ဘက်ဆိုရင် ရှင်ကိုသူတို့မြင်သွားကြမှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ညဘက်သွားမယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေစားသောက်ဆိုင်မှာ သူတို့အဖွဲ့တွေကျက်စားတတ်ကြတယ်၊ သွားမေးလိုက်မယ်၊ နောက် မေသက်ပိုင်ရဲ့ဖေဖေအိမ်ကိုလည်း ဝင်ကြည့်ခဲ့မယ်”

“ကျွန်မရော လိုက်ချင်တယ်၊ ဖေဖေအိမ်ပြန်ပြီး ကျွန်မရဲ့အဝတ်အစားလေးတွေ ပြန်ယူချင်တယ်”

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ဒါအမျှော်ခရီးထွက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝင်းဝါရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ သူတို့က မင်းကို အရှင်ရရ အသေရရလိုချင်နေကြတာ”

ဘုန်းမြင့်ကို၏စကားကြောင့် မေသက်ပိုင်မျက်မှောင်ကျပြီး သက်ပြင်းချရပါသည်။ ထို့နောက် သူမစဉ်းစားလို့ရသမျှ ပြောကြည့်ရ၏။

“သူတို့ရှာနေတဲ့ပတ္တမြားဆိုတာလည်း ဖေဖေအိမ်ထဲမှာရှိချင်ရှိမယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ရှာကြည့်ရအောင်”

“ရှာလို့တွေ့ရင်ဘာလုပ်မလဲ”

“တွေ့ရင် သူ့မူလပိုင်ရှင်ကိုပြန်ပေးလိုက်မှာပေါ့၊ ဒါမှ ဖေဖေအဖွဲ့တွေကလည်း သံသရာအကြွေးမပါအောင်၊ ကျွန်မတာဝန်ထည်းကျေသွားတာပေါ့”

“မင်းက ပတ္တမြားကို ငါးကျပ်တန်၊ တစ်ဆယ်တန်မှတ်သို့ထား”

“အို. . ဘယ်လောက်တန်တန်ပေါ့၊ ကျွန်မ မမက်မောပါဘူး၊ ဘာလဲ. . ရှင်က ရှာလို့တွေ့ရင် ယူချင်လို့လား၊ ကျွန်မထင်သားပဲ၊ ရှင်ဟာ ပတ္တမြားကိစ္စအတွက် ကျွန်မတို့တပ်နေတာပါလို့”

“တော်..တော်..မင်း ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့၊
ငါက မင်းမှာ လောဘရှိမရှိ စမ်းတဲ့အနေနဲ့သာမေးတာ၊ မင်း
မှတ်ထား.. ငါဟာ သူများပစ္စည်းဆိုရင် အပ်တိုတစ်ချောင်း
တောင်လေ့ချင်ဘူးမှတ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းဆိုရင်သာ ကိုယ်မက်မော
တာ”

“ကဲငါက.. နှစ်ယောက်တည်းရှိရတဲ့ကြားထဲ ရန်ဖြစ်
နေကြရတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိတော့ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး
ရန်မဖြစ်ဘဲနေကြရအောင်နော်”

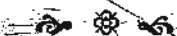
ဘုန်းမြင့်ကို အနွှေးပေးလိုက်သောအခါ မေသက်ပိုင်က
သူမအလိုရှိသည်ကို တောင်းဆိုလိုက်ပါ၏။

“ဒါဆို နောက်ဖြန် ရှင်သွားရင် ကျွန်မလည်း ကိုယ့်စေစေ
အိမ်ပြန်လိုက်မယ်၊ ပတ္တမြားလည်း တွေ့လိုတွေ့မြဲအရှာကြည့်
မယ်”

“မင်းသဘောပါပဲ”

အခြေအနေတွေအေးချမ်းသွားပြီး မီးဖိုလေး၏တစ်ဖက်
စီမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်အိပ်လိုက်ကြသည်။

သည်နေ့တော့ စောင့်တွေ့ဘာတွေနှင့်မို့ တောင်ကြီး
ဆောင်းက ထင်သလောက်မရက်စက်ပါချေ။

အခန်း(၆)

“အိမ်ကဲခါးတွေပွင့်နေပါလား၊ ဘယ်သူတွေဖွင့်ထားခဲ့ပါ
သိလို့”

“မီးရောင်လည်းမြင်နေရတယ်၊ ဦးထက်ရှားတို့အဖွဲ့လား
သိဘူး၊ ကျွန်မတို့မြန်ဆုတ်ရအောင်”

နှစ်ယောက်အတူ ခြံထဲသို့ဝင်မိကြလျှင် မေသက်ပိုင်
ကြောက်ရွံ့တုန်နေမိပါသည်။ တော်တော်ပြိုဟ်မွှေတဲ့ပတ္တမြားပဲ၊
အခုလည်း တစ်ယောက်ယောက်(သို့မဟုတ်)တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့က အိမ်ထဲ
ဝင်ပြီး ပတ္တမြားရှာနေကြတာနေမှာပေါ့။

မေသက်ပိုင်က နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ချင်သော်လည်း ဘုန်း
မြင့်တို့မှာ ရှေ့သို့တိုးမြဲ။

“မေသက်ပိုင်. . . ဒီခြံထောင့်မှာ ခဏကျန်ခဲ့၊ ကိုယ် အိမ်ထဲကိုချောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာလုပ်နေကြသလဲလို့ ကိုယ်သွားပြီးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ဘုန်းမြင့်ကို လှစ်ကနဲအိမ်နားသို့ကူးသွားလျှင် မေသက်ပိုင် ခြံထောင့်သစ်ပင်ရိပ်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖေဖေလောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးက အတာအကွယ်ပေးထားသလိုလုံခြုံနေသဖြင့် မေသက်ပိုင် စိတ်သစ်သာရာရနေခြင်းဖြစ်၏။

ဘုန်းမြင့်ကို အိမ်နားဆိုတပ်သွားပြီး အိမ်ထဲသို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးထက်ရှားငါးလူတွေပါပဲ၊ စုစုပေါင်း လေးယောက်၊ တစ်အိမ်လုံးကိုမွေ့နှောက်ရှာဖွေထားလိုက်သည်မှာလည်း ခြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း။

ခေါင်းအုံးတွေကို ခွဲဖြုတ်ထားသဖြင့် လဲမှီတွေထွက်နေသလို၊ အိမ်ထဲမှအဝတ်အစားတွေကိုလည်း ဆွဲထုတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာဖြန့်ကျဲထားလိုက်သေးသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ တစ်အိမ်လုံးဖရိုဖရဲဖြစ်နေခြင်းပါပဲ။

“တောက်. . .”

တော်တော်လူမဆန်တဲ့လူတွေ၊ တစ်အိမ်လုံးကိုပြောင်းဆန်အောင်မွေနှောက်ထားလိုက်သည်မှာ မေသက်ပိုင်မြင်လျှင် တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

သည်းသည်းမည်းမည်းရှာဖွေနေကြပုံကိုကြည့်ပြီး သူတို့ထီချင်သည့်ပတ္တမြားကို ရရှိမသွားသေးကြောင်း ဘုန်းမြင့်ကိုသိရှိဆိုက်ပါသည်။

နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး မေသက်ပိုင်ရှိရာဆိုသွားဟန်ပြင်ထိတ်စဉ် ဘုန်းမြင့်ကိုငါးခေါင်းပေါ်သို့ စွပ်ကနဲအသံနှင့်အတူ အချိတ်ခံလိုက်ရလေသည်။

❀ ❀ ❀

ဘုန်းမြင့်ကိုသတိရလာသောအခါ သူ့အနားမှာ မေသက်
ဝိုင်ကိုလည်း တြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်လျက်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ကျိန်းစဘွန်းကြီး၊ သေနတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊
တုတ်ပြီးတယ်ဆို”

မေသက်ပိုင်က မေးငေါ့ပြီးရွတ်ချလိုက်လျှင် ဘုန်းမြင့်ကို
ဆင်ခြေပေးရသည်။

“ဒါကတော့ သူတို့က ကလိန်ကကျစ်ညက်သုံးတာကိုး၊
နောက်ကနေချောင်းရိုက်လို့ပါ၊ မြင်မြင်ထင်ထင်သာ တိုက်ချ
ခိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ခါးပတ်နက်ပါ”

“ခါးပတ်နက်လား၊ ခါးပတ်ဖြူလားတော့မသိဘူး၊ ခုတော့
ရှင် ကျွန်မကြောင့် အဖမ်းခံနေရပြီ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က ကိုယ်ပေါ့လျှော့လို့မင်းအဖမ်း

ခံရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အားမငယ်ပါနဲ့၊
ဆိုယ်လွတ်အောင်ကြံဆောင်ပါမယ်”

“လာအေးတယ်”

“ဘာလဲ... မယ့်ဘူးလား”

“အဖမ်းခံ၊ အချုပ်ခံနေရလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ စကား
များချင်ပါဘူးရှင်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ”

နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျောချင်းကပ်လျက် လက်များကို
ပြန်ဖြင့်ပူးချည်နှောင်ခဲ့သည်မို့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စကားပြော
ခွင့်လျှင် လည်ပင်းတွေလိမ်ပြီး ပြောကြရ၏။ ဒါတောင် တစ်
သက်မှန်နှာတစ်ယောက် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်မဟုတ်

အတန်ကြာငြိမ်သက်နေကြရာမှ ဘုန်းမြင့်ကိုက စကားစ
ပြန်သည်။ နှစ်ယောက်သား ကျောချင်းကပ်ထားရပေမယ့်
ကျောချင်းတော့မထိ၊ လက်များကခုနေကြ၏။

“ဆိုးတာပဲကွာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပဲမြင်
ရဘူး”

“အရေးထဲ ပူးထနေသေးတယ်”

မေသက်ပိုင်စိတ်တိုနေသော်လည်း ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ အရှင်
နေသည်။

“ဗူးထတာမတုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်မြင်ရတော့ အားရှိတာပေါ့”

“အဖိုတွေ၊ ဘာလို့အားရှိရမှာလဲ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှဆိုင်
တာလည်းမတုတ်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်မလွတ်ဖို့ပဲ”

“ဟင်.. မင်းက တစ်ယောက်ထဲလွတ်ချင်တယ်ဟုတ်လား
ဤညစမ်း.. ကိုယ့်ကိုလိုက်ပြီးကူညီနေတဲ့သူကိုတောင် စေတနာ
မရှိဘူး”

“အိုး.. ဒါကတော့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအချစ်ဆုံးပဲ
ရှင် မလွတ်၊ လွတ်လွတ် ကျွန်မလွတ်ရင်ပြီးရောပေါ့”

“အေး.. မင်းစကား မင်းမြမြမှတ်ထား”

ကျောချင်းကပ်ပြီး နှစ်ယောက်သားစကားနိုင်လှနေကြစဉ်
သူတို့အခန်းထဲသို့ သေနတ်ကိုင်ထားသည့်လူဆိုးနှစ်ယောက်
ဝင်လာသည်။

“ဟေ့.. ဟိုနှစ်ကောင်.. ထစမ်း၊ မင်းတို့ကို ဆရာကြီး
ခေါ်နေတယ်”

“ဆရာကြီးကို အမှန်အတိုင်းပြော၊ ညာပြောရင် မင်းတို့
အသတ်ခံရမယ်”

ခြေထောက်များနှင့်ပိတ်တန်ပြီး ထစေလျှင် ဘုန်းမြင့်ကို
ရော၊ မေသက်ပိုင်ပါ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဟေ့လူတွေ.. စကားကိုကောင်းကောင်းပြော၊ လူတွေကို
လူတွေလိုဆက်ဆံ”

“နင်တို့မှိုက်ရိုင်းလှချည်ထား၊ သတ်ချင်လည်း သတ်လိုက်၊
စေ့စေ့တီစွဲတွေ ငါဘာမှမယိလို့ မသိဘူးပြောနေတာပဲ၊ အခါ
တစ်ရာစစ်လည်း ဒီအဖြေပဲ၊ နင်တို့ သက်သက်ယုတ်မာနေကြ
တာ”

ပေါက်ကွဲနေသည့်မေသက်ပိုင်အား ကြိုးချည်ခံထားရ
သည့်လက်များဖြင့် ဘုန်းမြင့်ကို နှစ်သိမ့်ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါဦးမေသက်ပိုင်ရယ်၊ ကိုယ်တစ်
ယောက်လုံးရှိပါတယ်”

ကြိုးနှင့်အတူ ချည်နှောင်ထားခံ အချုပ်ခံနေရတာကောင်
ထေစလျှောသေးသည့်ဘုန်းမြင့်ကိုအား မေသက်ပိုင် ဆိတ်ဆွဲ
ဆိုက်မိပါ၏။

“စကားတွေရှည်မနေနဲ့၊ ရှေ့ကမြန်မြန်သွား”

နောက်မှ လူဆိုးနှစ်ယောက်၏ဆောင်တွန်းလိုက်မှုကြောင့် နှစ်ယောက်သား အထွေးလိုက်၊ အထပ်လိုက်လဲပြိုသွားကြလျှင် လူဆိုးနှစ်ယောက်မှာ တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဤည့်လို့ကောင်းတယ်ဟေ့၊ မင်းသားနဲ့မင်းသမီးတော့ မတုတ်ဘူး၊ ကျားနဲ့ခြင်္သေ့ကို ပူးချည်ထားသလိုပဲ၊ ဘယ်တော့ ထကိုက်ကြမလဲမသိဘူး”

“ထ...ထ...ပဲများမနေနဲ့၊ ဆရာကြီးရှေ့ကျမှ အယူခံ ဝင်စေတော့”

နာကျည်း၊ ဒေါသထွက်စွာနှင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လူဆိုးနှစ်ယောက်ခေါ်လာသည့်အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက် ရှိလာလေ၏။

အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကြီးမားသောစားပွဲ၏နောက်တွင် ဆံလည်ကုလားထိုင်ဖြင့် ခပ်မိန့်မိန့်ထိုင်နေသည့်ဦးထက်ရှားတို့ သူမတို့တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲဟေ့... သူတို့ကို ကြိုးဖြည်ပေးလိုက်ပါဦးဣာ၊ ခေ သက်ပိုင်ရဲ့လက်နဲ့နုလေးတွေ နာလှရောပေါ့၊ ဟိုကောင်ကတော့ နာပစေ”

ဦးထက်ရှား၏အသံဆိုးကြီးအဆုံးမှာ သူ့လူတစ်ယောက် ထလာပြီး သူမတို့ကိုကြိုးဖြည်ပေးလိုက်သည်။

ဘုန်းမြင့်ကို အခန်းထဲကိုဝေကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲ ဘဲဦးထက်ရှားနှင့်လူနှစ်ယောက်၊ နောက် သူတို့ကိုလိုက်မို့သည့် နှစ်ယောက်။ သေနတ်ကိုင်လေးယောက်ရှိပြီး ဦးထက်ရှားနှင့် ဆိုတော့ ငါးယောက်။

ဘုန်းမြင့်တို့မှာတော့ ဘာလက်နက်မှမရှိတော့ပါချေ။ သို့ သော် သူက လက်နက်မဲ့သိုင်း၊ ကရာတေးသမားမို့ သေနတ်မရှိ သည်းမပူပါ။ အခန်းထဲမှာ လက်နက်အဖြစ်အသုံးဝင်မည့်ပစ္စည်း များတို့သာ မသိမသာရွာကြည့်နေမိသည်။

အား... အရက်ပုလင်းတွေ။

အခန်း၏ထောင့်စင်မှာ အရက်ပုလင်းကြီးကြီးမားမား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လက်နက်အဖြစ်အသုံးပြုလို့ရကြောင်း ဘုန်းမြင့်တို့ အားတက်စွာတွေ့လိုက်မိ၏။

ဦးထက်ရှားက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ပစ်မှတ်အဖြစ် ခြိမ်းခြောက်သည်။

“သက်ပိုင်ရဲ့သမီး... ငါမေးတာမှန်မှန်ဖြေ၊ နင်နဲ့နင် သာမန် ငါပတ္တမြားကို ဘယ်မှာဝှက်ထားသလဲ၊ မဖြေရင် နင်တို့ကို အရှင်လတ်လတ် ဓားနဲ့မွန်းပစ်မယ်”

“မသိလို့ မသိဘူး၊ မရှိလို့မရှိဘူးပြောနေတာ မယုံလည်း
မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်တို့ပတ္တမြားကိုယူထားဖို့နေနေသာသာ ပြီး
လည်းမမြင်ဘူး၊ ကြားလည်းမကြားဘူး၊ ကျွန်မကို သက်သက်
နှိုက်စက်မနေနဲ့၊ သတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်”

“စိုက်သွေးကတော့ အပြည့်ပဲဟေ့၊ သက်ပိုင်တုန်းကလည်း
ဒီလိုပဲ၊ ခေါင်းမာလွန်းလို့ စစ်ရင်း၊ မေးရင်းနဲ့ လက်လွန်သွား
တာပဲ”

ဦးထက်ရှား၏စကားကိုကြားရလျှင် မေသက်ပိုင်သာမန်
ဘုန်းမြင့်တို့ပါ တွန့်ကနဲဖြစ်သွားရသည်။

“တင်.. ဒါဖြင့် ဖေဖေကိုသတ်တာ ရှင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား
လူယုတ်မာကြီး.. လူရက်စက်ကြီး.. ကျွန်မဖေဖေကိုမှ ရှင်
ပြီးသတ်ရသလား၊ ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်သက်လုံးမကြေဘူး၊ လုံး
ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

မေသက်ပိုင်အော်နေလျှင် ဦးထက်ရှားက သူမ၏အရာ
သို့လျှောက်လာပြီး ပါးကို ဖြန်းကနဲတစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ.. ခင်ဗျား..”

ဘုန်းမြင့်ကို ဦးထက်ရှား၏အနီးသို့ လွှားကနဲကပ်သွား
လျှင် သေနတ်သမားများက သူ့နားထင်ကို တော့ထားလိုက်
သည်။ သူ နေရာမှာတင် လက်သီးဆုပ်၊ အကြိတ်ပြုရပ်နေရပါ

“ကောင်မ.. တိတ်စမ်း၊ နင့်အဖေက ကြေးစားပီပီ ခုကြေး
လို့မကျင့်ဘဲ ငါ့ကိုပြန်အာခံချင်တာကိုး၊ ငါခိုင်းသလိုမလုပ်ဘဲ
ပတ္တမြားကို ပိုင်ရှင်ဆီပြန်ပို့ဖို့ကြိုးစားတယ်လေ၊ ဟား.. ဟား
သူတော်ကောင်းကြီးပေါ့၊ သူ့ကိုယ်သူ လူ့ဖြောင့်ကြီးပေါ့၊ ငါတို့
က ဒုစရိုက်သမားတွေပဲ၊ လည်ရင်လည်သလိုစားမယ်၊ ဒါ ဘာ
ဖြစ်သလဲ၊ ငါတို့လောကမှာ သစ္စာ နှိုး၊ သမာဓိ နှိုးပဲ၊ ငွေ.. ငွေ
က ငါတို့ရဲ့ကိုးကွယ်ရာလေ၊ ဟဲ.. ဟဲ.. ဟဲ.. နောက်တစ်ခု
သိက္ခာတော်က မင်းလိုအချောအလှလေးမျိုးကိုပါပဲ၊ စိတ်ကူး
လွှဲပါနဲ့အချစ်လေးရယ်၊ မင်းမှာလည်း အားကိုးရာမရှိတဲ့အရာတွေ
အဖေပေးခဲ့တဲ့ပတ္တမြားကို အစ်ကိုကြီးလက်ထဲသာ ထည့်
ပေးစမ်းပါ၊ မင်းကို တစ်သက်လုံး အစ်ကိုကြီးတာဝန်ယူသွား
မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

သူမ၏မေးကိုလှမ်းဖျစ်ပြီး ဦးထက်ရှားတဟဲဟဲရယ်နေ
လျှင် မေသက်ပိုင် သူ့ကို တံတွေးဖြင့်လှမ်းထွေးလိုက်သည်။

“ထို့.. လူယုတ်မာ.. ငါ့အဖေကိုသတ်ပြီးတော့များ ငါ
သိမ်းပိုင်ချင်သေးတယ်၊ နင်တို့ပတ္တမြားလည်းငါမသိဘူး၊
သိမ်းပိုက်မှာလည်း ငါမခံဘူး၊ မလူပါဘူး၊ မသိပါဘူးဆိုတာ
သိခံချင်နေ၊ မကျေနပ်ရင် ငါ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်၊ အေး..”

ဘာမှမဆိုင်တဲ့သူတို့တော့ လွတ်ပေးလိုက်၊ သူဟာ ဦးသက်ပိုင် နဲ့လည်းဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မေသက်ပိုင်နဲ့လည်းဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ စေတေကိုမကျေနပ်လို့ ငါ့ကိုဆက်သတ်ချင်သတ်လိုက်၊ ဘုန်းမြင့် တို့ တို့တော့ လွတ်ပေးလိုက်ပါ။

မေသက်ပိုင်စကားကြောင့် ဘုန်းမြင့်ကိုရင်ထဲ နှင့်ကနဲ ဖြစ်သွားစဉ် ဦးထက်ရှား၏အသံဆိုကြီးကိုကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“သတ်မယ်.. သတ်မယ်.. ဒီလောက်တောင်သေချင် နေတဲ့တောင်မကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မသေခင် အခြစ်တော့ထုတ်ရဦးမယ်၊ ဘယ်.. နှမောစရာကြီး၊ ဟုတ်လား၊ တောတောင်တွေ”

“ဗုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်ဆရာကြီး”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ဘုန်းမြင့်ကိုနှင့်မေသက်ပိုင်မှာ ဒေါသနှင့်ရွံ့မန်းမှုကြောင့် အသည်းထဲ၊ ရင်ထဲထိ အော်ဂလိုဆန်နေကြစဉ် ဦးထက်ရှားထဲ သူမတို့ကို ပြန်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲသို့ထည့်လိုက်ကြသည်။

အခန်း(၇)

“ရွတ်.. ရွတ်.. ဒီမှာ..”

အချုပ်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သားအကြံထုတ်နေကြစဉ် ဦးထက်ရှားအစောင့်ထားသည့် သေနတ်သမားလူငယ်လေးက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာသည်။

ဘုန်းမြင့်ကိုနှင့်မေသက်ပိုင်မှာ အံ့အားတသင့်နှင့် လူငယ် ဆိုကြည့်နေကြရ၏။ သူဘာအကြံအစည်နှင့်ဝင်လာလေသလဲ။

“ဆရာဦးသက်ပိုင်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်ကောင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက် မေသက်ပိုင်ကို သူတို့မတရားချုပ်နှောင်ကြစည်ကြမှာ အဖွင့်တော်မကြည့်ရက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုးဖြည်လေးမယ်၊ သူတို့ရာသာပြေးကြပေတော့”

ငမုချိုငမုချို

“ဗျာ...”

ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ မယုံရမလို့၊ ယုံရမလို့၊ သို့သော် ဒါအခွင့် အရေးပဲမဟုတ်လား။ အချုပ်ခံနေရပြီး ဘာတွေဆက်ဖြစ်သွားဦး မလဲလို့ စိုးရိမ်နေရတာထက် ပြေးရင်း၊ လွှားရင်း အန္တရာယ်တွေ တိုဖြိုခွင်းရတာတမံ တော်ပေဦးမည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကိုလွှတ်ပေးတဲ့အတွက် အရေးယူ ခံရရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ဒါတွေထားလိုက်ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ပြေးလို့ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာရင်တော့ ကျွန်တော် သေနတ်နဲ့ရမ်းသန်း ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ အားလုံးလိုက်ရှာကြလိမ့်မယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ သာ ခိုအောင်းနေပေတော့”

သူတို့ကိုချုပ်နှောင်ထားသည့် နိုင်လွန်ကြီးများကို ဓားနှင့် ဖြတ်ပေးလိုက်ပြီး သေနတ်သမားစတင်အချက်ပေးလိုက်လျှင် ဘုန်းမြင့်ကိုနှင့်မေသက်ပိုင်တို့လည်း အသက်လူပြီး ပုန်းလျှို့၊ ကွယ်လျှို့နှင့်ပြေးရတော့သည်။

“မြန်မြန်လာ... မကြာခင်... သူတို့လိုက်လာလိမ့်မယ်”
နေရာမှာ မြို့စွန့်ဖြစ်သဖြင့် တောဘက်သို့မပြေးတော့ဘဲ အိမ်ခြေယာခြေများရှိရာဘက်သို့သာ သူတို့ပြန်ပြေးလာကြ၏။

အဘတ်ဆိုလျှင် သူတို့ထင်သလို ရမ်းနိုင်မည်မဟုတ်တော့၊

သို့သော် လူနေအိမ်ကျပါ။ သစ်ပင်တောတောင်များကျ ခုလည်ကြားထဲ လကလည်း သဘောကောင်းစွာသာနေသဖြင့် နိုင်စွန့်တွေဘယ်လောက်ပင်ဖုံးကွယ်ကွယ် ရန်သူတွေ သူတို့ကို အချိန်မရွေးမြင်တွေ့သွားနိုင်ပါသည်။

ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ မေသက်ပိုင်၏လက်ကိုဆွဲပြီး အတင်း အဓမ္မတိုက်ဆွဲခေါ်နေလေရာ ကြာတော့ သူမ ခောဟိုက်လာ သာသည်။

“ကျွန်မကိုထားခဲ့တော့၊ ရှင်ပဲပြေးတော့၊ ကျွန်မ အရမ်း ကာနေပြီ”

“ဟာကွာ... အားတင်းစမ်းပါ၊ သူတို့ပြန်မိသွားရင် သတ် ခင်းတ မိန်းကလေး၊ ဒီထက်ပိုပြီး အန္တရာယ်ရှိနိုင်သေးတယ်၊ သိတာမှ သေရုံထက်ပိုပြီး အဖြစ်မဆိုးဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရှင် သွား ကတော့”

မြေကြီးပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမမောဟိုက်နေစဉ် အသက်သတ်မှ သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဘုန်း မြင့်ကို သူတို့ဆွဲလှည်း ပြေးပြန်သည်။

“လာစမ်းပါလား၊ ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ စင်းမဝါဘဲ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းမသွားဘူး၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား”

နှစ်ယောက်သား ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့်ပင် နောက်ဘက်မှ ဆူဆူညူညူအသံများကိုကြားရလျှင် လမ်းဘေးခြံတစ်ခုထဲသို့ သူတို့ပြေးဝင်လိုက်ကြသည်။

“လမ်းအတိုင်းပြေးရင် လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က တာနံနက်လို့တင်မှာ၊ လာ... ခြံထဲဝင်ပုန်းမယ်၊ ကံကောင်းရင်လွတ်မှာပဲ၊ ငါတို့ ဘယ်ခြံထဲဝင်တယ်ဆိုတာ သူတို့မသိပါဘူး”

အပင်များရှုပ်ထွေးနေသည့်ခြံပျက်ကြီးထဲသို့ သူတို့နှစ်ဦး ပြေးဝင်လိုက်ကြ၏။ ခြံထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်သွားနေကြစဉ် နှစ်ယောက်သား နိမ့်ကနဲကျကျသွားကြပြီး ကျင်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ လျှောက်နဲ့ရောက်သွားကြလေသည်။

“ဟာ... ဒါ ရေတွင်းပျက်ကြီးလားမသိဘူး၊ လောလောဆယ် သစ်ရွက်တွေ၊ အမှိုက်တွေချည်းပဲ”

လူသူမနေသည့်နေရာမှ ကျင်းကြီးထဲမှာ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပဲရှိသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ နှစ်ယောက်သား ကျင်းကြီးထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာနေနေကြစဉ် အပြင်မှ လူသံများကိုကြားရသည်။

“ဒီခြံကြီးထဲပြေးဝင်သွားတာ၊ လိုက်ရှာကြစမ်းဟေ့၊ မိရင်တော့လားကွာ”

“ခြံကြီးကလည်း ရှုပ်ပွ၊ ပိတ်ဆီးနေတာပဲ၊ မြက်ရိုင်းတွေထဲမှာ မြွေတွေရှိမှာပဲ၊ တော်တော်စုစုပေးတဲ့နှစ်ကောင်”

ဘုန်းမြင့်ကိုနှင့်မေသက်ပိုင်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလန့်တကြားဖက်ထားကြသည့်ပုံစံမှ နည်းနည်းလေး ခုလှုပ်ဝံ့ကြပါ။

ဘုရားသိကြားမလို့ ကျင်းကြီးကို သူတို့မမြင်ကြပါစေနဲ့၊ ထျင်းထဲကို သူတို့မမြင်ကြပါစေနဲ့။

ကျင်းမှာ အတော်နက်ပြီး လရောင်တလည်းမရှိသဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လောလောဆယ် အမှောင်ထဲက ရန်သူများကိုပိုကြောက်နေရပါသည်။

ရန်သူများမှာ ခြံပျက်ကြီးထဲတွင် ရွာဖွေအော်ဟစ်နေကြရာမှ လက်လျှော့ပြီးပြန်ထွက်သွားကြလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သတ်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြရသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ကံ”

မေသက်ပိုင်ဖက်ထားရာမှ ဘုန်းမြင့်ကို ကြည့်နူးရင်ခုန်ခုန်ရေရွတ်လိုက်လျှင် မေသက်ပိုင် သူ့ရင်ခွင်မှရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟယ်ဝါ.. အရေးထဲ အမြတ်မထုတ်ပါနဲ့”

“ရှေ့.. ဟိုလူတွေပြန်လာလို့ အသံကြားသွားဦးမယ်၊ ငြိမ် ငြိမ်နော်ဦး”

သူ့ခြောက်သဖြင့် မေသက်ပိုင် လန်ပြီးငြိမ်သွားလျှင် ရင် ခုန်သံတွေနှင့် ရင်ပွင့်ထွက်တော့မည့်ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ မေသက် ပိုင်တို့ ပိုမိုတင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

နှစ်လောက်လုံးငါ့ပုံမှာ ကျွမ်းထဲသို့ကျသွားခဲ့သည့်အတိုင်း တစောင်းလဲလျက်၊

“အရမ်းချစ်တယ်သက်ပိုင်ရယ်၊ မြင်ကတည်းက သနား တာ၊ ချစ်တာ၊ ခုတော့ မရတော့ဘူး”

“ဘာပြောတယ်.. ရှင်နော်.. ရှင်..”

ဘုန်းမြင့်ကိုက အရမ်းညွတ်နူးအရည်ပျော်နေသမျှ မေ သက်ပိုင်မှာ အရမ်းကြောက်လန့်ဒေါသတွေထွက်နေသည်။

သူမ ခံစားလို့မရ၊ သူမ၏ရင်ထဲမှာ ဖခင်ကြီးကိုရက်ရက် စက်စက်သမီးပစ်ကြသည့် ဦးထက်ရှားတို့အဖွဲ့ကို စိတ်နာသည်။ သူမမှာမရှိသည့်ပတ္တမြားကြောင့် ဒုက္ခတွေအမျိုးမျိုးရောက်ရ သည်ကို စိတ်နာသည်။

ထို့ကြောင့် မေသက်ပိုင်၏ရင်ထဲမှာ ဒေါသနှင့်သောက

တွေပဲရှိသည်။ လောလောဆယ် အချစ်ဆိုတာ လုံးဝခေါင်းပြေ သာ၊

ဘုန်းမြင့်ကိုမှာတော့ မေသက်ပိုင်ကို မြင်ကတည်းက ကြင်နာသနားနေရသည့်ကြားထဲ အတုပြေးလွှားနေထိုင်ရသည့် အခါ အချစ်က အရှိန်အမြင့်ဆုံးဖြစ်နေရပေပြီ။

သည်ကြားထဲ ကျဉ်းကျဉ်းကြုတ်ကြုတ်ကျင်းလေးထဲမှာ ချစ်သူကို ထွေးပွေ့ဖက်ထားခွင့်ရသည့်အခါ အသက်ရှူတွေပြင်း ထာပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဘာတွေဖြစ်လာ နှုံးပင်မသိတော့ချေ။

သူသိတာ သူ့ရင်ထဲကအချစ်နတ်သမီးလေးကို စိတ်ရှိ ထက်ရှိချစ်ပစ်လိုက်ချင်တာပင်။ တစ်သက်လုံးချစ်သွားမှာပေါ့။ ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ကြင်နာမြတ်နိုးသွားလိုက်မည်။

သနားစရာတစ်ကောင်ကြွက်မလေး၊ အချစ်ဦး မျက်နှာ ထေမလေးအတွက် တစ်လောကလုံးကိုသာမက မိုးကိုတောင် နှင့်တိုက်ပစ်လိုက်ဦးမည်။

“ချစ်တယ်သက်ပိုင်ရယ်.. အရမ်းပဲ၊ မောင့်ကိုအထင်မလွဲ ခဲ့နော်၊ သက်ပိုင်ကို မောင် မနက်ပြန်ပဲလက်ထပ်မယ်၊ မောင့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

သူ့စတာနှင့်သူ့မောပန်းသန်မာနေသည့်ဘုန်းမြင့်ကိုတို့
မေသက်ပိုင် အရမ်းရွံ့မုန်းကြောက်လန့်ပြီး ဒေါသတွေထွက်နေ
စေလို့ ကျင်းလေးထဲမှာ ချောင်ပိတ်မိနေသလို သူမအဖြစ်က
မလူးသာ၊ မလွန်သာ။

တံတြဗ္ဗကြီးရယ်... ရက်စက်လှချည်း။ ကျားတစ်ကောင်
ခြင်္သေ့တစ်ကောင်နဲ့အတူ လှောင်အိမ်ထဲမှာထည့်ထားခံရသလို
မေသက်ပိုင်ခံစားနေရပါသည်။

သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာက အရမ်းမောပန်းပြီး နှမ်းနယ်ချဲ့ချဲ့
ကျနေချိန်၊ ဘုန်းမြင့်ကိုကတော့ အချစ်တွေနှင့် ကမ္ဘာကြီးကို
တောင် သူ့လက်ခွဲနှင့် ထူမကိုင်လှုပ်စစ်နိုင်နေသည့်အချိန်။

အရှစ်လေးတစ်ရစ်လို့ သူ့လက်ထဲမှာ သူမ ကစားစရာ
ဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ခြင်္သေ့တစ်ကောင်
ထို သူ့ ကိုက်ဝါးစားနေတာလား။

ဖင့်တူအိမ်မှ ယင်ကောင်လေးလို့ သူ တဖြည့်ဖြည့်ခဲ
ကိုက်ဟပ်၊ ဆုပ်ချေနေမှုမှာ ရွံ့မုန်းလွန်းသဖြင့် မေသက်ပိုင်၏
သတိသမ္ပဇ်တွေ တဒပ်လွင့်စင်သွားပြီး သူမ၏ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး
အမှောင်ဖုံးသွားခဲ့သည်။

❧ ❧ ❧

အခန်း(၈)

မေသက်ပိုင်နိုးလာသောအခါ လောကကြီးတစ်ခုလုံး
အင်းချင်းနေခဲ့ပေပြီ။

သူမကို ဘုန်းမြင့်ကိုက ကလေးတစ်ယောက်နယ် သူ့
မောင်မောင်ပေါ်မှာပွေ့သိပ်ထားပြီး သူမ၏နဖူးပြင်နှင့်ပါးနု
အရိုးကို နှမ်းနေသည့်အခါ မေသက်ပိုင်၏ဒေါသတွေ အရမ်း
ပိတ်တွဲသွားသည်။

ဒါ အချစ်မတုတ်ဘူး။

ဒါ အချစ်တိုတုတ်လုပ်ပြီး သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့ရမ္မက်အတွက်
အသုံးပြုသွားတာ။

တစ်ကိုယ်လုံးကိုခဲနာကျင်နေသည့်ခံစားမှုကြောင့် သူ့
အပျိုစင်မဟုတ်တော့ကြောင်းလည်း မေသက်ပိုင်ခံခဲ့ရသွား

လျှင် သူမ၏ဒေါသများက အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သွား၏။
သူ့ရင်ခွင်ထဲမှရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ဆက်ကနဲထထိုင်ရုံတင်
မတ မေသက်ပိုင်၏မျက်လုံးများမှာ အမုန်းတရားများကြော
မီးဝင်းဝင်းထောက်နေသည်။

“သတ်ပိုင်..”

မေသက်ပိုင်၏အသွင်ကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းမြင့်ကို ထိတ်တ
နာထွင်စွာအော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်လျှင် သူမက ဆက်တ
ထရပ်လိုက်သည်။

“နင့်.. နင် ငါ့ကိုမခေါ်နဲ့၊ နင့်ကိုငါအရမ်းမုန်းတယ်၊ အ
ကတည်းက ဒီလိုဖျက်ဆီးအမြတ်ထုတ်ချင်လို့ နင် ငါ့ကိုတစ်
တာမဟုတ်လား၊ နင် ငါ့ဘဝကို ကယ်တင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဖု
ဆီးတာ၊ အို.. တော်ပြီ.. တော်ပြီ.. ငါ့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ပြီ
နင်ပါစရာမလိုတော့ဘူး၊ ခုချိန်ကစပြီး နင်လည်း ကိုယ့်လ
ကိုယ်ဆွားတော့၊ ငါလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတော့မယ်”

“သတ်ပိုင်.. ကိုယ်ရှင်းပြတာနားထောင်ပါဦး”

“မရှင်းနဲ့.. ရှင်းစရာမလိုအောင်ကို အရှင်းကြီးပဲ၊ ဟ
တယ်၊ ငါ သေရမှာကြောက်နေလို့ ခုလိုဘဝမျိုးဖြစ်ရတာ၊ ဟ
မွေးကတည်းက သေဖို့မွေးလာတာ၊ ဘာလို့ သေရမှာကြော

အလဲ၊ တော်ပြီ.. တော်ပြီ.. ဘာကြီးပဲဖြစ်လာတာ ငါရင်ဆိုင်
တာမယ်”

ပြောရင်းမှ မေသက်ပိုင်၏ဒေါသတွေ အရည်ပျော်သွား
နုတ်ခမ်းကိုပြတ်လုမတတ်ကိုက်ကာ ဖျက်ရည်များကတွေ
သွေးကျလာလျှင် ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ အသက်သေလုမျှ တုန်လှုပ်
ကြတဲ့သွားရသည်။

“ကိုယ်ရှင်းပြတာလေးနားထောင်ပါဦးသတ်ပိုင်ရယ်၊ ပြီးမှ
သေကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ကိုသတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ ကိုယ် မင်းကိုတကယ်
နှစ်သက်ပါ၊ ဖျက်ဆီးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကိုယ်
သေရင်ကိုယ်မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အတွက်..”

“အို.. တော်ပြီ.. တော်ပြီ၊ ရှင် ဘာမှဆင်ခြေပေးမနေ
ကျွန်မ ဘာအသံမှမကြားချင်ဘူး၊ ကဲ.. ကျွန်မကို ကျင်း
တင်ပေးမလား၊ မတင်ပေးဘူးလား၊ ခါပဲပြော”

လောလောဆယ် ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်သည့်မေ
အား ရင်နင့်ကြေကွဲစွာကြည့်ပြီး ဘုန်းမြင့်ကို
မရသည်။

သူ ကျင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်အခါ
အော်ဟစ်ချေ၊ သို့သော် သူ့မှာ ဘာ ကံ

ဘယ်လိုတတ်ရမည်လဲ စဉ်းစားရပါ၏။ မြေကျင်းကြီးဖြစ်သဖြင့်
နံရံတလည်း ဆွဲစရာ၊ ပုံစရာ၊ ကိုင်စရာမရှိ။

မေသက်ပိုင်ကို အရင်တင်ပေးလိုက်လျှင်လည်း သူမ
သူ့ကိုအရမ်းမုန်းနေသဖြင့် သူ့ကို ကျင်းထဲမှဆွဲတင်မည်မထင်
တူညီမည်မထင်။

အို့သော် နောက်ဆုံး မေသက်ပိုင်တစ်ယောက်တည်း
လွှတ်မြှောက်ချင်လွတ်မြှောက်ပါစေ။ သူ အစာတော်၊ ရေငယ်
ဖြစ်ပြီး သေကျန်ချင်ကျန်ခဲ့ပါစေ။ စိတ်ကိုခုံးခုံးချပြီး ကိုယ့်အပြစ်
ကိုယ်ခံယူဖို့သာ ဘုန်းမြင့်ကိုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သတ်ပိုင်ရေ .

ချစ်ခြင်းမတူညီဘဲ ချစ်မိလိုက်လို့ ချစ်သူဒဏ်ခတ်
သမျှ တံကြွမ္မာဒဏ်ခတ်လေသမျှ ကိုယ်လည်စင်းပေးဆပ်လို့
ပါမယ်။

ကိုယ်တော့ မင်းကို ရာသက်ပန်၊ ရိုးမြေကျချစ်သူ
မှာပါ။

“ကဲ... ကိုယ့်ပန်းပေါ်တက်”

သူမကို သူပန်းပေါ်သို့တက်ခိုင်းပြီး ကျင်းနှုတ်ခမ်းကို
ကာ မားကနဲရပ်လိုက်လျှင် မေသက်ပိုင်၏အရပ်က ကျင်း
ခမ်းသို့မိဖို့ တစ်လံမျှသာလိုတော့၏။

“မမိဘူး၊ ခက်တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မေသက်ပိုင်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းညူသော်လည်း
ဘုန်းမြင့်ကိုကို လုံးဝမကြည့်။

မကြည့်ချင်အောင်မုန်းတီးနေပြီလားအချစ်ရယ်။ ရှင်းပြ
ဆိုလည်းနားမဝင်။ အင်းလေး... ကိုယ်က မီးလောင်ပြင်မှာမှ
ဆိုတဲ့နုလုံးသားသစ်ပင်လေးကို ဆွမ်းပျိုးမိတာဆင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်
လုံးသွေးနဲ့ဖျန်းပက်တောင်မှ အချစ်သစ်ပင်လေးဖူးဝင့်မဝဆာ
နိုင်ပါ့မလားကွယ်။

အရမ်းစိတ်ပျက်နေသည့်မေသက်ပိုင်ကို သူ ကြေကွဲအား
သိမ္မာကြည့်ပြီး အကြံပေးရပြန်သည်။

“ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်ကိုနင်းတက်ပါသက်ပိုင်၊ ခေါင်းနဲ့လည်
ခင်းကြောင့် တစ်တောင်လောက်ပိုရှည်လာတဲ့အခါ မင်းလက်နဲ့
သွင်းနှုတ်ခမ်းကို ကုတ်ဖဲ့တက်လိုက်ပါ”

“ဟို... မဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင့်ခေါင်းကို မနင်းချင်ပါဘူး၊ ကြံကြံ
နော်နော်”

သူမက စုစုဆောင်ဆောင်ဖြေလိုက်လျှင် ဘုန်းမြင့်ကို
သော့မော့လိုက်ပြန်သည်။

“သေရေးရှင်ရေးပဲသက်ပိုင်ရယ်၊ ကမ္ဘာပီ မလောင်ရင်

သားတို့တောင်ချောင်းရတာပဲ။ ကိုယ်က မင်းရဲ့ အမုန်းဆုံး သားတောင်ပါ။

“အိုး... ရှင်ခေါင်းကိုမနင်းချင်ပါဘူး။ ကျွန်မငရဲကြီးမှာပေါ့”

“ငရဲမကြီးပါဘူးသက်ပိုင်ရယ်။ ကိုယ်ခွင့်ပြုတာပဲ။ ငရဲမင်း ကြီးဆီမှာ ကိုယ်အလှူခံဝင်ပေးပါမယ်”

“တင့်အင်း... ခေါင်းတော့မနင်းချင်ဘူး။ ရှင် အောက်ကနေ တွန့်မကို့ ထမ်းပြီးခုန်ပေးပါလား။ ဒါဆို မိမိနိုင်တာပေါ့”

“တောင်းပါပြီ။ ခုန်ရင်းနဲ့ တစ်ခုခုတိမ်းချော်သွားရင် ကိုယ့် ကိုအပြစ်ပြောဖို့ ကိုယ်ကြိုပြီးတောင်းပန်ပါတယ်”

“အဖို့တွေရှင်... တဲ... လုပ်...”

နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ မေသက်ပိုင်ကိုတင်ပေး လိုက်ပြန်သည်။ ကျင်းနုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်မှေးကိုင်ပြီး ဘုန်း မြင့်ကိုအားကုန်ခုန်လိုက်လျှင် မေသက်ပိုင်မှာ သူ့ပခုံးမှလျှော ကနဲပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ချစ်သူမထိတ်လန့်စေဖို့ သူ့ဆီးပြီးဖမ်းထားပေမယ့် သူ ရင်ထဲမှာ အဆမတန်နာကျင်နေသည်။ ချစ်သူက သူ့ကို အရမ်း မုန်းတီး စက်ဆုပ်ရွံရှာနေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ရှင်ကလည်း သေသေချာချာခုန်စမ်းပါ။ ကျင်းဝကို ရောက် တော့မယ်ရှင်”

သူမက သူ့ကိုအပြစ်ပြောလိုက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ခုန် ခေါ်တက်ဖို့ပြင်၏။ ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ အားတင်းပြီး သူမကိုပုန်းပေါ် ထင် အားကုန်ခုန်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရပြီ”

ကျင်းနုတ်ခမ်းကိုလက်နှင့်ကိုင်ပြီး သူမကုတ်ဖွဲတက်သွား လျှင် ဘုန်းမြင့်ကို ကျင်းထဲမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရာမှ အားလျော့စွာလွဲလျောင်းလိုက်ပြန်၏။

သူပက်လက်လွန်လိုက်သည့်အခါ ကေ့ဝင်းကင်မှနေလုံး တို့ နှင်းမှုန်များနှင့်ဖုံးအုပ်လျက် တွေ့လိုက်ရသည်။ ပန်းနုရောင် နေလုံးကြီး။

မေသက်ပိုင်ကိုတော့ သူမမြင်ရတော့ပါ။ သူ့ကိုငှားခဲ့ ပြီး ထွက်သွားလေသလား။ သို့မဟုတ် သူ့ကိုတူဖို့ အကူအညီ တွေ့သွားခေါ်နေလေသလား။

ကျင်းကအနက်သားမို့ သူမဆွဲတင်လို့လည်းမရပါ။ ကြိုး တွေဘာတွေရှာပြီးချပေးမှသာ သူ့ဆွဲခိုတက်လို့ရပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ဘုန်းမြင့်ကို ဘာကိုမှလောလောဆယ်မျှော်လင့် ချက်မထားတော့။ ညက မှောင်ထဲမှာ ချစ်သူကို အစဉ်မခတ် နိုင်ဘဲ သူလည်း ကိုယ့်ကို ကိုယ့်လိုချစ်သည်မှတ်ပြီး နှင်းနှင့်အမျှ

ချစ်ပစ်မိလေသမျှ ချစ်သူ၏အမုန်း၊ ချစ်သူ၏ဒဏ်ခတ်မှုတို့ကို သူခံစားနေရစေပြီ။

ရင်ထဲမှာ တစ်ခါရီလောင်ကျွမ်းမှုကိုခံစားရင်း သူ့မျက်ဝန်းမှာ ချစ်ရည်ပွများစီးကျလာ၏။ တစ်နာရီခန့်ကြာသည်အထိ ဘယ်သူ့စုဝေါ်မလာသည့်အခါ မေသက်ပိုင် သူ့အပေါ်ရက်စက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့သိရှိလိုက်ရပါတော့သည်။

တိုက်တို ခီလောက်တောင်မုန်းသွားပြီလားအချစ်ရယ်။ တိုက်နတ် သားတို့နှင်းချေပြီး မင်းကို တွန်းတင်ပေးခဲ့တာ တောင်မှ မင်းတို့ယှဉ်ကိုင်စောင်းမကြည့်တော့ဘူးနော်။

တစ်နာရီခန့်ကြာပြီးမှ သူ့ကျွန်းနှစ်ခမ်းဝမှာ လူနှစ်ယောက်ဝေါ်လာပြီး သူ့ကို ကြိုးစာစစ်ချောင်းပစ်ချပေးသည်။ အံ့တော့မှ ခုကြစရာပင်။ သူလည်း အသံမပေး၊ အော်ဟစ်အကူအညီမတောင်းပါဘဲနှင့် သူတို့ဘယ်လိုမြင်သွားကြတာတဲ့လဲ။

မေသက်ပိုင်များ မှာကြားသွားခဲ့သလား။ အတွေးဖြင့် ခိတ်ကနဲဝမ်းသာကြည်နူးမိရင်း သူတို့ချပေးသည့်ကြိုးကို ဘုန်းမြင့်တို့ ခိုတက်လိုက်သည်။

မကြာမီ ကျင်းနှစ်ခမ်းပေါ်သို့ သူ့ရောက်သွားသည်။ သူ့ကိုတည့်သူနှစ်ယောက်မှာ ထင်းခုတ်သမားတွေလို ဗလကောင်းကောင်းနှင့် မျက်နှာရိုးရိုးကြီးတွေဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ နောင်ကြီးတို့ကို မေသက်ပိုင်လွတ်ဆိုတာလားဟင်”

“ဟုတ်... မဟုတ်ဘူး၊ မေသက်ပိုင်ဆိုတာ ငါတို့မသိပါဘူး၊ စာစောက် ကျင်းထဲကိုင်ကြည့်လိုက်မိလို့ အသက်တစ်ချောင်း ဆိုတယ်လိုက်တာပါ”

“ဪ... ”

ရင်ထဲမှာဆွေးလျှာသွားပြီး ဘုန်းမြင့်ကိုထိုလူနှစ်ယောက်ထံ ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေနှင့် သူဝတ်ထားသည့်နာရီကို ခွတ်ပြီးပေးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးတို့ကိုကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ၊ တွန့်တော့နာမည်ဘုန်းမြင့်ကိုပါ”

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ကိုကျောခိုင်းပြီး ဘုန်းမြင့်ကို လမ်းမကြီးပေါ်သို့တက်လိုက်၏။

သူမက ဘယ်လိုပင်စိမ်းကားသည်ဖြစ်စေ မေသက်ပိုင်ထိုများ တွေ့ဦးမလားရယ်လို့ ဘုန်းမြင့်ကို သူမ၏အိမ်ကလေးကို သွားကြည့်လိုက်သေးသည်။ အိမ်ကလေးက အရင်အတိုင်း၊ လူထစ်ယောက်မှရှိပုံမူရ။

နောက်ဆုံးဦးလေးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တောင်ကြီးမြို့ကို ဆွဲ
တော့ခိုင်းခဲ့ပါသည်။

သတ်ပိုင်ရှေ့..

ကံမကုန်ရင် ဖြန်ဆုံကြရဦးမှာပါ။ ပူးဇာမှန်ရင်တော့ မင်း
နဲ့တိုက် ကမ္ဘာကြီးရဲတစ်နေရာရာမှာ ပြန်ဆုံတွေ့ကြရဦးမှာလား။

အခန်း(၇)

မန္တလေးမှာဖွင့်ထားသည့် 'ဘုန်း'ရတနာရွှေဆိုင်ထဲသို့
မေသက်ပိုင်ဝင်လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ကမပပါပေ။ သူ့မိသားစု
ဖြစ်သူခင်ဆုကြောင့်သာ ဝင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ခင်ဆုသည် မေသက်ပိုင်၏အပေါ်မှာ ညီအစ်မရင်းချာ
နယ် အားကိုးရသူမဟုတ်ပါလား။ သူ့အိမ်မှာခေါ်ထားသည့်
အပြင် အလုပ်အကိုင်သည်လည်းရှာဖွေပေးထားသူဖြစ်၏။

“လာစမ်းပါသွားရအောင်၊ ‘ဘုန်း’ရတနာရွှေဆိုင်က
ဦးလေးတွေဆန်းတယ်ဟာ၊ ရွှေရောင်လည်းပိုဝင်းတယ်၊ ငါ့စုထား
ထဲပိုက်ဆံလေးနဲ့ နားကပ်လေးတစ်ရက်လောက် တူတူစားစား
ဝယ်ပါရစေ၊ ကျွန်တို့ရတနာရွှေငွေတွေလည်း သွားမည်ကျရ
ထားပေါ့၊ နင်ကလည်း တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ်နဲ့”

သုဇယ်ချင်းဖြစ်သူ အတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့် မေသက်ပိုင်
ဝင်လိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် သိသိသာသာပေါ်ထွက်နေသည့်ကိုယ်
ပိုက်တို့ လက်နှင့်အုပ်ရင်း ဘယ်ရတနာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်
ပါချေ။

ပိုင်ရှင်မဲ့တဲ့ပိုက်ပေါ့။

ခင်ခင်ဆုကိုတော့ အကျိုးအကြောင်းတွေအကုန်ပြောပြ
ထားသဖြင့် မေသက်ပိုင်နေလို့ဖြစ်ပါသည်။

လောကကြီးမှာ မိန်းမသားတွေဟာ အနိုင်ကျင့်ခံကြရတဲ့
လူတန်းစားတွေပါပဲ။ လော်မာလိုမဟုတ်တဲ့ဒီကိုယ်ဝန်အတွက်
မေသက်ပိုင် ရွတ်နေလို့မရတော့ပါ။ ရှင်းပစ်ဖို့ပြောကြတော့
လည်း အဆင်မပြေလျှင် သေသွားနိုင်တာရယ်၊ လူမဆန်တာ
ရယ်ကြောင့် မေသက်ပိုင်ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။

လောကကြီးပေးတဲ့အဖြစ်ဒဏ်ကို ရင်စည်း၊ ခါးစည်းပြီး
ခံလိုက်မည်၊ ခင်ခင်ဆုကတော့ လုံခြုံတော်လှမ်းလေးတစ်ခု
ဖန်တီးပြီး သူမအနေရမခက်အောင် လူတွေကိုကြေငြာပေးပါ၏။

စစ်သားလေးတစ်ယောက်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့ပြီး အဲဒီ
စစ်သားလေး ထိုက်ပွဲကျသွားခဲ့သည်တဲ့။

ရယ်ရတယ်၊ ထားပါတော့လေ၊ လောကကြီးအပေါ်

ဆယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့မျက်နှာနှင့် မေသက်ပိုင်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ
ကြာပြီပေါ့။

“လာကြည့်စမ်းသက်ပိုင်း၊ နားကပ်လေးတွေလှလိုက်တာ
ထယ်၊ နေဦး.. ငါလျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မှန်မှန်းကေ၊ မှန်ပိုးတွေအပေါ်ခွင့်ကြည့်ပြီး ခင်ခင်ဆုတစ်
ယောက် သဘောတွေကျနေသော်လည်း မေသက်ပိုင်ကတော့
အာနာတွေကိုမကြည့်ဘဲ ရတနာဆိုင်ထဲမှာ ဟင်းရွက်တိုးဝယ်
သလို ဝယ်ယူနေကြသည့် လူတန်းစားတွေကိုသာ မမြင်သော
ဆုတ်လုံးများနှင့် ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

သူတို့တော့လည်း ချမ်းသာလိုက်တာ၊ အေးစလေ.. ဒါ
နည်း ကံကြမ္မာပါပဲ။

ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေအများအပြားဝယ်ယူနေကြပေမယ့်
အနစ်တကျ၊ မေသက်ပိုင်မှာ ခင်ခင်ဆုကို ဆိုင်ရှေ့နားမှာပဲ ရပ်
စောင့်နေလိုက်တော့သည်။

ဆိုင်ထဲမှ တူညီသောဝတ်စုံများနှင့် အရောင်းစာနေမ
ထားဘဲများမှာလည်း အားလုံး ချောချောလှလှ။

သူမရပ်နေသည့်ကောင်တာမှ စာရေမလေးက မေသက်
ပိုင်ကို ဖော်ရွေစွာပြုံးပြနေသည်။

“ဘာလူမလဲအစ်မ၊ လာကြည့်လေ...”

“မဝယ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ အဖော်လိုက်လာတာပါ။”

“မဝယ်နိုင်လည်းကြည့်သွားပါအစ်မရဲ့၊ နောက်လာဝယ်လို့ရတာပေါ့၊ ဟော...”

မေသက်ပိုင်နှင့်စကားပြောနေရင်းမှ စာရေးမလေး၏ မျက်နှာ ရုတ်တရက်လင်းသွားလျှင် သူကြည့်ရာသို့ မေသက်ပိုင်လည်း လိုက်ကြည့်မိ၏။

ဆိုင်ရွှေမှာ ခဲရောင်ကားလှလှလေးတစ်စီးထိုးရပ်လာပြီး ထုတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ ဆင်းလာသည့်လူမှာ အသွေးအရောင်ဝင်းဝင်းလွန်းသဖြင့် ရှင်းသန့်ခန့်ညားနေလိုက်သည်မှာ ဝတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုပင် လင်းချင်းသွားတော့သလို။

သို့သော်...

“ဟင်...”

သူဟာ ဘုန်းမြင့်ကိုပဲ ဟုတ်ပါသည်။ မေသက်ပိုင် မျက်စိတွေမမှားယွင်းသေးပါ။ သူနှင့် သုံးရက်တာမျှပတ်မှာခိုအောင် ပုန်းခိုနေခဲ့ရတာ လွန်ခဲ့သည့်ငါးလခန့်ကဖြစ်စေမယ့် ယခုလထိ လက်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသည့်အတိုင်းပါပဲ။

ဧည့်ကြိုတောင်လေးများကလည်း ပျာယာခတ်အောင်

ခြံဆိုနေကြစဉ် ဆိုင်မှအရောင်းစာရေးမလေးကို မေသက်ပိုင်လိုက်မိသည်။

“သူက အယ်သုမို့လဲ”

“ပိုင်ရှင်လေ၊ ဦးဘုန်းမြင့်ကိုတော့ အစကတော့ သူ့အဘိုးအိမ်ကယ်၊ သူ့ကိုလွှဲပေးလိုက်တာ သုံးလလောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဪ... ဒါထက် လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်က ဒီဆိုင်အပတ္တမြားတစ်လုံးပြဿနာဖြစ်ဖူးသလား”

မေသက်ပိုင် မြားကို ရမ်းဖစ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်ဖူးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလ၊ ခြောက်လလောက်က အပတ္တမြားတစ်လုံးဆုံးဖူးတယ်”

“အခုထိပြန်မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ ဦးဘုန်းသွားရှာပေးမယ်လည်း မရခဲ့ဘူး”

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတံရင်းနှင့်ပင် မေသက်ပိုင် ဇာတ်နတ်လည်သွားခဲ့ပေပြီ။ ဘုန်းမြင့်ကိုတော့ ပတ္တမြားကိုစွဲအတွက် သူ့ကိုချီကပ်ခဲ့ပြီး ပတ္တမြားကိုမရတော့ လူကိုအရယူသွားတာပေါ့။

ဦးအောင်လာသည်မိမိ၏ရင်ဘတ်ကို တင်းတင်းမိရင်း သွင်လာသည့်လမ်းကြောင်းကို မေသက်ပိုင်ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

သူ့ကို သူမ မမြင်ချင်တော့ပါ။ မတွေ့ချင်တော့ပါ။

အစကတော့ မိမိကို လူဆိုးတွေ၏လက်မှ ကယ်တင်ခဲ့သူရယ်လို့ မေသက်ပိုင်သံယောဇဉ်ငြိချင်ရပါ၏။ ယခုတော့ လယ်ပြင်မှာဆင်သွားသလို သူမ သွားတနဲယိရှိလိုက်ရပါပြီ။

သူ့ဟာ သူမကိုကယ်တင်ခဲ့တာမဟုတ်။ 'သိန်း'လက်မှ အစာကို စွန့်ရဲကလုလိုက်သလိုမျိုး ပတ္တမြားရှိမည်အထင်နှင့် သူမကို ဖူးကပ်ချော့မြူခဲ့သူ။

သူမ၏နောက်ကျောဘက်မှ ဆိုင်ထဲသို့ သူ ခမ်းနားစွာ ရောက်သွားလျှင် မေသက်ပိုင် ဆိုင်ထဲမှာ ခေါင်းငုံ့ပြီးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ခင်ခင်ဆုကို ဆိုင်ပြင်မှပဲရပ်စောင့်တော့မည်။ သူ့အရပ် သူ့အရိပ်မှာ တဆချည်းမျှင်တောင် သူမ နောက်လိုတော့ပါ။

မန္တလေးနေ့၏ပုပြင်းမှုနေ့ရှိန်အောက်မှာ သူမ ကြံကြံခံပြီး ရပ်စောင့်နေမိစဉ် မေသက်ပိုင်၏မျက်လုံးများက ရှမ်းရိုးမကြီးရှိရာဘက်သို့ ဝေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

အဲဒီရှမ်းရိုးမပေါ်မှာ ဖေဖေရဲ့မေတ္တာတွေရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဖေဖေရဲ့အိမ်ကလေးလည်း ရှိတယ်။

သူမကိုချစ်တယ်လို့ပြောပြီး သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုဝါးမြှီသွားခဲ့တဲ့အဖြစ်တစ်ခုလည်းရှိခဲ့ဖူးတယ်။

မျက်ရည်ဝေသောမျက်လုံးများနှင့် ဆိုင်၏ခပ်လှမ်းလှမ်းအ သူမရပ်စောင့်နေမိစဉ် သူမ၏အနားသို့ ကားတစ်စီး ညှစ်သွားစွာရပ်လာသည်။

“ဟင်...”

ခဲရောင်ကားကြီး၊ ဘယ်သူလဲ၊ သူလား၊ ဘုန်းမြင့်ကိုလား။

အဲဒီအားသင့်စွာနှင့် မျက်မှောင်ကွက်ပြီးငုံ့ကြည့်နေမိစဉ် အားထဲမှ ဘုန်းမြင့်ကိုထွက်လာသည်။

“မေသက်ပိုင်...”

တည်ကြည်သောမျက်ဝန်းများနှင့် သူမ သူ့ကိုရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။ ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုကြည့်လိုက်လျှင် ထွက်ပြုစဉ်နှင့် ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်များကိုတွေ့ရပါလိမ့်မည်။

“မင်း... မင်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား။”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် သူမ၏ရင်ထဲမှာ ဖျဉ်းကနဲနာကျစ်ခဲခက်ဖြစ်သွားရသဖြင့် အရွံ့တိုက်ပြီးဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျနေပြီ၊ ကဲ... ရှင်လမ်းရှင်သွားတော့”

သူမကနှင်ထုတ်လိုက်သောအခါ ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ ညှိုးမယ်သွားပြီး မေသက်ပိုင်ကို တောင်းပန်လိုက်၏။

“အခု နေအရမ်းပူနေတယ်၊ သက်ပိုင်သွားချင်တဲ့နေရာ ကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပါရစေ၊ သက်ပိုင်ရဲ့ခင်ပွန်းနဲ့လည်း ကိုယ့်တို့ မိတ်ဆက်ပေးပါ၊ တိုက်ကတော့ ခုထိအိမ်ထောင်မပြုသေးပါဘူး”

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ရှင်ဟာ သူစိမ်းတွေ ပါပဲ၊ နေထူတာကတော့ ကျွန်မတို့လိုလူတန်းစားတွေအတွက် မဆန်းပါဘူး၊ ကဲ... ရှင်သွားစရာရှိတာသွားပါတော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးသက်ပိုင်ရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်း အတွက် ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် မင်း ခုလိုအခြေခံဆုံးလတ်တပ်လိုက်ရတယ်လို့ လူဆန်မိတယ်၊ ကိုယ့် ရင်ထဲမှာ စိတ္တဖြစ်အောင်ကို မင်းကိုစွဲလမ်းနေမိပါတယ်သက် ပိုင်ရယ်”

“ကဲ... တောင်စဉ်ရေမရတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မဟာ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့လူဆိုးတစ်ဦးရဲ့သမီး၊ သူဆင်းရဲမ၊ ရှင်က တကယ်ပစ္စည်းဥစ္စာရှင်ကြီး၊ ပတ္တမြားရဖို့အတွက် ကျွန်မ ကိုချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်၊ အသုံးချခဲ့တယ်ဆိုတာ စောစောကတင် ကျွန်မသိခဲ့ပြီ၊ ဒီတော့ အရာအားလုံးကိုမေ့လိုက်ပေါ့ရှင်၊ ရှင်ရဲ့ ပတ္တမြားကို ကျွန်မရှာမပေးနိုင်တဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်း ပါဘူး”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးသက်ပိုင်၊ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအထင်တွေ ဆွဲခွားနေပြီ၊ ကိုယ် မင်းကို တကယ်မေတ္တာ၊ စေတနာနဲ့ ကူခဲ့၊ အသိခဲ့တာပါ”

ဘုန်းမြင့်ကိုနှင့် မေသက်ပိုင်တို့နှစ်ယောက် ကားဘေးမှာ ဆီးတွေအချေအတင်ပြောနေကြခိုက် နားကပ်ဝယ်ပြီးသွား သည့်ခင်ခင်ဆုမှာ အနားသို့ရောက်လာပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေ သည်။

“လာ... သွားစို့ခင်ခင်ဆု”

“သက်ပိုင်... နင်...”

“အလကားပါဟာ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

မေသက်ပိုင်က ခင်ခင်ဆု၏လက်ကိုဆွဲကာ အတင်း ချွတ်လာလျှင် ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ ရပ်ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရလေ သည်။

၇၈ ၇၉

ခင်ခင်ဆုနှင့်မေသက်ပိုင်မှာ အိမ်ရှေ့ခရေပင်ရိပ်ရှိခဲ့တန်း
 နှစ်ထိုင်ပြီး စကားတွေပြောနေကြသည်။ စကားပြောသည်ဆို
 ထာထက် ခင်ခင်ဆုက သူမကို တရားချနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။
 မန္တလေးညသည် ညဉ့်ဦးလေပြည်အေးကြောင့် ထင်သ
 ထာတ်မပူပါချေ။ ခင်ခင်ဆုတို့အိမ်ကလည်း စရာဝတ်မြစ်နှင့်
 သည်မဟုတ်ပါလား။

အန်း(၁၀)

“နင်လုပ်ပုံမဟုတ်ဘူးထင်တယ်သက်ပိုင်ရယ်၊ ဘာပဲ
 ဖြစ် လွယ်သွားမယ့်ကိစ္စတစ်ခုကို ခက်ခဲအောင်မလုပ်စမ်းပါ
 နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးက သူ့ကလေးပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း
 အိမ်ထောင်ကျတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ညာရတာလဲသက်
 ရယ်၊ နင့်မာနက နင့်ကိုခုလိုစွဲကွပ်ပေးနေတာ၊ သူ့ကို အ
 အကြောင်းပြောပြပေါ့၊ သူ့နဲ့လက်ထပ်လိုက်ရင် နင့်ဘဝ အ
 လောက်လှပသွားလိုက်မလဲ၊ ကြည့်စမ်း.. ခုတော့ နင့်မှာ န
 ပေါက်ဟောင်းလောင်းနဲ့၊ သူငယ်ချင်းရယ်.. နင်ကောင်းစ
 တာကိုပဲ ငါမြင်ပါရစေ၊ အလကားနေရင်း မာနကြီးမနေစမ်း
 နဲ့ဟာ၊ သူ့ကို ပြန်ပြီးလက်ခံလိုက်ပါ”

“ငါမာနကြီးတာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဆုရယ်၊ နင်စဉ်းစား
 ည့်လေ၊ ငါဗိုက်ကြီးကိုမြင်တာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေပြီလားလို့
 တာကိုက ဒီဗိုက်ဟာ သူ့ဗိုက်ဖြစ်ရမယ်လို့ သူမတွေးလို့ပေါ့”
 “ဒါကတော့ဟာ သူလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်
 ပြီး မေးမိမေးရာမေးလိုက်တာနေမှာပေါ့၊ ရှင်တို့ကလည်း
 ခါတည်းတွေ့တာမဟုတ်လား၊ တစ်ခါတည်းနဲ့တော့ ခုလို
 ထွက်လာမယ်မထင်လို့ပေါ့”
 ခင်ခင်ဆုက ဘုန်းမြင့်ကိုဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်ပြီးဖြေပြော
 လျှင် မေသက်ပိုင်အလွန်စိတ်ဆိုးသွား၏။
 “မိန်းမနော်.. အပျို.. အပျိုပီပီနော်၊ ဘာမှလည်းမသိဘဲ
 ပြောလိုက်ရရင်မကောင်းဘူး၊ သူ့တစ်ခါက တစ်ခါဆို ဆို
 လောက်..”

"ဟယ်.. အဲဒီလောက်တောင်လား၊ ဟင်.. ရှက်စရာကြီး၊ သူ့ဝလကြီးကလည်း ဂျိန်းစတွန်းကျနေတာကိုး၊ တော်ပြီ.. တော်ပြီ.. ငါလည်း ဘယ်တော့မှအိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး၊ ကိုလင်းသာရင် ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရားလို့ အကြောင်းပြန်လို့မတော့မယ်.. ဟိဟိ.."

ခင်ခင်ဆုက ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ရယ်ရင် မေသက်ပိုင်ကို မချိုမချင်ရုပ်နှင့် ရှုံ့မဲ့ပြနေလျှင် မေသက်ပိုင်က ခင်ခင်ဆုကို ကဗုန်းဗုန်းနှင့်ထုရှိုက်နေလေတော့၏။

"တကယ်ပြောတာပါ၊ ငါ တကယ်ကြောက်လို့ပါ"

"တော်တော့နော်.. ကောင်မစုတ်.. ညစ်ကိုညစ်ဝေတယ်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အရယ်ရပ်ပြီး လမ်းမပေါ်သို့လှည့်လိုက်လျှင် ခဲရောင်ကားတစ်စီး ခြံရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဘီးလိမ့်မောင်းသွားသည်ကို သူမတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်။

"ဟယ်တော့်.. ရှင့်လူကြီး.."

"အို.. ခဲရောင်ကားမြင်တိုင်း သူဖြစ်ရမှာတဲ့လား၊ ဝေစမ်းပါခင်ဆုရယ်၊ မိန်းမဈေးကျပါတယ်၊ ငါတော့လေ ဘယ်ဝေမှ သူ့ကိုခြေသလုံးဖက်ပြီးမတောင်းပန်ဘူး"

"ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်တယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သက်ပိုင်ရယ်၊ ကိုယ်က မိန်းမသားပဲ၊ အာချိုးအကြောင်းအမှန်တော့ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ တလွဲမာနတွေမထားပါနဲ့ဟယ်၊ နင်မပြောချင်ရင် ငါသွားပြောပေးမယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ"

"အို.. ခင်ခင်ဆု.. နင်.. နင် ငါ့ကိုတကယ်စေတနာရှိတယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုရင် လုံးဝအဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးနော်၊ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှသွားမပြောရဘူး၊ နင် အဲဒီလိုလုပ်တယ်ကြားရင်တော့ ငါ ဒီတနေ့ထွက်သွားမှာပဲ၊ ငါ့ဘဝကြီး ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ သူ့အထင်သေးမှာလည်းမခံနိုင်ဘူး၊ တစ်မျိုးထင်မှာလည်း မခံနိုင်ပါဘူး"

"ခင်ဆုရယ်.. ဘာလဲ.. နင်က ငါ့ကို နှင့်အိမ်မှာမထားနိုင်တော့ဘူးလား၊ ရှုပ်တယ်ထင်နေပြီလား၊ ငါ့ကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြီးရယ်လို့ နင်ထင်နေပြီမဟုတ်လားဟင်၊ နင် ငါ့အပေါ် စေတနာထားသလိုလိုနဲ့ ပထုတ်ချင်နေတာမဟုတ်လား"

မျက်ရည်များနှင့် မေသက်ပိုင်မော့ကြည့်ပြီး သနားသဖွယ် အေးနေလျှင် ခင်ခင်ဆုမှာ သူမကိုဖက်ပြီး ငိုကြွေးမိပါ၏။

"ငါ့အပေါ် အထင်မလွဲပါနဲ့သက်ပိုင်ရယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဂေ့ချင်းအတူတက်ခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်း"

တွေ့တဲ့ ငါတို့ဘာအမိန့်နစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဒီအိမ်လေးမှာ
ဘက်ပိုင် စာစိသက်လုံးနေနိုင်ပါတယ်။ ငါ့စေတနာတွေများသွား
တယ်။ ဆော့ရိုးသွင်းချင်းရယ်၊ နင်ဖြစ်ချင်သလို၊ နင်နေချင်
သလိုသာနေရတော့၊ ငါ့ပယောဂဘာမှမပါစေရပါဘူးနော်၊ ငါ
တို့ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“သွင်းချင်းရယ်.. ငါကလည်း သူ့အပေါ် အခဲမဖြေ
နိုင်လွန်းလို့ပါ။ ငါက ကိုယ့်ဘဝမှာ အဆင်ပြေဖို့ထက် ငါ့မာန
တို့သာကိုးကွယ်လိုက်ချင်တာပါ။ ကြည့်စမ်း.. ယောက်ျားတွေ
တာ ဘယ်လောက်တောင်လူပိုးဝလိုက်၊ လူလည်ကျလိုက်သလဲ
ဘုန်းမြင့်တို့ကို ငါလုံးဝအီလုံအကြည်မရှိဘူး၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး
သူ့မိဘအိုးသွားခိုင်ပတ္တမြားကို ငါ့ဖေဖေရဲ့ပယောဂကြောင့်အား
ရတဲ့အခါ ပထမတော့ ပတ္တမြားပြန်ရဖို့အတွက် ငါ့ကို အခတ်
အခဲကြားကဆွဲထုတ်ပြီး ချဉ်းတပ်ခဲ့တယ်။ ရက်ကြာတဲ့အထိ
ပတ္တမြားရဲ့သဲလွန်စမရတော့ ငါ့ဆီမှာမရှိတာသိသွားပြီး နောက်
ငါ့ကိုအရချိုင့်လိုက်တာပဲမဟုတ်လား၊ ဒီလိုအတ္တကြီးလွန်းတဲ့
သဘောထားသေးသိမ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ငါ
ဒူးထောက်ရမှာလား”

ဒေါ်နုနုမာန်နှင့် စိမ်းစိမ်းတောက်နေပြီး မာနတွေဖြင့် မေ

ဘက်ပိုင်ရဲဝံ့နေလျှင် ခင်ခင်ဆုမှာ ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းညှင်းစွာ
ခါရမ်းနေမိ၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူးသက်ပိုင်ရယ်၊ လောကကြီးဟာ ဒီ
ထောက်လည်းမကောက်ကျစ်လောက်ပါဘူး၊ လုပ်တဲ့အကြောင်း
အရာလေးတွေလည်း ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ကိုယ့်
ဘက်တအမြင်နဲ့ချည်း တစ်ဖက်သတ်၊ တဖက်ထိုး မဆုံးဖြတ်ရဘူး
ဏေက..ကဲ.. ငါ့သွင်းချင်းလည်း အမုန်းတရား၊ အာယတ
အရားတွေနဲ့ တောက်လောင်နေရပြီ၊ တို့တွေ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့၊
အမေတောင် ဘုရားဝတ်တက်ပြီးသွားပြီ၊ တို့တွေလည်း ဘုရား
ဝတ်တက်ပြီး အိပ်ကြစို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်စိတ်ချမ်းသာအောင်
နေပါ၊ စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ကိစ္စတွေကို မေ့ပစ်လိုက်နော်၊ နင် ဘယ်
အဝဲရောက်ရောက် ငါဟာ နင့်သွင်းချင်းပါ၊ နင့်ကို အမြဲ
အေးကူလက်တွဲနေမှာပါ”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်သွင်းချင်းရယ်၊ နင်ဟာ
ဘုရားပေးတဲ့သွင်းချင်းလေးပါပဲ”

ခင်ခင်ဆုမှာ သူ့သွင်းချင်း အလှဆုံးဝိုက်ကြီးသည်လေး
အား ကြင်နာယုယစွာလက်တွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွား
ဆိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းပုလက်ဖောင်းဘေးရှိ
ခဲရောင်တားထဲမှ ဘုန်းမြင့်ကို လှမ်းကြည့်နေကြောင်းကိုတော့
သူတို့နှစ်ယောက် သိရှိကြမည်မဟုတ်ပါချေ။

❦ ❦ ❦

အင်း(သ)

ခင်ခင်ဆုက ဈေးချိုတော်ထဲရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး
ထစ်ခုမှာ အရောင်းစာရေးမဝင်လုပ်ပြီး မေသက်ပိုင်ကတော့
သူ၏အိမ်နှင့်တစ်လမ်းကျော်ရှိ သူဌေးအိမ်တစ်အိမ်မှာ အမြွှာ
တလေးလေးနှစ်ယောက်ကို စာသင်ပေးရပါသည်။

ရန်မျိုးထက်နှင့် ရန်မျိုးဆက်အမြွှာညီအစ်ကိုမှာ ရွှေနှစ်
တွင် ပထမတန်းတက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ နွေရာသီမှာ
စာကြိုသင် ပေးထားတာပေါ့။

မေသက်ပိုင်မှာ စာသင်ကောင်းတာရယ်၊ စိတ်ရှည်တာ
ရယ်ကြောင့် သည်အလုပ်ကို ခင်ခင်ဆု၏ကျေးဇူးနှင့် ရထား
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်လကို ငါးသောင်းဆိုသည့်ငွေဟာ မေသက်ပိုင်အတွက် ထမင်းဖိုးနှင့် နောက် ဆေးဖိုးပါးခပေါ့။

တဖြည်းဖြည်းစုထွက်လာတော့မည့်ဗိုက်အတွက် သူမ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရပါတော့မည်။

မနက်ရှစ်နာရီမှ ဆယ်တစ်နာရီထိ မေသက်ပိုင်စာသင် လေးရပြီး နံနက်စာကို ထိုအိမ်မှကျွေးမွေးလိုက်ပါ၏။

နေလက်ဘက်မှာ မေသက်ပိုင် စက်ချုပ်ပါသည်။ လောဘ ကြီးလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ မမွေးခင်၊ မဖွားခင် ငွေလေး၊ ကြေးလေး နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စုဆောင်းထားရမည်မဟုတ်ပါလား။

ရွှစ်အင်္ကျီပွင့်လေး၏အောက်မှာ ဗိုက်ကပျောက်နေပြီး စိုပြည်ဝင်းမသည့်အသားအရည်ကြောင့် မေသက်ပိုင်သည် တော်တော်လှပနေပါ၏။

သို့သော် မေသက်ပိုင်၏ရုပ်က လောကဓံကို ထူထား ပေးသားကျနေသည့်ရုပ်၊ လောက၏ ခပ်စပ်စပ်ရှိက်ချက်များကို ဖားတစ်ကောင်နှယ် ခပ်ပြုပြုကြည့်တတ်သည့်ရုပ်ကြောင့် မျှတ် ဝန်းလှလှလေးများမှာ ပြုကြောင်ကြောင်။

မလွမ်းမကမ်းခရီးဖြစ်သဖြင့် လမ်းဘေးမှကပ်ပြီး မေသက် ပိုင်လမ်းလျှောက်သွားလျှင် စာသင်ရမည့်အိမ်သို့ ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်ပါသည်။

စာသင်ရမည့်အိမ်ထဲသို့ သူမဝင်သွားလျှင် နှစ်ထပ်တိုက် ထူလှ၏ဆင်ဝင်ရှေ့မှာ ခဲရောင်ကားတစ်စီးကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် မေသက်ပိုင်၏ခြေလှမ်းများ တုံ့တန်ရပ်တန့်သွားပါ၏။

“အို. . ခဲရောင်ကားမြင်တာနဲ့ သူဖြစ်ရမှာလား၊ သူဖြစ် တော့ရော ဘာလို့ကြောက်နေရမှာလဲ၊ ဒါ မြို့ပဲ၊ သူ ငါ့ကိုဆွဲပြေး သို့ နှောင့်ယှက်လို့မရပါဘူး၊ အင်းလေ. . သူ့လိုဂရိတ်ကြီးက သည်း ငါ့ကိုအရေးယုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် သာ မကောင်းတတ်လို့ စကားတွေပြောနေတာပါ၊ သူဟာ သောကျားဝီဝီ အိုင်တွေလို့ခြေဆေးခဲ့တာပါ၊ ဣန္ဒြေရစမ်းပါ သေသက်ပိုင်ရယ်၊ နင်ခြေလှမ်းမမှားစမ်းနဲ့”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို တတွတ်တွတ်ဆုံးမရေရွတ်ရင်း မေသက် ပိုင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည့်အခါ သူမမျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ဘုန်းမြင့်ကိုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတာ မေသက် ပိုင်ကို တမင်နှောင့်ယှက်နေတာလား။

တောင်ကြီးမှာတွေ့တုန်းကလို ဘရုတ်သုက္ခမဟုတ်ဘဲ သူ့အသွင်က ဝင်းပခန့်ထည်နေလိုက်သည်မှာလည်း သူနှင့် ခြေနှင့်မြေလိုကွာခြားသွားသည့်နှယ်။

သူ့ကို အယ်လီပင်မုန်းတယ်ပြောပြော၊ သူမ၏ရင်ထဲမှာ နှင့်ထန်ခဲစားလိုက်ရတာတော့ အမှန်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ အဆုံးစွန်ထိပတ်သက် ကျက်နွယ်ခဲ့ပြီး ယခုဆိုလျှင် သူ့ရင်သွေးလေးကိုပင် သူမလွယ် ထားနေပြီမဟုတ်ပါလား။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရန်မျိုးထက်နှင့်ရန်မျိုးဆက်အမြှာညီအစ်ကို နှင့်အတူ သူ့မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ဧည့်ခန်းဆိုတာများမှာထိုင်နေကြရာမှ ရန်မျိုးထက်၏ဖခင် ဦးမျိုးထက်က မေသက်ပိုင်ကိုလှမ်းခေါ်လေသည်။

“ဆရာမ... ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

သူတို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ထမင်းရှင်တွေမို့ မေသက်ပိုင် ထင်ရာ ကျလို့မဖြစ်ပါ။ ဦးမျိုးထက်၏စကားအတိုင်း သူညွှန်ပြသည့်ဆိုတာ မှာ ခေတ္တဝင်ထိုင်ရပါသည်။

မေသက်ပိုင် သူ့ကို တမင်မကြည့်ဘဲနေပြီး ဦးမျိုးထက် နှင့်သူ့ဖခင်ခေါ်ခိုင်ခိုင်မိုးတို့ကိုသာ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ဦးမျိုး ထက်က...

“ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ ကျောင်းနေ

ဆက်သူငယ်ချင်းပါ၊ ဦးဘုန်းမြင့်ကိုလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီရွှေမန္တလေး မှာတော့ သူလည်း သူငွေးပါပဲ၊ ‘ဘုန်း’ရတနာကုမ္ပဏီ... ”

“ကိုမျိုးကလည်းဗျာ... စကားပြောတာ ရိုးရိုးပြောစမ်းပါ” သူ့ထံမှ ဟန့်တားသံကြားလိုက်ရပြီး ဦးမျိုးထက်ကတော့ ထတဲဟဲနှင့်ရယ်မောနေ၏။ ခိုင်ခိုင်မိုးက လှပစွာပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဦးဘုန်းမြင့်ကိုကိုမှ သူငွေးမပြောရင် ဘယ်သူ့ကိုသူငွေး ထို့အမည်တင်ရမှာလဲ”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကဲ... ဒီဆရာမရဲ့အမည်လည်း ပြော ပြပါဦး”

ဗိုက်ကြီးသည်ကို သူက အသည်းအသန်စိတ်ဝင်စားဟန် ပြနေလျှင် ဦးမျိုးထက်တို့ဇနီးမောင်နှံက အံ့သြနေကြပြီး မေ သက်ပိုင်ကတော့ ဒေါသတွေအလိပ်လိုက်ထွက်ချင်နေမိသည်။

ကြည့်ပါဦး... သူမကိုများ မသိချင်သောခင်ဆောင်လို့။ ဦးမျိုးထက်ထံမှ မိတ်ဆက်ပေးသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ် သာပြန်သည်။

“ဆရာမအမည်က ဒေါ်မေသက်ပိုင်ပါ၊ စာသင်တာ အရမ်းတော်တယ်၊ စိတ်ဓာည်းရှည်တယ်၊ ဘာလဲ... ကိုဘုန်းက ခုထဲက သားတွေ၊ သမီးတွေအတွက် ကြိုတင်ပြီးဆရာမရွာနေ တာလား”

ခိုင်ခိုင်မိုးတလည်း ရယ်မောရင်းနှင့် ဘုန်းမြင့်ကိုကို ဝင်
နောက်နေပြန်၏။

“ဟိုဘုန်းတို့တော့ တကယ်ပါပဲရှင်၊ အဆင့်တွေကျော်
နေလို့တာ၊ တယ်လို့လဲ.. အသံတွေကြားနေရတယ်နော်၊ နီနီ
ယူစေနဲ့ ဘယ်တော့စေ့စပ်မှာလဲ”

ဦးမျိုးထက်တို့လင်မယားက ရင်းနှီးစွာစနောက်နေကြလျှင်
သူတို့ ရွက်ရွံ့အားနာဟန်ဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံးနီရဲလာလေ၏။

“အဲဒါ သတင်းမှားတွေပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ရည်စူးထားသူဟာ သူမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟင်.. ဘယ်သူလဲ.. ဘယ်သူလဲ”

“မကြာခင်သိရမှာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအခါကျမှ ခင်ဗျားတို့အံ့ဩ
သွားလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ မပြီးခင် ဗမာမမြင်စေနဲ့ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ၊
တပါ.. ဒါထက် ဆရာမရဲ့ခင်ပွန်းနဲ့လည်း တွေ့ဖူးချင်ပါတယ်၊
သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ကျေးဇူးအတုံ့အပြန်တွေရှိခဲ့ဖူးလို့ ဆရာမ
အိမ်ကို ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါရစေ၊ အခု သူဘာလုပ်နေလဲ”

“သေပြီ..”

စကားကို ငေါက်ဆတ်ဆတ်မဖြစ်အောင် မနည်းထိန်းပြီး
မေသက်ပိုင်ပြောလိုက်လျှင် အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“ဟင်..”

မေသက်ပိုင် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ လူကို တစ်ခါမှမသိ
အသလို အရွေးလုပ်ပြီး သူလှည့်စားနေသမျှ သူမသည်းမခံနိုင်
တော့ပါ။

ကိုယ်ဝန်ရှိစဖြစ်ရသည့်ကြားထဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
ရလွန်းသည့်အခါ မေသက်ပိုင်၏ခေါင်းတွေ တစ်စိတ်တစ်
ထောင့်တော့သည်။

သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ထိုးတိုက်လာသည့်ခေါင်း
ဆို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖျစ်ရင်း နှမ်းဖျော့လှသည့်မျက်နှာလေးနှင့်
ဦးမျိုးထက်တို့လန်းမောင်နှံကို တောင်းပန်ရတော့သည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်လာလို့ ခွင့်တစ်ရက်
ထားပါရှင်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ လာပါရစေတော့နော်”

သူမခွင့်တောင်းလိုက်လျှင် ကလေးနှစ်ယောက်က ဟေး
ဆန့်ထအော်ပြီး ဆော့ကစားဖို့ အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ပြေးတက်သွား
ကြ၏။

ဦးမျိုးထက်တို့လန်းမောင်နှံမှာ ဟာဟာသလဲနှင့်..

“ဟာ.. ရပါတယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်ဆရာမ၊ နေမကောင်းရင်
အိမ်ပြန်နားပါ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီသွားရင်း လမ်း
မှာ ဆေးခန်းတစ်ခုခုဝင်ပို့ပေးခဲ့မယ်လေ”

“တုတ်ပါတယ်ဆရာမ၊ ခိုင်တုန်းကလည်း သားတို့တို့
တိုယ်ဝန်ရှိစရာ အရမ်းချောတာ၊ အနားမှာယောက်ျားရှိတော့
တော်ဆေးတာပေါ့၊ ဆရာမခမျာ ယောက်ျားကလည်းဆုံးသွား
ရှာပြီထုတ်လား၊ ခိုင်တိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဆေးခန်းလိုက်ခဲ့ပါ”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလုံး အရေးတယူရှိနေကြသော်လည်း
ဘုန်းမြင့်ကိုတော့ ကြောင်တောင်တောင်ကြီးငေးကြည့်နေ၏။

အားလုံးကိုလက်ကာပြလိုက်ပြီး မေသက်ပိုင် ကိုယ့်အိတ်
တလေးကိုကောက်ကိုင်ကာ အိမ်ပြင်သို့ထွက်ဖို့ပြင်ရင်း နှုတ်ဆတ်
စတားဆိုလိုက်သည်။

“ဗီစီမရှိပါဘူးရှင်၊ နားလိုက်ရင် ကျွန်မနေကောင်းသွား
မှာပါ၊ အားလုံးတို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အားလည်းနာပါတယ်ရှင်”

“မဟုတ်ဘူးလေဆရာမ၊ ခိုင်တို့နဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပြီး ဆေးခန်း
ပြလိုက်ပါ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ပြနေကျဆေးခန်းကိုပဲ သွား
လိုက်ပါမယ်”

သူမ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာလေမှ ဧည့်ခန်းထဲမှ သူ့အဘ်
ကို တိုးညှင်းစွာကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာမကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့လိုက်မယ်၊ ကိုမျိုးတို့ကိုစွ
ရှိတဲ့နေရာသာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့သွားလိုက်ပါ”

ဘုရားရေ . . သူ့လိုက်ပို့မလိုဆိုပါလား။ တစ်စစ်စစ်ထိုးကိုက်
နေသည့်ခေါင်းကိုထိန်းရင်း လမ်းကိုအမြန်ဆုံးလျှောက်နေမိ
သည့်မေသက်ပိုင်၏အသွင်က နောက်မှကျားလိုက်နေသည့်နယ်၊
သို့သော် စိတ်ကသာဆောင်နေပြီး လူကမဟန်နိုင်သည်မို့
သူ၏အသွင်က ယိုင်တိယိုင်ထိုး။

မကြာမီ သူ့တားကြီး မေသက်ပိုင်၏အနားမှာ ညင်သာ
ထပ်ရပ်လိုက်လျှင် လေပြည်တိုက်တာနှင့် ကြွေတော့မည့်
ခန္ဓာလေးနယ် သူမမှာ လမ်းဘေးသို့ ခွေကနဲပျော့ညွတ်ကျ
သွားတော့သည်။

❀ ❀ ❀

အန်း(၁၂)

“သက်ပိုင်.. သက်ပိုင်.. အချစ်ရယ်”

သူမသတိရလာသည့်အခါ နူးညံ့အိပ်စက်သည့်အိပ်ယာ
တစ်ခုပေါ်မှာရောက်နေပြီး သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှအုပ်မိုးနေသည့်
ဘုန်းမြင့်ကိုးစိုးရိမ်တကြီးမျက်နှာကို အရင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

ရင်ထဲမှာ နေလို့ထိုင်လို့မကောင်းရသည့်အတွက် သူမ
ညည်းညူလိုက်လျှင် ဘုန်းမြင့်ကို ဖျာယာခတ်သွားသည်။

“သက်.. သက်ပိုင် သတိရလာပြီလား၊ စောစောတတင်
ဆရာဝန် ပြန်သွားတယ်၊ သက်ပိုင်မကြောက်နဲ့နော်၊ ကိုယ်တစ်
ယောက်လုံး သက်ပိုင်အနားမှာရှိနေတယ်နော်”

မေသက်ပိုင်၏ရင်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေပဲ ပြည့်နှက်လို့
နေသည်။ သူ့ကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိ၊ သူ့ဖျားယောင်းစွ
အောက်မှာ အခါခါအကျဆုံးမခံနိုင်။

မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အပျင်းပြေ
ထစားစရာတစ်ခုမဟုတ်၊ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာမှုကြောင့် သူမအန်ချင်စိတ်ပေါက်
သာခဲ့သောအခါ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည့်အခန်းထဲမှာ နေရာ
ချို့ချေ၊ ပေကျံကုန်တော့မှာပဲ။

“ကျွန်မ.. ကျွန်မ.. အန်ချင်တယ်”

“အန်လိုက်လေ၊ ကိုယ့်လက်ပေါ် အန်လိုက်”

“တာ.. ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီလူ.. ဝေါ့..”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မေသက်ပိုင်စိတ်ညစ်သွားသော်
တည်း ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် အော်ဂလီဆန်နေသည့်စိတ်ကြောင့် ထိုင်
နေရာမှအန်လိုက်လျှင် သူက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုးခံလိုက်၏။

နူးညံ့လှပသည့်သူ့လက်ဖဝါးများကိုကြည့်ပြီး သူမ အားနာ
နေစိစဉ် သူက သန့်စင်ခန်းသို့ဝင်သွားသည်။

အို.. သူ့ဘာသာလို့လူလဲ၊ ငါ့အပေါ် တကယ်ပဲကြင်နာ
နေတာလား၊ ဟန်ဆောင်နေတာလား။

နူးညံ့နွေးထွေးသည့်သူ့အမူအယာများအပေါ် သံသယ
ဝင်ရင်း မေသက်ပိုင်မောပန်းလာခဲ့လျှင် အိပ်ယာပေါ်သို့ ပြန်
ပြီးလှဲချလိုက်မိသည်။

ငါ့သဝဏ်လည်း ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ သူ့စက်တွင်း။ သူ့
သံသရာ။ သူ့ဖျားယောင်းမှုတွေက မလွတ်နိုင်တော့ဘူးလား။

သူ့အချစ်တွေဟာ အတုလား။ အစစ်လား။ မျက်လုံးမှိတ်
ပြီး ဖျတ်ရည်များစီးကျလာစဉ် ညင်သာသောလက်နုနုများက
လှည့်လည်သုတ်ပေးလာသဖြင့် မေသက်ပိုင် အလန့်တကြား
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိ၏။

“သူ့...”

“သိပ်အနေဆိုးနေသလားအချစ်ရယ်။ ခေါင်းမမာပါနဲ့
တော့ကွာ။ သက်မှာ ယောက်ျားမရှိတာ။ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရ
တယ်။ ဘယ်လိုရွန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတယ်ဆိုတာတွေ ကိုယ်
အားလုံးသိသွားပါပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲ။ ဒါဖြင့် ကျွန်မရဲ့ဒီကိုယ်ဝန်က
ရော...”

“အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ဝန်လေး ကျင်းလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်
အတူနေခဲ့ရတဲ့ညကို မောင်ဘယ်လိုမှမမေ့နိုင်ပါဘူးအချစ်ရယ်။

မောင်အပေါ် အထင်တော်မလွဲလိုက်ပါနဲ့နော်။ မောင်ဟာ
အသားစားကျားကြီးမဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။ သက်ပိုင်စဉ်းစားကြည့်
ပါဦး။ မျိုးထားမတတ်ချစ်မိရတဲ့ချစ်သူလေးနဲ့ ဒီလိုပုံစံမျိုးတစ်ည
ဖွဲ့အတူနေရတဲ့အခါ မောင်ဘယ်လိုလုပ်ချုပ်ထိန်းနိုင်တော့
မလဲကွယ်။ ဘုရား၊ ရဟန္တာမှမဟုတ်တာ။ မောင်အချစ်တွေ
ပေါက်တွဲကုန်ခဲ့ရတာပါ”

“အဲဒီနေ့က မောင်ကို ကျင်းထဲမှာပစ်ထားခဲ့တယ်ထင်ပြီး
ဝမ်းနည်းနေခဲ့ရတဲ့၊ ခံစားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကလည်း ဘယ်လောက်
ဆိုးတယ်မှတ်သလဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေကို အတင်းချော
မေးတော့မှ သက်ပိုင်လွတ်လိုက်တာဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ်”

“ဟင်... ဒီလူကြီးတွေကတိမတည်ဘူး”

မေသက်ပိုင်နှုတ်မှ မကျေမနပ်စကားသံလေးထွက်သွား
လျှင် ဘုန်းမြင့်ကိုပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ရမ်းရွီးလိုက်တာ ပေါ်သွားပြီမဟုတ်ပါလား။ ဟိုလူနှစ်
ယောက်က မပြောခဲ့ပါဘူး။ အိပ်ယာပေါ်မှာနှင်းဖတ်နေသည့်
မေသက်ပိုင်၏ကိုယ်လေးကို သူ ကြင်နာစွာဆွဲပွေ့ယူလိုက်ပြန်
သည်။

“အို... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ရှင်နော်... ရှင်... ရှင်နဲ့
ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ခုထိ ရန်စွယ်တငေါငေါနှင့်ကောင်မလေးအား ဘုန်းမြင့်ကို ချက်နှာအနှံ့မွေးကြုံလိုက်သည်။

“ဘာလို့ဆိုရမှာလဲ၊ ဒီဗိုက်ကလေးထဲမှာ နှစ်ဦးပိုင်စပ်တူဝစွည်းလေးရှိတယ်လေ၊ ကိုယ့်ရှယ်ယာလည်းတစ်ဝက်ပါတယ်၊ ကဲ... ငြင်းချင်သေးလို့လား”

သူ့အပြောကြောင့် မေသက်ပိုင် အရမ်းရှက်သွားသော်လည်း ရင်ထဲမှာ မကြည်နူးနိုင်ပါ။ သူမရင်ထဲမှာ သံသယထူထည်၊ မကျေနပ်သည့်ထုထည်က အစိုင်အခဲကြီးမားလွန်းလှ၏။

အလိုက်သင့်စီးမျောပါဝင်လိုက်မည့် မိန်းကလေးအမျိုးအစားထဲမှာ သူမ မပါ။ သူမ၏စိတ်က ဘယ်လောက်ပင် အခက်အခဲတွေ တွေ့ကြုံရပါစေ၊ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်သည့်အရာကိုသာ စွဲမြဲဆုပ်ကိုင်မည်သူ။

သူမ ဘုန်းမြင့်ကို၏ရင်ခွင်ထဲမှ လျှော့ဆင်းမည်ပြင်လျှင် သူမ လွတ်မပေးဘဲ တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“သက်ရယ်... သက်စွပ်စွဲသလိုမဟုတ်ရပါဘူးနော်၊ ဤမြားကိစ္စအတွက် တောင်ကြီးကိုရောက်နေရတယ်ဆိုပေမယ့် သက်မှာအန္တရာယ်တွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့ ကိုယ်ဆွဲထုတ်ခဲ့တာ

ဒါနောက် သက်နဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကလည်း ကိုယ့်နေရာမှာဝင်ကြည့်ပါဦးအချစ်ရယ်၊ ကိုယ်က သက်ကို အရမ်းသနား၊ အရမ်းချစ်မိနေသူလေ၊ ကိုယ့်ချစ်သူလေးနဲ့ အမှောင်ထဲမှာ၊ နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဗီလောက်ထပ်၊ တပ်နေရတော့ ဘယ်လိုသတောင်သားမျိုးက စောင့်ထိန်းနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ မောင် သက်ကို ခုချက်ချင်းပဲလက်ထပ်မှာပါ”

သူ့အသံများက တိုးအေးမွဲလာနေသည့်နှယ် တိုးတိုးလေးညည်းညူနေပြီး သူ့ယုယကြင်နာမှုများက မေသက်ပိုင်ကို အရည်ပျော်လှမတတ် နူးညံ့သွားစေသော် သူမ ကိုယ့်ခေါင်းကို ငြင်းထန်စွာခါယမ်းရင်း မိမိကိုယ်ကို ဆည်တုံ့ရပါသည်။

“မပြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ရှင်က တကယ့်ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်းကပါ၊ ကျွန်မက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကလေးကချေတစ်ယောက် ဖြစ်ရတဲ့ကြားထဲ အခုဆို ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ကလည်း သိသိသာသာဖြစ်နေရစေးတယ်”

“အို... အဲဒါ မောင့်ကိုယ်ဝန်၊ မောင့်ကိစ္စပဲဟာ”

“ဒါဝေမယ့် လူတွေက ဘယ်သိမှာတဲ့လဲ၊ မနက်ကတောင် ဦးမျိုးထက်တို့ဇနီးမောင်နှံ အံ့ဩနေတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင့်လို ခန္ဓလေးမြို့ရဲ့ သရဖူတစ်ယောက်က ဘာမှမဟုတ်တဲ့ဗိုက်ကြီး သည်တစ်ယောက်ကို လိုက်ဖို့လို့လေ”

“အဲဒီလိုတွေ တွက်ပေးနေတာကိုက သက် မောင့်ကိုအုတ်
 လို့ဝေါ့ သက် မောင့်ကိုညှာပေးနေတာမဟုတ်လား၊ သက်
 ရယ်... အရေးကြီးတာ မောင့်စိတ်ပါပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မောင်
 ဝဋ္ဋစိုက်ပါဘူး၊ ဟိုးတုန်းက ကျင်းကလေးထဲမှာ အတူနေရ
 သလိုမျိုး သက်နဲ့အတူ နှစ်ယောက်တည်းနေချင်လှပါပြီကွယ်
 ခေါင်းမောပါနဲ့တော့အချစ်ရယ်၊ တော်ကြာ ဝိဇိုက်က ပိုဝိုထွက်
 လာတော့မယ်၊ အခြေအနေကောင်းတုန်း အမြန်ဆုံးလက်ထပ်
 လိုက်ကြရအောင်နော်”

ညင်သာစွာချော့မော့ပြောရင်းမှပင် သက်ပိုင်ကို ဘုန်းမြင့်
 ကို တုတ်တော်သိပြန်တင်ပေးလိုက်သည်။

ကြည်နူးဝိတိများဖြင့် သူက မေသက်ပိုင်ကို ရွန်းရွန်းစေ
 ဝေကြည့်လိုက်သောအခါ သူမမှာ ခေါင်းကိုညင်သာစွာခါပြီး...

“ကျွန်မ ရှင်ကိုလက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ
 တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ကျွန်မအဖေကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားရတဲ့ပတ္တမြား
 ကိစ္စက ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ ခုနေတယ်၊ အာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ
 လောက်တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ပတ္တမြားကို ရှင်မိဘတွေ၊ ရှင်အဘိုးတွေ
 နှာများမှာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီပတ္တမြားကိုယူသွားတဲ့ဖေဖေဦးသက်
 ပိုင်နဲ့ ကျွန်မဟာ သားအဖဆိုတာသိသွားကြရင် သူတို့ဘယ်လို

ထင်ပြီးကြည်ဖြူနိုင်မှာလဲရှင်၊ စိတ်ကူးယဉ်မဆန်ချင်ပါနဲ့နော်၊
 ဘုန်းမကို ရှင် မုန်းမေ့လိုက်ပါတော့”

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မေသက်ပိုင်ထောက်ပြလျှင် ဘုန်း
 မြင့်ကို ငေးဝိုင်သွားရပါ၏။ သူကလေးပြောတာလည်း အမှန်ပဲ
 မဟုတ်လား။

ဦးထက်ရှားလွတ်လိုက်သည့် ဦးသက်ပိုင်၏လက်ထဲမှာ
 ဆင် သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့်ပတ္တမြားက လမ်းဆုံးခဲ့
 ပြီဟုတုတ်ပါလား။

သည်ပတ္တမြားကို ဘုန်းမြင့်ကို၏ဦးလေး အဘိုး၏သား
 အောင်ဆုံး လူပေ၊ လူတေကြီးကခိုးရောင်းခဲ့ပြီး ယခုတော့ မြွေပါ
 ထည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံးဆိုသလို ဦးလေးခမျာ ငွေလည်းမရ၊
 ပတ္တမြားလည်းပျောက်ဆုံး၊ ဦးသက်ပိုင်ပင် အသတ်ခံလိုက်ရ
 သည်မဟုတ်ပါလား။

ဘုန်းမြင့်ကိုငေးဝိုင်နေခိုက် မေသက်ပိုင် စိတ်ကိုတင်းပြီး
 အိပ်ယာပေါ်မှ ညင်သာစွာထရပ်လိုက်သည်။

ဘုန်းမြင့်ကိုသည် မိအဘိုးဘွားများ၏လောင်းရိပ်မှ
 ဆွတ်သေးသည့်လူငယ်တစ်ဦးသာဖြစ်ပါသည်။ မေသက်ပိုင်
 ဆိုမေတ္တာစစ်နှင့်ချစ်ရုံမှန်လျှင်လည်း အခြေအနေတွေတူလေး
 သာမလွန်သာပါ။

သူမ အလိုက်သိရပါမည်။ အရာအားလုံးဟာ အရင် အတိုင်းပဲရှိပါစေတော့။

သူမ ထုထင်ပေါ်မုဆင်းလိုက်လေမှ ဘုန်းမြင့်ကိုသတ် ပြန်ဝင်လာပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုသွားမလို့လဲသက်ရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ကို တိုသ်ချစ်တယ်၊ အခြေအနေအရလည်း သက်ကို မောင်လက် ထပ်မှဖြစ်တော့မယ်လေ”

“မိဘတွေသဘောမတူတဲ့ကြားက လက်ထပ်မယ်လေ တုတ်လား”

မေသက်ပိုင်အသံက ခနိုးခနိုး။

“ဟုတ်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်၊ သူတို့သဘောမတူလည်း သက်ကိုမောင်လက်ထပ်မယ်”

“အမေ့တွေဘာတွေဖြစ်မှာ ရှင်မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်တော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ပဲ လုပ် ကိုင်စားသောက်ရတော့မှာပေါ့၊ သက်ကို မောင်မခွဲနိုင်တော့ဘူး”

“စဉ်းစားပါဦးရှင်၊ ကျွန်မဘက်ကလည်း ကိုယ်လုပ်သလုပ် ထိုက်တာတွေလုပ်ရဦးမယ်”

“ဟင် . . သက် ဘာတွေလျှောက်လုပ်မလို့လဲ၊ ကိုယ့်ထံ ထားပြီးတော့ ရှောင်ထွက်သွားဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့ကွယ်”

မေသက်ပိုင်ကိုဆွဲပွေ့ထားပြီး ဘုန်းမြင့်ကို ကတိတွေ တောင်းနေလျှင် သူမရင်နာရပါသည်။

“ကျွန်မ ဖေဖေအိမ်လေးဆီပြန်ပြီး ပတ္တမြားရွာကြည့်ဦး မယ်၊ ဖေဖေရာဇဝင်၊ ဖေဖေအမည်းစက်ကို အရင်ချေဖျက်လိုက် ပါမယ်”

“ဟာ . . အန္တရာယ်များလွန်းပါတယ်သက်ရယ်၊ သက် ဘာကြီးကိုပြန်သွားရင် ဟိုအဖွဲ့တွေက အန္တရာယ်ပေးဦးမှာ ပေါ့၊ စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ကွာ၊ တစ်ယောက်ယောက်(သို့) ခွဲဖွဲ့ကရသွားတာနေမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကြိုးစားရွာကြည့်ဦးမယ်”

“ဟင်အင်း . . ကိုယ် ဘယ်လိုမှခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလို ခြိမ်းခြောက်နေမယ်ဆိုရင် သက်ကို မောင်ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး၊ နဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

ယခုပင်စီစဉ်တော့မည်ကဲ့သို့ သူမမီးဖုန်းကိုလှမ်းတောက် လှိုက်လျှင် မေသက်ပိုင် သူ့ကိုဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

“ကျောက်ခေတ်လူသားတွေလို မိန်းမကိုပိတ်လှောင်ထား ခြင်းမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ အခြေအနေအရ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှခွင့် မပြုနိုင်သေးပါဘူး၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုလည်း ဒူးနဲ့ချက်ချည်

သုတ်ပြီး ကျွန်မ ဖြစ်သလိုမတည်ဆောက်ပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မ
ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ပါဦးနော်”

မေသက်ပိုင်မှာ ခေါင်းမာခြင်းသက်သက်မဟုတ်ဘဲ
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေတာဖြစ်သဖြင့်
ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ ရင်နာစွာနှင့်ပင် ပြန်လွှတ်ရတော့မလို။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့သက်ရယ်၊ သက်ဗိုက်ထဲက ကိုယ့်
သွေးလေးနဲ့ကိုယ့်ကို ထည့်စဉ်းစားပါဦး၊ အခု သက်နေမကောင်း
တဲ့အတွက် ဆရာမအလုပ်ကို ရပ်ထားစေချင်တယ်”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲစဉ်းစားပါတယ်၊ ကဲ... ကျွန်မ
ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကိုယ်လိုက်ဖို့မှာပေါ့သက်ရယ်၊ တားလို့မရရင်လည်း-

“ရှင် ကျွန်မဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိလို့လား”

မေသက်ပိုင်၏မေးခွန်းကြောင့် ဘုန်းမြင့်ကို မချီပြန်
လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားပါသက်ရယ်၊ ယောက်ျားကောင်
တစ်ယောက်ပါ၊ အားလုံးသိသွားခဲ့ပါပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားထု
ကောင်းသွားဖို့အတွက် မောင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ နောက်ဆုံးတော့
ပန်ပါရစေ”

သူ့တိုက်ခန်းပေါ်မှဆင်းပြီး သူမ၏အိမ်သို့ ဘုန်းမြင့်ကို
ဆီဖို့ရချိန်တွင် သူတို့ကိုကားတစ်စီးပေါ်မှ လူနှစ်ဦးစောင့်
ညှိနေကြကြောင်း သူတို့ကတော့မသိရှိလိုက်ကြပါချေ။

❀ ❀ ❀

အနီး(၁)

သည်ည တိုယ့်တိုက်ခန်းမှ မိဘများနေထိုင်ရာ 'ရွှေစံအိမ်' သို့ ဘုန်းမြင့်ကိုသွားသည်မှာ သူနှင့်မေသက်ပိုင်တို့၏ ကိစ္စအတွက် အခြေအနေတွေ့ပြောပြချင်လိုဖြစ်သည်။

ဘဘဦးဘုန်းလွင်နှင့် သားကြီးဖြစ်သူဘုန်းမြင့်ကို၏ဖေဖေ ဦးဘုန်းနိုင်တို့သည် သူတို့၏မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အမွေဆက်ခံလာ သည့်ထိုပတ္တမြားကို နှမောစုံမတ်တာလည်းအမှန်။

သည်ပတ္တမြားကို ဦးသက်ပိုင်နှင့် ဘယ်လိုဆက်သွယ်မိ ပြီး ဦးလေးဖြစ်သူဦးဘုန်းလွင်ကရောင်းချခဲ့သည်ဆိုတာကို ဘုန်း မြင့်ကိုမသိပါ။

နောက်ဆုံး ဦးလေးတော်သူ လူပေ၊ လူတေကြီးလည်း

ခြရာပျောက်၊ ဦးသက်ပိုင်လည်း သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့်သေဆုံး၊
ပတ္တမြားလည်း လမ်းဆုံးခဲ့သည်ကိုသာ သူတို့သိရှိခဲ့ရပါသည်။

မေသက်ပိုင်တွေ့ဆုံသလို သူမဟာ ဦးသက်ပိုင်၏သမီး
မလွှဲလျှင် ဖေဖေနှင့်ဘဘဦးဘုန်းလွင်တို့ ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလား။

အစကတည်းက ဂုဏ်ပတာသနမတ်သည့်ဘဘနှင့်ဖေဖေ
ဘဘ ဦးသက်ပိုင်ရဲ့သမီးမှန်းသာသိလေလျှင်...။

သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာမည့်ဘေးပြေးတွေ့ရတော့
မဝါပဲ။ အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြပြီး မိဘများနှင့် သူတို့ကပွဲဝင်ရပေ
မသာမည်။

'ဘုန်း'ရတနာကုမ္ပဏီကြီးကို လက်လွှတ်ရစေဦးတော့။
အတယ်ကျတော့လည်း ဘဘနှင့်ဖေဖေ၊ မေမေတို့မှာ သူတစ်ဦး
အည်းပဲမျိုးဆက်ကျန်ခဲ့တော့တာပါ။

ဦးလေးဦးဘုန်းလွင်ကလည်း လူပေ၊ လူတေ။ ကလေး
အသေ့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သောက်စားမူးယစ်ပြီး မိန်းမပွေလှ
သည့်ဦးလေးသည် ပတ္တမြားကိုခိုးရောင်းပြီးကတည်းက ခြေရာ
ရှာတ်သွားလိုက်တာ ယခုအချိန်ထိပါပဲ။

အတွေးများနှင့် သူ ကားကိစ္စအိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားခဲ့ပြီး
အိမ်နားလှသည်ညှော်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လျှင် ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ မမျှော်လင့်သည့်ညှော်သည်တော်ကြီးကို သူတွေ့လိုသလိုရ၏။

“ဦးဦးလှိုင်”

ညဦးသိုးသိုးဖြင့် ကျန်းမာရေးမကောင်းလှသည့်ဦးဦးလှိုင်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် သူ့ဖခင်၊ သူ့အစ်ကိုများစောင့်နေလေသလားမသိ။

သူ့အသံကိုကြားလျှင် ဆတ်ကနဲဖြင့် အလန်တကြားကြည့်တာ ဘုန်းမြင့်ကိုကို လက်လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဦးဦး.. ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘာတို့၊ ဖေဖေတို့နဲ့တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့ရသေးပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ဖေဖေက အိမ်ပေါ်စက်သွားတယ်၊ ကိုကိုကတော့ ဆိုင်ထဲသွားတယ်ထင်ပါတယ်”

သူတို့မှာ ဘုန်းရတနာတုမ္မဏီတ ဆိုင်ခွဲနှစ်ခုမို့ ဖေဖေတစ်ခု၊ သူတတစ်ခုထိုင်ရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက ဒီအချိန်ဆို ဆိုင်ကမပြန်သေးဘူးဘာကလည်း ဦးလေးလစ်သွားတဲ့ပတ္တမြားအထွက် ခံစားချက်တွေဖြစ်ထွန်းပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ သားကိုဆိုင်လွှဲထားတယ်၊ ကဲ.. ပြောပါဦး၊ ဦးဦး အိမ်ကိုအပြီးပြန်လာတာလား အမြင်မှန်ရပြီလား”

ဦးဦးလှိုင်အနားမှာကပ်ထိုင်ပြီး ဘုန်းမြင့်ကိုကြင်နာစွာ လေးလျှင် ဦးဘုန်းလှိုင်ရင်ထဲ နန့်တနဲခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ဦးတည်းသောတူလေးကို သူ့လည်း အရမ်းချစ်တာပါ။

“ဦးဦး ပိုက်ဆံလိုလို့လာတာ၊ အခု ဦးဦး ရဖိစောက်မှာ အိမ်ထောင်ချနေတယ်”

“ဟင်.. ဟုတ်လား၊ အစေးကြီးပဲဦးဦးရယ်၊ အိမ်ကိုခေါ်ခေါ်လား၊ သားတို့အတူနေကြရအောင်၊ သားမှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းတွေဝယ်စုထားတာရှိတယ်၊ ဦးဦးကို တစ်ခန်းဝေးမယ်၊ ဦးဦးလည်း လိမ်မာစမ်းပါဗျာ”

ဘုန်းမြင့်ကိုတရားချလျှင် ဦးဘုန်းလှိုင် မချီပြီးနှင့် မျက်နှာပိတ်နေလေ၏။

“မဖြစ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဖေဖေအပေါ်မှာ ငါတို့လွန်ခဲ့တဲ့ဖြစ်ချက်တွေက များလွန်းလှပါပြီ၊ ငါလည်း လူပြည်မှာကြာပြာနေရမယ်မထင်တော့ပါဘူး၊ မသေခင် ပျော်သလိုနေလိုက်ဦးလားကွာ၊ ပတ္တမြားကိစ္စကတော့ ဖေဖေစိတ်အနာဆုံးထင်တယ်၊ စောစောက ငါ့ကိုနှင့်ချနေလိုက်တာများ ဆွဲထုတ်မယ်နော်”

နှုတ်ခမ်းများတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဦးဦးခံစားနေရတာ ဘုန်းမြင့်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ပတ္တမြားကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲဦးဦးရခင် ကျွန်တော်လည်း ဘာဘိတ်ချမ်းသာအောင် ပတ္တမြားနှောင် ထိတ်ပါသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှစုံစမ်းလို့မရဘူး”

“ဦးသက်ပိုင်နဲ့ငါတို့ အပျောက်ရွက်ပြီး ဦးထက်ရှား ပတ္တမြားကိုအချောင်ယူမှာ၊ ဦးထက်ရှားသစ္စာမဲ့ပြီး ကလိမ်ကတော့ လုပ်ပြီဆိုတာလည်းသိရရော ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုယ်လွတ်စွာ ပြေးကြတယ်၊ ငါလွတ်ပြီး သူ့အသတ်ခံရတယ်၊ ပတ္တမြားလည်း ခြေရာပျောက်ရောပဲ”

“သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆို၊ အဲဒီသမီးတို့မှာ ပေးခဲ့သလား”

တကယ်က ဘုန်းမြင့်ကိုစုံစမ်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

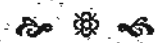
“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့မျက်စိအောက်မှာပဲ နှစ်ယောက်အမေ့လေးကနေ တောင်ကြီးကိုသွားကြတယ်၊ တောင်ကြီးမှာတော့ ရှားကြတယ်၊ သူ တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားဟန်တူပါတယ်၊ သူသေတော့ လမ်းဆုံးပြီဗေ၊ ကွာ၊ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်လိုပဲမှာ မတွေ့တော့ဘူး”

“ကဲ.. ကဲ.. ဦးဦး.. ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဦးဦးလိုတဲ့ ငွေလည်းပေးမယ်၊ အကျိုးအကြောင်းတွေပြောပြပြီး မေသတ် ခိုင်နဲ့လည်းတွေ့ပေးမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ ညကိုးနာရီထိုးနေပြီ”

“ရပါတယ်၊ လာ..”

တူဝရီးနှစ်ယောက် မေသတ်ပိုင်နေထိုင်ရာရပ်ကွက်သို့ တားဦးလှည့်လိုက်ကြသည်။

အိန်း(၁၇)

ညဆယ်နာရီခန့်သာရှိသေးသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ် ပြတင်းပေါက်မှ လူနှစ်ယောက်ဆက်တိုက်ခုန်ဝင်လာကြသဖြင့် မေသက်ပိုင်နှင့် ခင်ခင်ဆုတို့ အိပ်ယာများမှ ကြောက်လန့်တကြားထထိုင်လိုက် မိကြသည်။

မြို့၏ဆင်ခြေဖုံးလို လူနေကျသည့်ရပ်ကွက်မို့ လူဆိုးတွေ ဝင်လာကြတာ မည်သူမှလည်းသိလိုက်မည်မထင်။

လူဆိုးနှစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်ကိုချက်ချင်းပိတ်လိုက် ပြီးလျှင် မေသက်ပိုင်နှင့်ခင်ခင်ဆုကို သေနတ်များနှင့်ချိန်ထား လိုက်လေ၏။

“မလွန်ခဲ့သော်ပိုင်၊ ဟေ့.. . တိုကောင်မလေးနဲ့သူ့အမေ နှစ်ယောက် ကြိုးနဲ့ချည်ထားလိုက်”

တစ်ယောက်ကအမိန့်ပေးလျှင် ကျန်တစ်ယောက်က အမိန့်ထဲရှိခင်ခင်ဆုနှင့် သူမ၏မိခင်ကို ပါးစပ်ထဲအဝတ်ထည့် ထည့်ပြီး ပါးစပ်ကိုလည်းစည်း၏။ လက်များကိုလည်း နောက်မှ ခိုင်တစ်လုံးမှာလည်းကပ်ချည်ထားလိုက်သည်။

မေသက်ပိုင်အတွက် အန္တရာယ်ဆိုတာ ကျရောက်လာပါ တော။ ဒါ ဦးထက်ရှားလွတ်လိုက်တဲ့လူတွေလား။ ဘယ်အဖွဲ့ လူတွေလဲ။

“ကဲ.. . ငါတို့ နင့်တို့စောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ မနေ့က သူ့ထူးခြားတယ်၊ နင်တို့ ပြန်ပြီးဆက်သွယ်မိကြပြီမဟုတ်လား၊ မိမိတို့ထင်တဲ့အတိုင်း မလွဲဘူး၊ သက်ပိုင်ရဲ့သမီးဟာ ခဏအချို့ ခဏနေပြီး မကြာခင် ပတ္တမြားကို အရောင်းအဝယ်လုပ်လိမ့် မယ်လို့ ငါတို့တွက်ထားတာ၊ ဦးဘုန်းလွင်ကလည်း ဒီပတ္တမြားကို လိုချင်တာ ငမ်းငမ်းတက်နေတာပဲ၊ ကဲ.. . ပြောလေ၊ နင့်လက် ကမှာ ပတ္တမြားရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ကို ပြန်ပြီးရောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုအပေးအယူတွေလုပ်မလို့လဲ၊ သူ တစ်ယောက်တော့ ပြန်မရောက်လောက်သေးဘူး”

မေသက်ပိုင်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားပြီး ထိုလူက စစ်အေး
ဆွေးနွေးနေလျှင် သူမ ဒေါသဖြစ်ရ၏။

“လူယုတ်မာတွေ... ငါ့အဖေကိုလည်း သတ်ကြတယ်၊ ငါ
ကိုလည်း ခုထိဒုက္ခပေးကြတယ်၊ နင်တို့ကြောင့် ငါ့မှာ ကိုယ့်အဖေ
အိမ်တောင်ပြန်မနေရဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပေါက်ကရတွေ
လျှောက်တွေးမနေကြနဲ့၊ သူနဲ့ပြန်တွေ့တာလည်း ရိုးရိုးပဲပြန်
တွေ့ကြတာပဲ၊ ပတ္တမြားနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

မေသက်ပိုင်၏အသံကျယ်သွားလျှင် ထိုလူဆိုးက သူမ၏
ပါးစပ်ကို လှမ်းမိတ်လိုက်၏။

“ကြာတယ်ဟေ့၊ ဒီမှာစစ်နေလို့ လူသိရုံပဲရှိမယ်၊ ခေါ်သွား
ရအောင်၊ ဆရာကြီးဆီရောက်မှ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

တစ်ယောက်က သေနတ်နှင့်ချိန်ထားစဉ် နောက်တစ်
ယောက်က မေသက်ပိုင်၏နောက်ဘက်သို့တပ်လာပြီး မေ့အေး
ဆွတ်ထားသည့်အဝတ်ဖြင့် အုပ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်၏။

“မလိုက်ဘူး၊ ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်”

မိုက်ရူးရဲသည်ဟုပင်ဆိုဆို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသည့်
ကြားမှ မေသက်ပိုင်ပြေးထွက်သွားပြီး တံခါးမပိတ်ရသေးသည့်

နောက်တက်မှတဆင့် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ဆက်လက်ပြေး
ထွက်သွားလေ၏။

လူဆိုးများမှာ အသံကြားမှာစိုးသဖြင့် သေနတ်နှင့်လှမ်း
ခစ်သော်လည်း တစ်ယောက်က ဓားနှင့်လှမ်းပစ်လိုက်လျှင်
ခြံဝင်းထဲမှာပင် မေသက်ပိုင် ခွေတနဲလဲကျသွားလေသည်။

အန်း(၁၅)

“အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်..”

ကျောသို့စိုက်သွားသည့်မားဒဏ်ရာကြောင့် မေသက်ပိုင်မှာ အိပ်လို့လည်းမရ။ နာလိုက်တာကလည်း အရမ်း။ ထိုင်ပဲနေရပါလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလိကဆေးခန်းကြီးတစ်ခု၏ အထူးခန်းထဲမှာ သူမနားနေရပါသည်။ ခင်ခင်ဆုက မေသက်ပိုင်ကို အခြေအနေတွေ အားလုံးရှင်းပြနေလေ၏။

“နင့်ကိုမားနဲ့ပစ်လိုက်တုန်း ဦးဘုန်းမြင့်ကိုတို့တူဝန်းရောက်လာပြီး သူတို့တိုမင်းမိလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလူတွေကို ရဲစခန်းပို့လိုက်ပြီ၊ နင့်ကိုလည်း ဒီဆေးခန်းကို သူပို့ခဲ့တာ၊ ညက တစ်ညလုံးစောင့်နေရတာသိလား”

“ငါ.. ငါသေတော့မယ်ထင်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့မားဒဏ်ရာက တော်တော်ကြီးတယ်ထင်တယ်နော်၊ အသည်းတွေ၊ နုလုံးတွေ၊ အဆုတ်တွေများ ထိသွားပြီလားမသိဘူးနော်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မေသက်ပိုင်စိုးရိမ်နေလျှင် ခင်ခင်ဆုက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားအောင် နှောတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. အသည်းထိသွားတယ်၊ နှောတ် ဟတ်ထိသွားတယ်လေ၊ မိန်းမရယ်.. လိမ့်ကြောက်နေစမ်းပါနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘယ်မှမထိဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့အရာတွေအားလုံး လွတ်ပါတယ်ဆို”

“လွတ်သာလွတ်တယ်၊ နာလိုက်တာဟာ၊ ခင်ဆုရယ်.. ငါ့ဖေဖေရဲ့လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီး ငါ့ဆီယူပေးပါနော်၊ ဒါဆို ငါ့ဘဝလုံခြုံသွားသလိုခံစားရပြီး ငါ့အားရှိသွားရတယ်၊ ငါသေသွားရင်လည်း ဖေဖေအင်္ကျီကို ငါ့အပေါ်လွှမ်းမေးလိုက်ပါနော်”

မျက်ရည်များနှင့် မေသက်ပိုင်ခံစားနေရလျှင် ခင်ခင်ဆုက နှောတ်ရက်တော့ပါ။ သူမကိုသာ အားရှိအောင်ချော့မော့ရပါ၏။

“မသေပါဘူးသက်ပိုင်ရယ်၊ မားဒဏ်ရာက ချုပ်လိုက်ရတာရယ်၊ သွေးနည်းနည်းထွက်သွားတာရယ်ကြောင့် နင် အဖျားအကြီးနေသလိုဖြစ်နေရတာပါ၊ စိတ်ချ.. နင်ဘာမှမဖြစ်စေမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပေးအကျိုးယူပေးပါဆို”

“အေးပါ. . အေးပါ. . နင့်တစ်ယောက်တည်း နာခံနေတာ ခဲရတာ စိတ်မချလို့ပါ။ တော. . ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း နင့်လူကြီး လာနေပြီ၊ ငါလစ်တော့မယ်၊ သူကလည်း ကဲ့လိုက်တာ၊ တစ်ည လုံးစောင့်နေပြီး ခဏပဲအိပ်ပြန်သွားတာဟဲ့၊ ဒါပေမယ့်လေ နင် ပြောတဲ့ တစ်ခါဆို ဆိုသလောက်ဆိုတာကြီးကို ငါသွားသတိရမိ တယ်၊ သတိထားနော်မိန်းမ. . ”

မေသက်ပိုင်၏လက်ကလေးကိုဆိတ်ပြီး ခင်ခင်ဆုပြောင် ပြီး ထွက်သွားလျှင် အရှက်မျက်နှာရဲ့လေးနှင့် မေသက်ပိုင်ကုန် ခဲ့ရသည်။

“သက်. . ”

မွေးကြိုင်လှပသည့်နှင်းဆီပန်းအနီတစ်စည်းကို စားပွဲ ပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး ဘုန်းမြင့်ကို သူမ၏ကုတင်မှာဝင်ထိုင်လျှင် နှင်းဆီပန်းများနှင့်အပြိုင် မေသက်ပိုင်၏မျက်နှာလေးကို မြင် လိုက်ရလေသည်။

“အရမ်းနာနေလားဟင်၊ မနာတဲ့ဆေးတိုက်မယ်နော်”

ဆေးတစ်တောင့်ကိုယူပြီး အသင့်ရှိနေသည့်ကော်ဖီခဲာတ် ပူးထဲမှ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် သူက တယုတယတိုက်ဖို့ပြင်သည်။

“နာခံမရှိဘူးလား၊ ရှင်ဖယ်ပါ”

“နာခံကို ရုပ်ပြဋ္ဌာန်းထားတာ၊ ကိုယ်ပြုစုမှာပေါ့သက်ရယ်၊
ခဲပါ. . ကိုယ်ဆေးတိုက်မယ်”

နောက်သို့မှီထားမိသည့်မေသက်ပိုင်ကို သူ ညင်သာစွာ ဆွဲထူလိုက်လျှင် ကျောမှဖက်ရာကြောင့် အကျိပ်ပွင့်ကြီးတစ်ထည် ထည်းဝတ်ထားရသည့်သူမမှာ အသက်ရှူမှားမတတ် အရှက် ထွေသည်းသွားရ၏။ သူ့လက်နှင့်ထိသွားကုန်ပြီလေ။

ဘုန်းမြင့်ကိုမှာလည်း အသက်ရှူသံတွေမြန်ကုန်လေ၏။

“နာခံကိုခေါ်ပေး၊ ရှင် အနားမှာမနေနဲ့”

“ဟင့်အင်း. . ကိုယ်ပြုစုမှာပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမပဲ”

“အာ. . ရှင်နော်. . ရှင်. . သေတော့မှာပဲ”

“သေ. . သေ. . ”

နောက်ဆုံး သူတိုက်သည့်ဆေးနှင့်ကော်ဖီကို အမြန်ဆုံး နှုတ်နှင့်သောက်ချလိုက်ပြီး မေသက်ပိုင် ကုတင်နောက်သို့မှီခွဲ သာ ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် အနာကနာသည်လေ။

“အား. . ကျွတ်. . ”

သူမ ယောင်ပြီးညည်းညူလိုက်လျှင် ဘုန်းမြင့်ကိုမှာ သူ့ခဲ စာနေရသည့်အလား ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။

“သက်..”

“သွားဆို.. ရှင်သွားနော်၊ ကျွန်မသေလိမ့်မယ်သိလား”

“ဟာကွာ..”

သူနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်းမှတူရောက်နေကြစဉ် အခန်းထဲသို့ ဦးဘုန်းလှိုင်နှင့်ခင်ခင်ဆုတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဝင်လာကြလေသည်။

ခင်ခင်ဆု၏လက်ထဲမှာတော့ မေသက်ပိုင်ယူခိုင်းလိုက်သည့် လောင်းတုတ်အင်္ကျီကြီး။

ဦးဘုန်းလှိုင်က အင်္ကျီကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ဖျတ်ကနဲသတိရသွားသည်။ ဒါ ဦးသက်ပိုင်နှင့်သူ ပြေးကြ၊ လွှားကြတုန်းက ဝတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ဒီအင်္ကျီက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဦးဘုန်းလှိုင်မေးလျှင် ခင်ခင်ဆုကမဖြေတတ်ဘဲ ဇေသက်ပိုင်က လှမ်းဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီဝတ်စုံကြောင့်သေသွားရင် ပေဖေအင်္ကျီနဲ့ လွမ်းဖို့ယူခိုင်းတာ”

“ဪ.. သက်ရယ်.. မသေပါဘူးကွာ၊ သက်သာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သုံးရက်လောက်ဆို ကောင်းသွားမှာပါ”

ဘုန်းမြင့်ကိုက မေသက်ပိုင်၏အနားမှာတပ်ထိုင်ပြီး ဇွတ်သလပိုက်ထွေးထားသလို ဦးဘုန်းလှိုင်ကလည်း အင်္ကျီကြီးကို ခြိတ်ဝင်စားနေသည်။

လောင်းတုတ်အင်္ကျီကြီးမှာ သတ္တလပ်အထူးစားနှင့်ချပ်ထားသည့်အပြင် အိတ်တွေ၊ အထပ်တွေကလည်း အလွှာလွှာ၊ အခန်းခန်း။

ထူပန်းနေသည့်အင်္ကျီကြီးကို လက်နှင့်လျှောက်စမ်းနေရာမှ အင်္ကျီ၏အနားပတ်များကို ဦးဘုန်းလှိုင် သူ၏ခါးနှင့်လျှောက်ခွဲလိုက်သည်။

မေသက်ပိုင်မှာ အံ့သြစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေရုံ။

“ဟော.. တွေ့ပြီ”

အထပ်ထပ်အရပ်ရပ်ရှိနေသည့်အိတ်များကို ဘေးဖြင့်လျှောက်ထိုးခဲ့၊ မွေဆွလိုက်လျှင် အထုပ်ကလေးတစ်ခု ဒေါက်ဆန် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ထွက်ကျလာလေ၏။

“ဟန့်..”

အခန်းထဲမှာရှိသည့်ဘုန်းမြင့်ကို၊ ခင်ခင်ဆုနှင့် မေသက်ပိုင်တို့မှာ ဦးဘုန်းလှိုင်လုပ်နေပုံတိကြည့်ပြီး စာအေးသင့်နေကြသည့် ဦးဘုန်းလှိုင်က အထုပ်ကလေးကို ထပ်၍ပြည်လိုက်၏။

“ဟော...”

ရဲနေသည့် လက်မလောက်ပတ္တမြားလေးထွက်ကျလာပြီး ပတ္တမြားကိုဝတ်ထားသည့်စာတိုလေးလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထွက်ကျလာသည်။

“ပိုင်ရှင်ထံသို့ပြန်ရောက်ပါစေ။”

သက်ပိုင်

“ဖေဖေ...”

ဦးထက်ရှားနှင့်ဆက်သွယ်ကာ အလုပ်လုပ်ရပေမယ့် မတရားတာကိုမကြိုက်သည့်ဖေဖေဦးသက်ပိုင်သည် အသက်နှင့် လဲပြီး ပတ္တမြားကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ပေသည်တကား။

သမီးကို လူတန်းစေ့အောင်ထားနိုင်ဖို့အတွက် အလုပ် အောင်လုပ်ခဲ့ရပေမယ့် မတရားတာကိုမနှစ်သက်သည့်ဦးသက် ပိုင်၏သိက္ခာကို မေသက်ပိုင် ပြန်လည်အဖတ်ဆည်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

မွစာကျအောင်စုတ်ပြသွားသည့် ဖေဖေအကြီးကြီးကို ဧည့် ပိုက်ရင်း၊ မေသက်ပိုင် မျက်ရည်တွေတွေစီးကျ၊ အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်နေမိစဉ် ဦးဘုန်းလှိုင်နှင့်ဘုန်းမြင့်ကိုမှာလည်း ပတ္တမြားထဲ ကောက်ယူပြီး ဝမ်းသာနေမိကြ၏။ ဦးဘုန်းလှိုင်က...

“ဖေဖေ ဦးဦးကိုခွင့်လွှတ်ပြီ၊ ဖေဖေက ဦးဦးရဲ့အပြစ်တွေ

ထဲမှာ ဒီပတ္တမြားခိုးရောင်းတဲ့ကိစ္စကိုသာ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ထိခိုက် ထား၊ ဦးဦး နောင်တတွေရပါပြီကွာ၊ ဒီပတ္တမြားကြောင့် ဦးဦးရဲ့ အပြစ်တွေရော ဦးသက်ပိုင်ရဲ့သိက္ခာပါ ပြန်ပြီးအဖတ်ဆည်နိုင် သွားပါပြီ”

ဘုန်းမြင့်ကိုမှာလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေပြီး မေသက်ပိုင်ကို ဝမ်းသာအားရပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“သက်ရေ... ဒီပတ္တမြားလေးဟာ တကယ်နိမိတ်ကောင်း၊ အတိတ်ကောင်းလေးပါပဲ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဝရေ့ရေး ထည်း ဖြောင့်ဖြူသွားပါပြီ၊ သက်ရဲ့ဖေဖေကို အရမ်းကျေးဇူးတင် ခါတယ်ကွာ၊ သက်ရဲ့ဖေဖေ ရောက်ရာဘုံဘဝကနေ သာဓုခေါ် ဆိုနိုင်ပါစေ၊ ကောင်းရာသုဝတိလားပါစေ”

ပြောရင်းမှ သူ့ဘာဘယ်ဖုန်းဆက်ဖို့ ဘုန်းမြင့်ကို ဟမ်းဖုန်း ခွင့်နေလျှင် မေသက်ပိုင် တားမြစ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကတာနဲ့ လူတွေအကုန်လုံး အပြင်ထွက်သွားရပြီသိ ထား၊ ဦးဘုန်းမြင့်ကိုရယ်... သတိလေးများလည်းထားပါဦးနော်၊ ခွင့်ရဲ့အသက်ကိုများ ဒီကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ဦးမလို့လား၊ ကျွန်မ အရမ်း စွတ်နေတယ်သိလား”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မောင်အပျော်လွန်သွားလို့ပါတဲ့၊ ဟုတ်ပြီ၊

ဦးဦးကိုပဲ အဘဆီလွတ်လိုက်မယ်၊ သူ မောင်တို့အကြောင်းတွေ
အားလုံးသိတယ်”

“ရှင်ဝါလိုက်သွားမိလား”

မေသက်ပိုင် သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး ပထုတ်လွှင့် သူ့ထဲ
သူ့မျက်နှာချောချောကိုရှုံ့မဲ့ပြပြီး...

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူအနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာ
နိုင်ဘူးလေ၊ ဟိုးသံသရာအဆက်ဆက်ထိ သက်ရဲ့နောက်တော်
ဝါးကနေ ဖါရမီပြည့်ရင်း လိုက်နေ၊ ရှိနေမှာ သိလား”

သူ့စကားတွေက အပိုအကဲတွေဟု မေသက်ပိုင်ထင်မိ
လိုက်လျှင် သူ့ထံ အမှန်မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ကို ပစ်လွှတ်
စိုက်မိသည်။

သို့သော် ထိုအမှန်မျက်စောင်းလေးမှာ အပေါ်ယံသာမီ
ပြီး အတွင်းအနှစ်က အချစ်တို့ဖြင့် ချိုမြိန်ရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်
ကြောင်း အုန်းမြင့်တို့ ကောင်းတောင်းသိနေရသည်။

သီရိကြည်စင်

ကြည်စင်မြူးဝေ

ပင်လယ်နက်သမီး

သည်တော့လည်း ဖျင်းရိခြင်းအကြောင်းမြောက်ပါးထဲက
ဆို စောသည်။ နောက်ကျသည်ဟူ၍ အင်ကြင်းမေဂျီးများမနေ
တော့ပါ။

အဖေလာနှိုးလိုက်သည်နှင့် တံငါတဲလေးအတွင်းမှ ငေါက်
ဆန်ထပြီး ကမ်းစပ်တံငါလှေလေးအတွင်းသို့ ပြောင်းထိုင်လိုက်
ခဲ့ပါပဲ။

ရောင်နီတောင်မပေါ်သေးလို့ မှောင်မည်းမည်းပင်လယ်
ပြင်မှာ အဖေဦးအောင်လူနှင့်လုံမအင်ကြင်းမေနှစ်ယောက်တည်း
သာ တံငါလှေလေးကိုလှော်ခတ်လျက် ငါးဖမ်းထွက်လာခဲ့ကြရ
ဆသည်။

ဒါတောင် ရှေ့နှစ်ခါ ဆယ်တန်းတက်ရတော့မည့်ကျောင်း
သူကြီးက အဖေ့ကို စောဒကတွေတက်လို့၊

“အဖေကလည်း အရမ်းဝီရိယလွန်တာပဲ၊ ကြည့်ပါလား၊
ဘယ်သူ့လှေမှလည်း မထွက်သေးဘူး”

“ဟ. . . လုံမရ. . . ဘယ်အရာမဆို ဝီရိယကောင်းမှ တန်
ဆာကျတာကလား၊ လှေတွေအတူတူထွက်ကြတော့ ငါးကို
အလှူအယက်ဖမ်းကြရမယ်၊ ခုလို အဖေတို့က စောစောထွက်
ဆကြတော့ ငါးရှိရာပင်လယ်ပြင်ကို ကိုယ်ကအစောကြီးရောက်

အန်း(၁)

သည်တစ်ခါ ငါးဖမ်းထွက်လာတာ စောလွန်းသည်။ ဦး
တွေ၊ ထွန်တွေ၊ ငါးဖျားချိတ်တွေ အစုံအလင်တင်ပြီး ဖေဖေ
နှိုးသည့်အခါ ‘အင်ကြင်းမေ’ မငြင်းဆိုနိုင်တော့ပါ။

စောသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ကျသည်ဖြစ်စေ အဖေငါး
ထွက်နေတာ၊ စီးပွားရှာနေတာလည်း အင်ကြင်းမေအတွက်
မထုတ်ဝါလား။

အဖေအတွက်ဆိုတာတော့ တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ်
စားရလျှင် ပြီးစတမ်း။ ကိုယ်မှာ အဝတ်တစ်စုံမျှရှိလျှင် ပြီးစေ
ပါ။ ကျန်သည်အပိုအလှူငွေလေး၊ ကြေးလေးဟာ အဖေ
‘လုံမ’ဟုခေါ်သည့် ‘အင်ကြင်းမေ’ အတွက်ချည်းပါပဲ။

မယ်၊ နောက် ငါးများများရမယ်၊ အဲဒါမှ လုံမကျောင်းတတ်မှီ အတွတ် ခိုပြီး အဆွင်ပြေမယ်မဟုတ်လား၊ အပျင်းမထူစမ်းပါနဲ့ လုံမရာ”

“အင်းပါ.. အင်းပါ..”

ခပ်ဆိုးဆိုးလေးပြောပြီး အင်ကြင်းမေ ရှေ့မှလှော်ခတ် နေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းအမှောင်ထဲမှာ မော်တော်တစ်စင်းခုတ် မောင်းသွားတာတွေ့လိုက်ရသည်။

သူမတို့အိမ်ပြင်ကွင်းထဲမှ မော်တော်ပျောက်သွားသည်အထိ အင်ကြင်းမေတို့လှော်ခတ်ပြီး ပင်လယ်လှိုင်းတွေကို လှေဦးနှင့် ဦးတည်ကျော်ဖြတ်နေကြစဉ်..

“အဖေ.. ရှေ့မှာ.. လှိုင်းကြားမှာ ဘာလဲမသိဘူး၊ ဘာ ပစ္စည်းလဲမသိဘူး၊ လူလား.. ဘာလား”

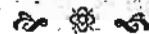
“တယ်မှာလဲလုံမရဲ့၊ ငါတော့ ဘာမှမမြင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လူ.. လူ.. အဖေ၊ ဟိုမှာ.. ဟိုမှာ.. လုံမလက်ညှိုးထိုးပြတဲ့နေရာ အဖေလှော်ပေး”

နောက်ဆုံး အင်ကြင်းမေလက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ဦးအော် လှော်ခတ်ပေးပြီး အင်ကြင်းမေက ခြေကုန်လက်ဝန်းတည့်

မြင်ချည်၊ ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသည့်လူတစ်ယောက်အား ပင်လယ် ထဲသို့ဆင်းပြီး ဆယ်လိုက်နိုင်ပါသည်။

လှေပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ ထိုလူသည် သတိလစ်မေ့ မျောသွားတော့သည်။

“သနားပါတယ်အဖေရယ်၊ ဒီလူကြီးဟာ လုပ်ကြံခံရတာလားမသိဘူးနော်၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ပစ်ချထားခဲ့တာထင်တယ်နော်”

ပင်လယ်ထဲမှဆယ်ခဲ့သည့်လူကို ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်တော့မည့်အင်ကြင်းမေက ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းဖြင့် ရေအနီးအောင်ပြုလုပ်ပေးပြီးသည့်အခါ ရတတ်သရွေ့ အဝတ်ခြောက်တို့ကိုလဲလှယ်ပေးပြီး လှေပေါင်းမိုးထဲမှာသိပ်လိုက်သည်။

နုနယ်ချောမောသည့်ထိုလူကြီးသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်၊ အစိတ်လောက်များရှိလေမလား။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ မြို့ကြီးသားဖြစ်မည်ပုံပါပင်။

မနက်အစောကြီးကတည်းက အိပ်မောကျသွားသည့်ထို

သူသည် ယခုထိလည်း အိပ်ပျော်နေဆဲပါ။ အင်ကြင်းမေတို့ သားအဖမှာ ငါးကတော့ မဖမ်းမဖြစ်ဖမ်းရပါဦးမည်။ ဒါမှလည်း ချိတ်ဆံရမည်။ ဈေးဝယ်စားနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

ပင်လယ်ထဲမှာငါးဖမ်းရင်း ညနေစောင်းမှ ထုံးစံအတိုင်း နှာသို့ပြန်ရပါလိမ့်မည်။ သည်အခါ ပင်လယ်ထဲမှရသည့်ထိုလူကြီးသည်လည်း သူမတို့နှင့်အတူ လှေထဲမှာပါနေသည်ပေါ့။

အဖေက ပိုက်ကွန်ဖြင့်ပစ်ဖမ်းလိုရသမျှငါးတွေကို လှေဝမ်းထဲသို့ ပစ်ပစ်ထည့်နေသည့်အခါ အင်ကြင်းမေမှာ အိပ်ပျော်နေသည့်ထိုလူချောကြီးအိပ်ရေးပျက်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေမိပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းတည့်ပါအဖေရဲ့၊ ဟိုလူကြီးနိုးသွားဦးမယ်”
“လုံမကလည်း အကဲပိုလိုက်တာ၊ နိုးသွားတော့လည်း တောင်းသွားလား”

“အဖေကလည်းလေ သူ့ခမျာ ပင်လယ်ထဲမှာ အကြာကြာတည်းခတ်ပြီး မောပန်းနေရရှာတာပါ၊ ထမင်းစားခါနီးရင်တော့ နိုးသွားမှာပါနော်”

“နိုးရင်လည်းနိုး၊ မနိုးလည်း နိုးမှထမင်းကျွေးတာပေါ့ကွယ်၊ ... တို့သားအဖ ထမင်းစားနှင့်ရအောင်ဟေ့”

အဖေလောဆော်နေလျှင် အင်ကြင်းမေ အဖေအတွက်
ထမင်းပြင်ပေးလိုက်ပါသည်။

လှေပိစာထိုင်နေသည့်အဖေကိုငေးကြည့်ရင်း အင်ကြင်း
မေ အဖေတို့သနားနေမိရပါ၏။ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင်
ငါးဖမ်းထွက်နေရသူမို့ အဖေအသွင်က နေလှမ်းခံနေရသည့်
ငါးတစ်ကောင်နယ်။ မွဲပြာခြောက်ဆွေ့လျက်။

ထမင်းကြမ်းခဲကို ငါးခြောက်ဖုတ်နှင့်စားလိုက်၊ ရေနှေး
ကြမ်းပူပူလေးကိုမုတ်သောက်လိုက်နှင့် အဖေထမင်းစားနေ
အင်ကြင်းမေက လှေမျောထွက်မသွားရုံမျှ ဝဲတိုင်နေမိပါသည်။

အဖေ တံငါသည်ကြီးဘဝတလွတ်မြောက်အောင် ငါး
ကြီးစားရမယ်။ ငါ ပညာတက်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုး
စားရမယ်။ ဒါမှ အဖေကို ပြန်ပြီးပြုစုလုပ်ကျွေးနိုင်မှာ။

တို့သားအဖရဲ့ ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်
လင်းရောင်ခြည်ဟာ ငါပဲဖြစ်တယ်။

အင်ကြင်းမေ အတွေးတွေလွင့်မျောနေခိုက် အဖေ ထမင်း
စားလို့ပြီးသွားပေပြီ။

“ကဲ.. လုံမ.. နင်စားပေတော့၊ အဲဒီမှာ ငါးခြောက်ဖုတ်
တစ်ပိုင်းကျန်သေးတယ်၊ အဖေတို့လည်း ရွှေ့နားတစ်ကွက်

လောက်ကွန်ပစ်ပြီးရင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြမယ်၊ ဒါမှ
ဇွာကို နေရင်ချိန်မှာရောက်မယ်”

တစ်သက်လုံးက ငါးဖမ်းလာခဲ့သည့်တံငါသည်ကြီးပေမို့
နေကို၊ ရေကိုကြည့်ပြီး အဖေက အချိန်ကိုခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

အမိုးတပ်ထားသည့်လှေတလေးအတွင်းမှာ အင်ကြင်းမေ
ထမင်းဝင်စားရင်း ကိုလူချောကြီးကိုခိုးကြည့်နေမိပြန်သည်။

ပင်လယ်လှိုင်းတဖျပ်ဖျပ်ကြောင့် လှေလွန်နေပုံက မော
ဝန်းနွမ်းနယ်နေသည့်ခရီးသည်ကြီးကို ချောသိပ်နေသည့်နယ်။

မနက်အစောကြီးကတည်းက အဖေချက်ခဲ့သည့်ထမင်း
ကြမ်းအေးစက်စက်နှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်တစ်ပိုင်းကို လည်ချောင်း
ထဲသို့ ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်နှင့် အင်ကြင်းမေမျောချနေခိုက်
တို့လူချောကြီးလှုပ်နိုးလာသည်။

“အယ်.. အဖေ.. အဖေရေ.. လှုပ်လာပြီတော့၊ နိုးလာ
ပြီ”

“အေး.. အေး.. ဘာလိုအပ်သလဲ၊ ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်
ပါလုံမရယ်၊ အဖေလာလို့မရဘူး၊ လှေမျောသွားလိမ့်မယ်”

ပင်လယ်လှိုင်းခပ်ပြေပြေများပေါ်မှာ လှော်ခတ်နေရသည်
မို့ ဦးအောင်လူ ပေါင်းမိုးထဲလာလို့မရ။

ပြည်းပြည်းချင်းမျက်စိဖွင့်လာသည့် ကိုလူချောကိုသာ အင်ကြင်းမေ မျက်တောင်မခတ်ငေးကြည့်နေပါဘူး။

“ကျွန်း... ကျွန်းတော်... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် သေသွားပြီလား။”

ခွတုလွန်းသည်သူ့အမေးကြောင့် အင်ကြင်းမေ ဘယ်လို စပြောရမလဲ။ ထိုအတူ သူကလည်း စကားတစ်ခွန်းမှပြော အော်ခရသည့်ကောင်မလေးကို ပြုကြည့်နေမိပါသည်။

ကြေးနီရောင်သန်းသည့်အသားနှင့်ပေမယ့် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ မျက်တောင်တွေတောက်ရွန်းလှပပုံက ထူးထူးခြားခြား နောက် မျက်နှာကျနှင့်နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ အဆင်ပြေလိုက်ပုံ တလည်း သာမန်ထက် အဆပေါင်းများစွာသာပါသည်။

ဆိုပါစို့။ သူမဟာ ပင်လယ်ထဲက နတ်သမီးတစ်ပါး၊ သို့မဟုတ် ရေသူမလေးပေါ့။

ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် အဆင်ပြေလှပ၊ ဖွံ့ဖြိုးသည့်ကောင်မလေးဟာ တကယ့်နတ်သမီးလေးတစ်ပါး နှယ်။

“ခင်... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ လူလား၊ နတ်လား၊ ရေသူမလား။”

အလိုတော်။ ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ကြွေးကြွေးကူးခတ်စောပန်းပြီး အသတ်ဘေးအတွက် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လွန်းလို့များ ကြောင်သွားလေသလား။

အင်ကြင်းမေ သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်လျှင် သူ့က ဆက်လက်မေးမြန်းသည်။

“ပြောလေ... မင်းဟာ မေခလာနတ်သမီးလား၊ ကျွန်တော် သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်သွားခဲ့ပြီး မသေတာ တန်တော့ မေခလာကယ် ခိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ပင်လယ်ထဲကဖြစ်ရမယ်”

သူက ခိုင်ခိုင်မာမာမှတ်ချက်ချလိုက်လျှင် အင်ကြင်းမေ နှုတ်လိုက်မိပြီး သူ့ကို တန်ပြန်မေးခွန်းတွေထုတ်တော့သည်။

“ရှင်ကကောင်းလို့မသေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ သားအဖနဲ့တွေ့လို့သာပေါ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မော်တော်ပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့တာလဲ၊ အမူးလွန်ပြီး ပြုတ်ကျတာလား၊ သူများလုပ် ခြံတာလား။”

အင်ကြင်းမေမေးလိုက်လျှင် သူက သူ့ခေါင်းကို စိတ်ရှုပ် စွာအုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အင်ကြင်းမေကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

“အား... ခေါင်းထဲက ထိုးကိုက်လိုက်တာ၊ နေထဲတော့

ရှင်းပြပါမယ်ကွာ၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော်ခဏလောက်အနား
ယူပါရစေ”

“တောင်းပန်ပြီ၊ ရှင်အနားယူလိုက်ပါ၊ ကျွန်မတို့တော့ ငါး
ဖမ်းလိုက်ဦးမယ်၊ ဆာရင် ဒီမှာထမင်းရှိတယ်”

သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး အင်ကြင်းမေ အဖေအနားသို့လျှောက်
လာခဲ့သည်။ သူတော့ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် တစ်နံ့ပြန်ပြီး အိမ်
ရှောင်သွားပေလိမ့်မည်။

သူမတ ပဲ့ကိုင်ပေးပြီး အဖေကငါးဖမ်းသည်။ တစ်နေ့လေး
ငါးဖမ်းပြီးသည့်အခါ အင်ကြင်းမေတို့ ရွာကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဝင်လုဆဲနေလုံးနှင့်အတူ ရွာသို့ပြန်လာချိန်တွင် အခြား
ငါးဖမ်းလေ့များလည်း ရွာသောင်စပ်မှာအများအပြား။

သို့သော် လူလုံးမကွဲချိန်မို့ အင်ကြင်းမေတို့လေ့မှာ လူ
အပိုတစ်ယောက်ပါလာတာ ဘယ်သူမှမသိလိုက်ပါချေ။

အိန်း(၂)

တံငါတဲလေးထဲအတွင်းမှနေပြီး အင်ကြင်းမေလုပ်ကိုင်
နေသည်များကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ့ရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်မလေး အင်ကြင်းမေ။
ဆင်းရဲလိုက်တာ။ သူ့အနေနှင့် မြန်မာပြည်ထဲမှာ၊ လူ့လောက
ထဲမှာ ဒီလောက်ဆင်းရဲနိမ့်ကျသည့် အခြေခံလူတန်းစားများကို
မြင်လည်းမမြင်ဖူး၊ ထိတွေ့ဆက်ဆံခြင်းလည်းမရှိဖူးခဲ့ပါလေ။

ဘယ်လိုမှမနိုးစပ်သည့် အလွှာတွေမဟုတ်ပါလား။

တစ်ဆင့်နှိမ့်ထားသည့် ဆောင်ကပ်မီးဖိုချောင်လေးထဲမှာ
ထင်းဖြင့်မီးမွှေးပြီး ထမင်းအိုးလေးတစ်လုံးတည်နေပုံ၊ နောက်
ဆူပြီးလှသည့်ငါးကြီးတစ်တောင်ကို ဓားနှင့်မွန်းပြီး ဆား၊ နှန့်၊
နယ်တာ တံစို့ထိုးပြီးကင်နေပုံတို့ကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ့ရင်ထဲမှ ဂရုဏာတရားတို့နှင့်အတူ ကျေးဇူးတင်စိတ်များ တဖန် ပေါက်လာနေကြ၏။

ဒါ သူ့ကို ဦးလေးဒွန်းလုပ်ကြံလိုက်မှန်း စေ့စေ့တွေးနေနေပေါ် ခွဲပြီဟုတ်ပါလား။ သူ့ကိုအပြတ်ဖြတ်ပြီး သူ့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာမှန်သမျှ အားလုံးသိမ်းယူမည့်အကြံ။

ယခုတော့ သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဆိုသလိုဘဲ ခြံမန်ပြီး သူ့သေတွင်းမှလွတ်ခဲ့ရသည်။ တကယ့်ကျဉ်းကျဉ်းကြွယ်ကြွယ်တံငါတဲလေးထဲမှာ သူ အတွေးတွေလွင့်မျောရောယှက်နေခိုက် အင်ကြင်းမေ သူ့အနားသို့ရောက်လာသည်။

“ရေချိုးမထားအစ်ကို၊ အဘရဲ့ပုဆိုးပိုင်းရှိတယ်”

“မင်းရော ချိုးမှာလား၊ ဘယ်မှာချိုးမှာလဲ၊ ဝင်လယ်ထဲမှာလား၊ ဝင်လယ်ဆိုရင်တော့ ကြောက်ပါတယ်ကွာ”

သူ ညည်းညည်းညူညူနှင့်ပြောလျှင် ကောင်မလေးထကြင်နာစွာပြုံးပြသည်။

“ပင်လယ်ရေက ချိုးလို့မရဘူးအစ်ကိုရဲ့၊ အရမ်းငန့်တယ် ငန့်တာမှ တူးခါးနေတာပဲ၊ နောက် စေးထန်းထန်းကြီး၊ အင်ကြင်းတို့ရေသွားချိုးမှာ ခြံထောင့်က လက်ယက်တွင်းလေးမှာပါ၊ အဲဒီရေက ချိုတယ်လေ”

“ဪ... ဒီမှာ ရေချိုးတွေရနိုင်သလား”

“ရတာပေါ့ ရတာမှ ရေတွင်းကို တိမ်တိမ်လေးတူးရင်တောင်ရတယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် ရေချိုးဖို့သွားရင်း အင်ကြင်းမေက သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုနာမည်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်” သူ့နာမည်မပြောနိုင်စရာမရှိပါ။ ဒါ တို့ယုံရဲ့ကျေးဇူးရှင်မဟုတ်လား။

“အစ်ကိုနာမည် နိုင်မျိုးမင်းပါ၊ ရန်ကုန်မှာနေတယ်”
“ဪ... ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြည့်ရတာ အရမ်း...”

“ဘာဖြစ်သလဲ... ပြောလေ”

ရှေ့ဆက်မပြောဘဲ ကောင်မလေး တွေဝေသွားပုံကြောင့် သူ ခပ်သွက်သွက်လေးမေးလိုက်၏။ သို့သော် ‘အင်ကြင်းမေ’ ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ရေတွင်းဆီသို့ရောက်သွားကြပြီဖြစ်သဖြင့် ရေတွင်းဘေးမှ ကျောက်စည်ပိုင်းထဲသို့သာ သူမက ရေငင်ထည့်လေးနေသည်။

“အစ်ကိုချိုးပါ”

သူမကတော့ ရှုပ်အင်အင်အင်အင်နွမ်းနွမ်းနှင့် စိန်ခိုက်တယ်အပွင့်ရိုက်လုံချည်အဟောင်းလေးကို ဝတ်ထားသေး။

“မင်းလည်းချိုးလေ”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ ပြီးမှချိုးမယ်”

သူမ၏စကားအတိုင်း သူ ရေချိုးလိုက်သည်။ သူချိုးလို့ပြီးမှ သူမ ချိုးလိမ့်မည်ထင်သည်။

“အစ်ကို အိမ်ပြန်နှင့်၊ ကျွန်မ ရေချိုးပြီးမှလိုက်လာခဲ့မယ်”

ခြံစည်းရိုးလေးများက ကချော်ကချွတ်မှာ တောကျေးလက်ပိပိ မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ လကလေးက မသာတသာ။ နိုင်မျိုးမင်းသူမတို့ စိတ်မချပါ။ ပြီးတော့ ခြံနောက်ဘက်ကြီးမှာမဟုတ်လဲလား။

“မင်းတို့ရွာတွေမှာ မသမာတဲ့သူတွေ၊ ဘာတွေမရှိဘူးလား မင်းနေရတဲ့ဘဝက မလုံခြုံလိုက်တာ”

သူ ညည်းညူစိုးရိမ်နေလျှင် အင်ကြင်းကတော့ အပြုံးပင်မပျက်။

“ဒီလိုပဲနေရတာပါပဲအစ်ကို၊ မသမာသူတွေ၊ ဘာတွေတော့တယ်မရှိလှပါဘူး။ လုံးဝမရှိဘူးလို့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲလေး ဝါပေမယ့် နည်းပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအစ်ကို၊ တဲပေါ်သွားနေပါ၊ ကျွန်မ အစ်ကိုရှေ့မှာ ရေမချိုးရဲလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကစောင့်နေမယ်၊ မှောင်ထဲမှာ

ဘာမှမမြင်ရပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုက မင်းကိုစိုးရိမ်လို့ပါ”

သူ့စကားအတိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှစောင့်ပေးနေလျှင် အင်ကြင်းမေ ရေကိုလျှင်မြန်စွာချိုးရပါသည်။ သူမတို့မှာ အမွှေးဆီပြာလည်းမရှိ။ ရွှေဝါဆပ်ပြာတောင်မှ အနိုင်နိုင်။

ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာလည်း ဒါ၊ အဝတ်လျှော်တော့လည်း ဒါပဲ။ အင်ကြင်းမေ ရေချိုးပြီးအောင်စောင့်ခေါ်ပေးသည့် အစ်ကိုကို အင်ကြင်းကျေးဇူးတင်မိရပြန်သည်။

သူက စိုးရိမ်တတ်သားပဲ။

အဖေ ငါးဒိုင်သို့ငါးပျံပြီးပြန်လာချိန်မှာ ညစာထောင်စတင်ကြပါသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးမလင်းတလင်းမှာ စတုရန်းတန်ပြားထဲ ထမင်းပူပူပြီး အလယ်ခေါင်မှာတော့ ငါးထကြီးတစ်ကောင်၊

ငါးကင်တော့ တိုတယ်တွေမှာ၊ အဆင့်မြင့်စားသော ဆိုင်တွေမှာထက် သာပေလိမ့်မည်။ လတ်ဆတ်သောငါးစနစ်တကျကင်ထားသည်မှ ငါးက မွေးပြီး လတ်နေ၊ ချိုနေသည်နောက် ပုဂွန်ထုပ်မီးဖုတ်နှစ်ကောင်နှင့် သံပုရာသီးစိတ်များ၊ မဆိုးပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်းရဲသားတွေပေမည်အာဟာရဓာတ်ပြည့်ဝနေကြခြင်းလည်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“စားအစ်ကို၊ အဖေ . . . အစ်ကိုနာမည်က နိုင်မျိုးမင်းထဲရန်ကုန်မှာနေတယ်”

“ဪ . . . ရန်ကုန်မှာနေသတဲ့လား”

ဦးအောင်လူ၏မျက်နှာမှာ ကြေကွဲဆွေးမြည့်ရိပ်တွေဖြစ်သန်းသွားလျှင် နိုင်မျိုးမင်းအံ့သြရပြန်သည်။

သည်သားအဖတွေမှာ ရန်ကုန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တွေရှိခဲ့လေသလား။ သို့သော် သူ မမေးသေး။ သူ့အလိုကို ဝှင်အန်လာမှသာ နားထောင်တော့မည်။

“စား . . . သူငယ်၊ ဟင်းကတော့ မကောင်းဘူးကွာ၊ မင်းညှိမက ကျောင်းတတ်ရတော့မှာဆိုတော့ တို့မှာပိုက်ဆံစုနေရတာနဲ့ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်တွေမဝယ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီလိုမဲစားနေရတာ”

အားနာစွာနှင့် ဦးအောင်လူပဋိသန္တာရစကားဆိုလျှင် နိုင်မျိုးမင်းအံ့သြရပြန်သည်။ ပင်လယ်ထဲကတံငါသည်မလေးဟာ ကျောင်းနေသတဲ့လား။

“ဟုတ်လားဦးလေး၊ အင်ကြင်းက ကျောင်းနေသလား၊ ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ”

“အခုကျောင်းဖွင့်ရင် ကောလိပ်တက်ရမယ်၊ ကျောင်းထားနောက်ကျလို့ လူက (၁၈)နှစ်ဖြစ်နေတာ၊ လုံမက ဉာဏ်တော့ ကောင်းတယ်”

“ဘယ်မှာကျောင်းသွားတက်ရမှာလဲ”

“လပွတ္တာမှာ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ဒီမြို့ဟာ လပွတ္တာမြို့နယ်ထဲမှာပေါ့
ထုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်ကယ်၊ ကဲ... စား... စား... ပြီးမှ စကား
စပြည်မြောက်တာပေါ့ကွယ်၊ သူငယ်လိုအပ်တာတွေလည်း ထူ
ညီဝါဝယ်”

သူ ဆာဆာနှင့်ထမင်းပူပူကိုစားနေလျှင် အင်ကြင်းထေး
ငါးတင်များကို ဖဲ့ထည့်ပေးရှာ၏။ နောက် ပုဇွန်ထုပ်မီးဖုတ်ထို
လည်း အခွံခွာပြီး သံပုရာရည်ဆမ်းပေးလေသည်။

“အင်ကြင်းလည်းစားလေ”

“ရပါတယ်အစ်ကို၊ အင်ကြားက စားတတ်ပါတယ်”

သူတို့အဖွဲ့ ထမင်းစားသောက်ပြီးချိန်တွင် ကောင်းကင်
မှာ ကြယ်စုံ၊ လစုံဖြစ်နေပေပြီ။

ဪ... တကယ့်ပင်လယ်ပြာက တံငါရွာမှာ သူ့ရောက်
ရှိနေလေသကဲ့၊ အိပ်မက်ပါပဲ။ ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ
ပဲ။ သေချင်တောင်သေသွားနိုင်သည့်အနေအထားတစ်ခုမှ ကုန်

ဆပ်ပြီး အသက်ရှင်နေသေးကြောင်း ဦးလေးဒွန်းသိသွားလျှင်
ဆိပ်ပြာလွင့်လို့ပင်သေသွားလေမည်လား။

အတွေးထဲမှာပြီးမိလိုက်ပြီး လောလောဆယ် သူ့အားမွေး
မြှောင်ရပါတော့သည်။

❀ ❀ ❀

အန်း(၃)

ပင်လယ်ရွာမှာ တစ်ပတ်မျှကြာသွားလျှင် နိုင်မျိုးမင်း အားတွေပြည့်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြီး ဦးလေးဒွန်းကိုရင် ဆိုင်ဖို့ အသင့်။

သို့သော် သူ ရန်ကုန်ကိုမပြန်ချင်သေး။ သူ ဘာတွေ နောက်ဆဲတင်းနေမိပါလိမ့်။

မိုးမလင်းခင် နံနက်အစောကြီးကတည်းက ငါးဖမ်းထွက် ဖို့ပြင်ဆင်နေသည့် အင်ကြင်းမေတို့သားအဖ၏ပုံရိပ်လွှာက သူ နှလုံးသားမှာ စွဲမြဲထင်ဟပ်နေခဲ့ပြီ။

ယခုတော့ ပင်လယ်ပြာသည် သူနှင့်မစိမ်းတော့။ အင်ကြင်း မေတို့အတူ လှေတိုလှော်ခတ်ရင်း အတွေ့အကြုံသစ်မှာ သူ နှစ်သက်ရင်ခုန်နေမိသည်။

သည်နေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်း မနက်အစောကြီးထကာ အင်ကြင်းတို့သားအဖ ငါးဖမ်းထွက်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။

နိုင်မျိုးမင်း တဲရှေ့ခန်းလေးမှာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ခြေအနေတွေကို နားစွင့်နေမိ၏။ သူမကြားအောင်၊ သူ့အိပ် အဖယုတ်အောင် ဟိုးတိုးတိတ်တိတ် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေကြ သည့်သားအဖ၏စေတနာကိုလည်း နိုင်မျိုးမင်း အသိအမှတ်ပြု မိ၏။

သို့သော် သူ အင်ကြင်းကိုပြောထားပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း တံငါတဲလေးထဲကနေ အင် ကြင်းတို့သားအဖကို တစ်နေ့ကုန်မျှော်ကုန်ခဲ့ရမှာ ဘယ်လိုမှ မသိစားနိုင်ဘူး။ ပင်လယ်ကို ဘယ်လောက်ပဲကြောက်ကြောက် အင်ကြင်းတို့နဲ့ပဲ သေအတူ ရှင်မကွာလိုက်ပါရစေ။ ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပါနဲ့”

အင်ကြင်း သူ့ကိုထားခဲ့ရင်တော့ သူတို့သားတာနဲ့တစ်ပြိုင် ဆက် လှေနောက်ကိုပြေးလိုက်ဖို့ နိုင်မျိုးမင်းစိတ်ကူးထားပြီးဖြစ် သည်။

ယခုလည်း တမင်အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကလေးဆီ ခြွေလို သူစောင့်နေမိသည်။ အို . . . တကယ်ဆို သူ့အသက်က ဆန်သလိုငါးနှစ်။ အင်ကြင်းက လွန်ရှိမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပေါ့။ သို့

သော် သူ့စိတ်ထဲမှာ အင်ကြင်းအပေါ် ဆိုးနွဲ့ အနိုင်ယူချင်နေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။ သံယောဇဉ်ကြီးသည်နှင့်အမျှ ဆိုးချင်အနိုင်ယူချင်စိတ်ကလည်း ထပ်ချပ်မကွာ။

အင်ကြင်းဟာ သူ့ထက်အသက်ငယ်ပေမယ့် လောကထဲမှာ ဒုက္ခဘုံထဲမှာ နေသားကျနှင့်ပြီးသူမို့ သူ့ထက် ပိုမိုရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေတာလည်းအမှန်။

မကြာမီ ငါးဖမ်းသည့်တိရိယာပစ္စည်းများကိုထမ်းပြီး ဦးလေးအောင်လူ တပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ ဒါလည်း သူသိနေတာပဲ။

“လုံမရေ . . ကောင်လေးအိပ်ကျန်ခဲ့ပါစေကွယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ထိုင်းရိပ်၊ နေရိပ်ကြောင့် သူ့အသားတွေလည်း ကြေးနီရောင်ထဲတုန်ပါပြီ၊ နားကျန်ခဲ့ရှာပါစေ”

ဦးလေးအောင်လူပြောလျှင် အင်ကြင်းမေမဆန်ကျင်သား၊ သူမက ဖခင်ကို ရှိသေလေးစားကြောက်ရွံ့သူဖြစ်သည်။

ယခုတိုင်အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေမိသည့် နိုင်မျိုးမင်းမှာ ဆက်ဟန်ဆောင်ရတော့မလိုလို၊ ယခုပင်နီးပြရတော့မလိုလို။

သို့သော် စိတ်ကတော့ ကောက်ချင်လှပါပြီ။ ခွေးမလေး အတန်တန်တောင်းပန်တဲ့ကြားက ငါ့ကိုထားပစ်ခဲ့မှာလားမသိဘူး။

အချိန်နည်းနည်းလောက်ထပ်ပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ အိပ်

ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း သူစောင့်နေမိစဉ် အိုးတောင်း၊ ခွက်တောင်းကို ခါးစောင်းတင်ထားသည့်အင်ကြင်းမေ သူမ၏တောင်းထို့ မြေပြင်သို့ခေတ္တချသည်။

နောက် ယခုတိုင်အိပ်ပျော်ဆဲဟုထင်သည့် နိုင်မျိုးမင်းအား ထိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို . . အစ်ကို . . အင်ကြင်းတို့လှေထွက်တော့မယ်၊ ငါးသွားဖမ်းတော့မယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ပင်ပန်းထွပါတယ်၊ တဲထဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့တော့နော်၊ အင်ကြင်း ထမင်းနဲ့ဟင်း ချန်ထားစစ်ခဲ့တယ်”

နိုင်မျိုးမင်း ဆက်ပြီးဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ဆတ်ကနဲ ကြိုးထပြီး သူ့စကားကိုနားမထောင်သည့် အင်ကြင်းမေအား ခေါင်းကိုနာနာထုထည့်လိုက်သည်။

“ခွေးမလေး . . သေသေချာချာမှာထားရက်နဲ့သားနဲ့ ထိတ်မှာပဲ၊ ပင်လယ်မကလို့ ပင်လယ်ဘိုးအကြီးဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုအတွက် ထမင်းဟင်းတွေပါ တစ်ခါတည်းထည့်”

သည်အခါ မှောင်ထဲမှာပေမယ့် အင်ကြင်းမေ၏မျက်နှာ ဆေးဝင်းလက်သွားတာကို နှလုံးသားမှတဆင့် သူမြင်လိုက်သည်သာ။

အနားမှာနှင့်၊ ရှုပ်အတိုအစုတ်နှင့် သူငါးထိုးနေပုံကိုတွေ့မိသော် နိုင်မျိုးမင်းပြုံးမိပါ၏။

သို့သော် သူပျော်ပါသည်။ မွေးကတည်းက ယဉ်ကျေးသာလှအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပညတ်ချက်တွေအမျိုးမျိုး၊ ဟန်ဆောင်တွေအမျိုးမျိုးနှင့်နေခဲ့ရသည့်ဘဝထက် ယခုလို ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်၌ နက်ရှိုင်းလှသည့်ပင်လယ်ပြာပြာထက်မှာ၊ ငါးဖမ်းလှေလေးပေါ်မှာ၊ တံငါတဲလေးအတွင်းမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်နေရသည်က ဘဝ၏အဓိပ္ပာယ်ပိုမိုပြည့်ဝနေရသလိုလို။

“ဟေး... အစ်ကို... ရှေ့မှာ ငါးအုပ်”

သူ အတွေးတွေဆင့်ပွားနေမိခိုက် အင်ကြင်းမေဇာသတ်ချက်ကြောင့် လက်မှမိန်းတံကို ငါးအုပ်ထဲသို့ ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်လျှင် ငါးက မိန်းတံကိုဆွဲပြေးပါလေတော့သည်။

“ကြိုးလျှော့... ကြိုးလျှော့လိုက်ကောင်လေး၊ ရေထဲပြုတ်နေဦးမယ်၊ မင်းငါးက ကြိုးတယ်ထင်တယ်၊ ကြိုးကို ကစားပေး”

ဦးလေးအောင်လူ၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကြိုးများကို လျှော့ပေးရပါသည်။ နောက် ကြိုးကိုလျှော့ပေးလိုက်၊ တင်းယိုထိတ်လုပ်ရသည်။

ဦးလေးအောင်လူကတော့ သူ့ဖမ်းမိသည့် ငါးခပ်သေးသေးအောင်ကို ရေထဲမှဆွဲတင်ပြီး မိန်းတံနှုတ်ကာ လှောင်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။

ပင်လယ်လှိုင်းများပေါ်မှာ တလွန်လွန်လှုပ်ရှားနေသည့် ငါးဖမ်းလှေကို အင်ကြင်းက လှော်ခတ်ပေးပြီး ဦးအောင်လူက ရှေ့ငါးကြီးများကို မှိန်းနှင့်လိုက်ထိုးလိုက်သည်။

ငါးဖမ်းသည့်မှိန်းမှာ နိုင်လွန်ကြိုးများတန်းလန်းနှင့်၊ အတူမြင်အစာတံသင်၊ နိုင်မျိုးမင်းလည်း ငါးထိုးတတ်ပေပြီ။

ရေပေါ်မှာ ရှုပ်ပြေးနေသည့်ငါးအုပ်ကို ကွန်နှင့်လည်း ပစ်လို့မရ၊ ပိုက်နှင့်လည်း ဖမ်းလို့မရ၊ ငါးဖမ်းသည့်မှိန်းနှင့်သာ ပစ်ထိုးကြရပါ၏။

ဝိလောကငါးအုပ်ထဲ ပစ်ထိုးရတာမို့ နိုင်မျိုးမင်းလည်း ငါးမရသည်မရှိ၊ မြို့မှာလို လည်စည်းတွေ၊ နက်ကတိုင်တွေနှင့် စမတ်ကျကျ/တုမ္မဏီမန်နေဂျင်းရုပ်မဟုတ်တော့ဘဲ ဂျင်းဘောင်း

သူ့မှာသာ ငါးကြီးနှင့် တိုက်ပွဲဆင်နေတုန်း။ အင်ကြင်း
မေ့မှာလည်း သူနှင့်ငါးတိုက်ပွဲကို စိတ်ဝင်တစား။

“အစ်ကို့ . . အရှိုန်လွန်ပြီး ရေထဲကျနေဦးမယ်၊ အဲဒီလောက်
ခက်နေရင်လည်း ငါးကိုအဆုံးခံလိုက်တော့”

သူ့မက စိုးရိမ်တကြီးပြောလျှင် ဦးအောင်လူက မှိန်းကြီး
ကို သူ့ထဲပေးဖို့တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“မှိန်းက နှစ်လက်ထဲရှိတာ၊ လွှင့်ပစ်လို့ဘယ်ရမလဲလဲမရဲ
ပြီးတော့ ခုမှ လွတ်လို့လည်းမရတော့ပါဘူး၊ မှိန်းက ငါးကိုယ်ထဲ
စူးဝင်နေပြီ၊ လွတ်လိုက်ရင် မှိန်းရော၊ ကြီးတွေရော အကုန်သွား
မှာ၊ ဝေး. . . တောင်လေး. . . ဦးလေးကိုပေး”

ငါးမိနေသည့်မှိန်းကြီးကို ဦးလေးအောင်လူထံသို့ နိုင်
မျိုးမင်းမပေးနိုင်၊ သူ့ဖမ်းသည့်ငါးကို သူပဲရေဆုံးရေဖျားရအောင်
ဖမ်းချင်ပါသည်။

“ရတယ်ဦးလေး၊ တွန့်တော်စိတ်ရှည်ပါတယ်၊ အင်ကြင်း
ကလည်းဟာ မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့၊ ငါဖမ်းနိုင်ပါတယ်”

နောက်ဆုံး အတော်ကြီးကြာမှ တော်တော်ကြီးမားသည့်
ငါးကြီးကို နိုင်မျိုးမင်းဖမ်းလို့ရရှိလိုက်ပါသည်။

“ချက်၊ ပြုတ်၊ ကျော်၊ လှော်၊ ဖုတ်၊ ကင်ဆိုတဲ့ ချက်နည်း
ဖြတ်နည်းတွေထဲမှာ ဖုတ်ခြင်းနဲ့ကင်ခြင်းကို အင်ကြင်းအကြိုက်
ဆုံးထင်တယ် ဟုတ်လား”

ပင်လယ်ထဲကနေလည်စာကို ပင်လယ်လှိုင်းတွေပေါ်မှာ
အကြာရတော့ နိုင်မျိုးမင်း အင်ကြင်းကိုစလိုက်သည်။

တကယ်က ဒါ ရယ်စရာပြောတာပါပဲ။ သို့သော် ကောင်
လေးခမျာ မရယ်နိုင်ရှာ။ တံငါသည်ဆင်းရဲသားတွေမို့ ဆီ၊
သုတ်၊ ကြက်သွန်ကအစ ရှားပါးသည်မို့ ဘာမှမကုန်သည့်ကင်
ခြင်းနှင့်မီးဖုတ်ခြင်းတို့ကိုသာ ရှေးခေတ်က ကမ္ဘာဦးလူသားတွေ
က ကျောက်ခတ်ကလူသားတွေနယ် အင်ကြင်းတို့လုပ်ကိုင်
သောက်ကြရတာလည်းအမှန်ပဲမဟုတ်လား။

မြို့သားအစ်ကို၏ လှပချောမွေ့၊ နူးညံ့သည့်အပြုံးချိုချို
တို့ ရင်စိုသည်းလှိုက်ငေးနေမိရာမှ အင်ကြင်းမျက်လွှာချလိုက်
ရပါသည်။

သူမ ထမင်းစားလို့မဝင်တော့ပါ။ မကြာမီခွဲခွာရတော့
မည်တူသည့်အသိကလည်း ပြုစင်လွန်းသည့်အင်ကြင်း၏နည်း
သားလေးကို ညက်ညက်ကြေအောင်ဆုပ်နယ်ဖျစ်ညှစ်နေပါသည်။
“ညစာကျရင်တော့ ဆီဝယ်ပြီး ကြော်ပေးပါမယ်အစ်ကို
ရယ်”

အသံတိမ်လေးနှင့် အင်ကြင်းဆိုလျှင် နိုင်မျိုးမင်း ပြုံးပြုံး
ချော့ချော့ရှင်းပြရပါသည်။

ရယ်စရာပြောလို့လည်း မရယ်တတ်ပါလားကောင်မလေး
ရယ်။ မင်းကိုပြောရတာ ဖျက်လုံးဆုံးတယ်။

“အစ်ကိုက ငါးကြော်စားချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ အခုတို
သဘာဝအတိုင်း ကင်တာ၊ ဖုတ်တာကိုပိုကြိုက်ပါတယ်။ နောက်
တာပါကွာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ငိုတော့မယ်ဟေ့၊ အာ
ဖြစ်လို့ စကားပြောရင် မျက်ရည်ဝဲလာတာလဲကွယ်၊ အင်ကြင်း
ရဲ့မျက်လုံးတွေက နဂိုကမှလှပတောက်လက်နေရတဲ့ကြားထဲ
မျက်ရည်တွေဝဲလှည့်လာပြီဆိုရင် ပင်လယ်မီးစုန်းကတောင်

အမ္ဘပေးရမယ်၊ ကြောက်ပါတယ်ကွာ၊ အစ်ကိုဗူးအောင်မပြုစား
လိုက်ပါနဲ့”

ခါကတော့ တကယ်ပင် နိုင်မျိုးမင်းတောင်းပန်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ဒီသစ်သီးနုနုလေးကို သူ့ အရမ်းပင်ကြင်နာသနား
နေမိပြီမဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်ဆိုသလို သူ့ထက်
ပိုပြီး အင်ကြင်းက ပိုမိုခံစားနေရတာ သူကတော့ သိမည်မထင်။

ဦးလေးအောင်လူကတော့ လှေပဲ့မှာပဲ့ကိုင်ရင်း ငါးအုပ်
ဖျားကို လိုက်လံရှာဖွေလျက်။ သူက ထမင်းစားပြီးသွားပြီမဟုတ်
ပါလား။

“ကဲ . . စား . . စား . . ဦးလေးငါးအုပ်တွေ တော့မယ်၊
အင်ကြင်းက ပဲ့ကိုင်၊ အစ်ကိုနဲ့ဦးလေးက ငါးထိုးမယ်၊ ပုဇွန်ချိတ်
မယ်”

နိုင်မျိုးမင်းလောဆော်သော်လည်း အင်ကြင်း စားလို့မဝင်
တော့ပါပြီ။ ဪ . . အချစ်ဆိုတဲ့နတ်ဆိုးဟာ မိန်းမငယ်လေး
တွေကို ပိုပြီးမမ်းစားတတ်တယ်နော်။

ယခုတော့ အင်ကြင်းမှာ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်၊ ဖိုက်
တော့လည်းမပျော်၊ အစ်ကိုကတော့ ထမင်းကြမ်းခဲတို့ ငါးကင်
နှင့် ဇာားရပါးရစားလို့။

အင်းလေး... သူစားနိုင်၊ သောက်နိုင်တာကိုပဲ အင်ကြင်း
ဝမ်းသာလှပါသည်။ တုရင့်သားတော်လောက် မြင့်မားသူက
ဆင်းရဲသူမရဲ့အမင်းနဲ့ငါးကင်ကို မက်မောစွာစားမော်ရတာကိုပဲ
အိပ်မက်တစ်ခုနဲ့ သူမ သိမ်းဆည်းထားရပေတော့မည်။

အစ်ကိုထမင်းစားပြီးသွားလျှင် အင်ကြင်းသိမ်းဆည်း
လိုက်ပြီး ငါးဖမ်းဖို့အသင့်ပြင်ကြရပါသည်။ လှေပဲ့မှ အဖေအော်
သံထွက်ပေါ်လာပြီမဟုတ်ပါလား။

“လုံမတို့... မြန်မြန်စားဟေ့၊ ရှေ့မှာ ငါးအုပ်တွေပြီ”
အင်ကြင်း အဖေနှင့်လူချင်းလဲလိုက်လျှင် မှိန်းတံကိုယ်စီ
နှင့် သူတို့ ငါးထိုးကြပေသည်။ ဪ... ဒီလိုပဲ ရာသက်ဝန်
အတူနေထိုင်၊ လုပ်ကိုင်စားသောက်သွားခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

သို့သော် ကောင်းကင်ပြာကငှက်ကလေးကတော့ အချိန်
တန်လျှင် အိမ်ပြန်သွားမည်ဆိုတာ အင်ကြင်းနားလည်နေပါသည်။

တကယ့်တံငါသည်ကြီးလို တစွပ်စွပ်နှင့် သူငါးထိုးနေသမျှ
အင်ကြင်း ရင်နှင့်စွာငေးကြည့်နေရပါသည်။ ဆင်းရဲသားဘဝ
ဆိုတာ ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားကြသလို၊ သရုပ်ဆောင်နေသလို
ခဏအပျော်ပဲကောင်းပါတယ်အစ်ကိုရယ်။

တကယ့်ဘဝကျတော့ ဆင်းရဲသားဆိုတာ၊ တံငါသည်
ရလုပ်သားဆိုတာ လူ့အောက်ကျလွန်းပါတယ်။ ခါးသီး လွန်း
ပါတယ်။

“အင်ကြင်းရေ... ဒီနေ့တော့ ငါးတွေအများကြီးရတယ်
နော်၊ အင်ကြင်းတို့ဆီရောက်မှ ငွေရဲ့တန်ဖိုးကို အစ်ကိုကောင်း
ဆောင်းနားလည်တော့တယ်။ တိုတုန်းက ဖြုန်းမိ၊ သုံးမိခဲ့တာ
အာလိုက်တာ၊ အခု ဒီကပြန်ရင်တော့ ရှေ့လျှောက်ပြီး ငွေကို
အိမ်နဲ့ရိုအောင် ဘယ်လိုသုံးရမလဲဆိုတာ အစ်ကိုနားလည်ပါပြီ”

သူက သဘောရိုးနှင့်မြှောသော်လည်း အင်ကြင်းရင်ထဲ
ဒီနိုးကနဲမြည်ဟည်းသွားရသည်။ ဒီကပြန်ရင်တဲ့။ ပြန်တော့
အသားအစ်ကိုရယ်။ ပြန်စကားတွေပြောပြတဲ့လား။

အစ်ကိုကတော့ တစ်နေ့လုံးပျော်ရွှင်စွာငါးဖမ်းနိုင်ခဲ့ပေ
မည် အင်ကြင်းမှာ ငုံးဆူလူမသိ၊ အပူမိနေခဲ့ရပါသည်။

နေဝင်ဆည်းဆာချိန်မှာ သူမတို့ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ကြပါ
သည်။

သို့သော် သူသက်ခြင်းချမိရပြန်သည်။ ဘဝဆိုတာ
ထတယ့်လက်ရှိဘဝမှ ရှောင်ပြေးနေလိုရသည်မဟုတ်။

ပြီး ဘယ်လောက်ပဲ ဂုဏ်ပတာသနတွေကိုမုန်းသည်ဆို
ဦးတော့ သူ့မှာရှိသည့်ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရာထူးဆိုတာတွေကို သူ
ကျောခိုင်းစွန့်လွှတ်လို့မရပါ။

ည့်ရာကျသွားမှာပေါ့။ သူ လက်ရှိဘဝမှာပျော်မွေ့ပြီး
ထေဗဘဝကိုစွန့်လွှတ်ကျောခိုင်းလိုက်လျှင် ဦးလေးခွန်းလို သူ
ထုတ်မှာအတွက် သားရွှေအိုးထမ်းသည့်တိန်းဆိုက်သွားပေလိမ့်
မည်။

နောက်ဆုံးတော့ အင်ကြင်းတို့ထံမှာ သူသောင်တင်နေ
တာလည်း (၁၄-၅)ရက်ခန့်ရှိပြီမို့ နိုင်မျိုးမင်းအိမ်ပြန်ဖို့၊ ရန်ကုန်
ပြန်ဖို့သာစိတ်ကူးရပါတော့သည်။

ကြာလျှင် သူသေပြီအထင်နှင့် ဦးလေးခွန်းလုပ်ပုံကြောင့်
ဆိုသ့်မှာရှိသမျှစည်းစိမ်နှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း
ဆိမ့်မည်။

ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ အတွေးဝင်လိုက်သည်နှင့် နိုင်မျိုးမင်းလည်း
ထဲမှာ နှင့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ကွက်ကနဲမြင်ယောင်လိုက်မိသည်က
အင်ကြင်းပေ။

အခန်း(၄)

အင်ကြင်းတို့ညစာစားပြီးချိန်သည် ည(၉)နာရီခန့်ရှိပြီ
ပြီ။ ဘာဝဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်မျိုးမင်းကတော့ ပျော်နေပါသည်။ ဘာ
ပျော်နေမုန်းတော့ သူမသိ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားစရာအား
ကစားနည်းအသစ်တွေ့လို့ပေပဲလား။

တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေ၊ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ၊ ဗုဒ္ဓ
ပကာသနတွေမှ ခေတ္တကင်းလွတ်ခွင့်ရပြီး လှိုင်းထန်သည့်
လယ်ထဲမှာ ငါးဖမ်းထွက်နေရတာ။ နောက် ပင်လယ်ကမ်း
မှ တံငါတဲလေးတစ်ခုထဲမှာ ပင်လယ်နတ်သမီးတစ်ပါးယော
အတူ ငါးကင်စား၊ ပုဇွန်ထုပ်မီးကင်စားပြီး ကောင်းကင်ထိ
ခွင့်ရတာ၊ ပင်လယ်အော်သံကိုနားထောင်ခွင့်ရနေတာ။

၁၆၂

⊗ ကြယ်စင်မှူးဝေ ⊗

လေမိမိ၊ မလိမိမာအရွယ်ကလေး။ ရန်ခန့်တတ်စအရွယ်
လေးရဲ့ နုသစ်သောနှလုံးသားမှာ သူ့အရိပ်တွေပဲစိုးမိုးကုန်ပြီ
ဓမ္မာတ်ပါလား။

တောင်မလေးရေ . . ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်ဖူးဖြစ်
သွားခဲ့ပြီလားကွယ်။ အစ်ကို မင်းကို တကယ်ပဲသနားကြင်နာ
လှပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ တို့တွေ
ဘယ်လိုခွဲကြရမှာလဲ။ တို့တွေ ဘယ်လိုဝေးကွာရက်ကြမှာလဲ။
သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေ တဟင်းဟင်းချပြီး နိုင်မျိုးမင်း
တန်ခိုးကိုမိုးနေလျှင် တခြေရင်းမှာကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသည့်
အင်ကြင်းမေ တပေါ်မှရုတ်ကနဲဆင်းသွား၏။

တစ်နေရာရာမှာသွားပြီး ကောင်မလေးငိုနေမှာပေါ့။ ရင်
ထဲမှာ ကိုယ်စိစားနေရတာ အချင်းချင်းတော့သိနေကြပါသည်။
ထိုစဉ် တခေါင်းရင်းမှာ ဆေးတံကြီးကိုလှိမ့်ပိန့်ဖာနေသည့်
ဦးလေးအောင်လူထံမှ ချောင်းဟန့်သံနှင့်အတူ နိုင်မျိုးမင်း၏
လှမ်းခေါ်သည့်အသံပါကြားလိုက်ရသည်။

“တောင်လေး . . မနက်ကျရင် ပြန်ပေတော့၊ မင်း ကိုယ်
ဘဝထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်သင့်ပြီ၊ ဒီမှာနေရတာ မင်းအတွက်နစ်နာ

နိမ့်ကျလွန်းပါတယ်ကွာ၊ ပြန်တော့၊ မနက်ကျရင် ပြန်ပေတော့၊
ဦးလေး လေ့နဲ့သဘောဆိပ်ကိုလိုက်ပို့မယ်”

ကြာလေ သံယောဇဉ်တွေခိုင်မြဲပြီး ခက်လေလေဖြစ်တော့
မှာမို့ ဦးလေးအောင်လူ နှင်လေသလား။

နိုင်မျိုးမင်း ဦးလေး၏အနီးသို့ ရုတ်တရက်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော်ပြန်ရမှာပါဦးလေးရယ်၊ ပြန်သင့်ပြီဆိုတာ
လည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .”

သူ့စကားသံတွေ ကြေကွဲစွာဆွဲအသွားလျှင် ဦးလေး
အောင်လူမှာ ငယ်ရာမှကြီးလာခဲ့သူပီပီ အားလုံးကိုနားလည်
လိုက်ပါသည်။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ လူ့ဘဝကြီးဆိုတာလည်း အိပ်
မတ်တစ်ခုပါပဲ၊ အခု တူမောင်ကြုံခဲ့ရသမျှကို အိပ်မက်တစ်ခု
လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပြီး မနက်ကျရင် ပြန်ပေတော့၊ လုံမကို
ဦးလေး ဟိုးဘက်တဲက မနှင်းမြဲတို့တဲမှာသွားအိပ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊
မနက်အစောကြီးထပြီး သဘောဆိပ်ကို ဦးလေးလိုက်ပို့မယ်၊
ဒါဆို အားလုံးပြီးဆုံးသွားမှာပါ”

ပြောနေသည့်ဦးလေးအောင်လူကိုယ်တိုင်လည်း အသံ
တွေတုန်ယင်ပြီး ကြေကွဲဆို့နှင့်နေလျှင် နိုင်မျိုးမင်း အနီးအနွှတ်
တောင်းပန်မိသည်။

“ဦးလေးရယ်... ဦးလေးတို့သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရန်ကုန်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

သုဗြောဓော် ဦးအောင်လူက မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။
“လိုက်ပြီးဘာလုပ်ရမှာလဲတူမောင်ရယ်၊ ဦးလေးတို့မှာ ခြေအကောင်း၊ လက်အကောင်းတွေရှိရဲ့နဲ့ သူတစ်ပါးပေးစာ တမ်းစာတို့စောင့်မျှော်ပြီး ငှာမင်းစားရမှာလား၊ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ကွာ၊ တူမောင်ပဲ မနက်ကျရင်ပြန်ပါ”

ဦးလေးအောင်လူ မချီပြုံးနှင့် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါ လမ်းနေလျှင် နိုင်မျိုးမင်း ဖျောင်းဖျရပြန်သည်။

“ဦးလေးတို့သားအဖဟာ ကျွန်တော်အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တွေပါ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပြီးခံစား၊ ခံစားရမယ့်စည်းစိမ်၊ ဥစ္စာ တွေအားလုံးဟာ ဦးလေးတို့နဲ့လည်းသက်ဆိုင်ပါတယ်၊ ဒီမှာ အတူနေခဲ့ရတဲ့ရက်များအတွင်း ဦးလေးတို့သားအဖရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ စိတ်ရင်း၊ စိတ်မှန်တို့ကို ကျွန်တော်သိရှိခံစားနားလည် ခဲ့ရပြီးပြီမို့ ဦးလေးတို့နဲ့ကျွန်တော်ဟာ တကယ့်သွေးရင်း၊ သား ရင်းလို တသွေးထဲ၊ တသားထဲဖြစ်သွားခဲ့ရပါပြီ၊ ဒီမှာ ဦးလေးတို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရတာ ပင်ပန်းခက်ခဲလွန်းပါတယ်ကွာ”

ကျွန်တော့်နောက်ကိုသာလိုက်ခဲ့ကြပါ၊ ဦးလေးအလကားမနေ နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း သင့်တော်တဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို ကျွန်တော် ထူထောင်ပေးပါမယ်၊ ပြီးတော့ စာတော်တဲ့အင်ကြင်းအတွက် သည်း ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရရင် ပိုပြီးကောင်းမှာပါ”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နှင့် နိုင်မျိုးမင်းတောင်းပန်ခယနေလျှင် ဦးလေးအောင်လူ စဉ်းစားတွေစေသွားလေ၏၊ သို့သော် သူ ခေါင်းခါမြဲပါပဲ။

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဦးလေးတို့အတွက်နဲ့ ငါတို့မှာ ဝန် သုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေပါမယ်၊ လူနှစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ဆိုတာ ကြီး သေးလှပါတယ်၊ နောက်ပြီး အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ရယ်လို့ သည်း ငါတူ လေးလေးနက်နက်ကြီးမခံယူပါနဲ့၊ ဒီလိုပဲ အကြောင်း အဆက်တွေရှိလို့ ကြုံသွားရတာပါ၊ ဦးလေးတို့ကလည်း တကူး တက တ ငါတို့ကိုကယ်ဖို့ လာစောင့်နေတာမှမဟုတ်ဘဲကွာ၊ ငါတူ အလည်း ကုသိုလ်ကံကြီးမားလို့သာ ငါးဖမ်းထွက်လာတဲ့လှေနဲ့ ကြပြီး အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာပါ၊ ဒီတော့ စိတ်ကိုပေါ့ပေါ့ ထိုးပါးထားပြီး ငါတူ မနက်ကျရင်ပြန်ဖို့ပြင်ပေတော့”

ဦးလေးအောင်လူ တနှင်ထဲနှင်နေလျှင် နိုင်မျိုးမင်းက အညစ်ရ ခင်နှင့်ရပါသည်။

“ဦးလေးရယ်.. ဦးလေးကို ကျွန်တော်အများကြီးလေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးတို့မလိုက်ရင် ကျွန်တော် လုံးဝမပြောဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ကယ်မယ့်သူ့အမရှိခဲ့ရင် ဦးလေးဒွန်းတွန်းချလိုက်ကတည်းက သေပြီးသားတို့ယ့်ဘဝတို့ယ် သေပြီလို့သဘောထားပြီး ကျွန်တော် ဒီမှာထဲတစ်သက်လုံးနေလိုက်တော့မယ်”

နိုင်မျိုးမင်း အံ့ကြိတ်ပြီးခေါင်းခါနေလျှင် ဦးအောင်ထူအကြမ်းဖက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. မင်းရှုနေသလား၊ မင်းတို့မြို့သားတွေထဲ ငါလုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးမှာ တောသားတွေမခံလိုက်ရတာ၊ ငါ့နှမတုန်းကလည်း ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ငါးခြောက်ကုန်သည်နဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီး အညွန့်ကျိုးခဲ့ရတယ်”

“ဗျာ..”

ဦးအောင်လူ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အကြောက်ကြီးများထောင်ထနေအောင် အံ့ကြိတ်၊ မျက်ရည်ကျလာလျှင် နိုင်မျိုးမင်းအံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အင်ကြင်းဟာ ငါ့သမီးမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့နှင်းမေရဲ့သမီး၊ နှင်းမေခမျာ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ အရှက်

တကွအကျိုးနည်းနဲ့ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ သမီးလေးကိုမွေးပြီး သမီးခြောက်လလောက်မှာပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာတယ်၊ ငါ ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး၊ ပြန်ပါတော့ကွာ၊ ငါ့တူပြန်ပါတော့၊ အင်ကြင်းရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ဘဝလေးကို ငါတူ မနှောင့်ယှက်ချင်ပါနဲ့တော့”

လက်သီးဆုပ်ဖြေချပြီး ဦးလေးအောင်လူမော့ထိုက်သွားလျှင် နိုင်မျိုးမင်း ဦးအောင်လူကိုဆက်လက်တောင်းပန်လိုက်ပြန်သည်။

“ဦးလေးရယ်.. ဟိုကလူယုတ်မာပါ၊ ကျွန်တော်က မိတောင်းဖခင်သားသမီး၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ အင်ကြင်းတို့ ကျွန်တော် တကယ်မေတ္တာ၊ စေတနာရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးတို့သားအဖ ကျွန်တော့်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ ထပ်ပြီးတောင်းပန်ပါရစေ၊ ဦးလေးဘယ်လိုမှ မျက်နှာမငယ်ရပါဘူး၊ ဟိုမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပေးပြီး ဦးလေးတို့သားအဖကို သီးသန့်ထားပါမယ်၊ အင်ကြင်းလည်း ကျောင်းတွေတက်ဦးပေါ့၊ နောက်မှ... အဓိကက ဦးလေးတို့ကိုကျေးဇူးဆပ်ချင်တာရယ်၊ ကျွန်တော်မခွဲနိုင်တော့တာရယ်ကြောင့်ပါ၊ ကျွန်တော် အမှီးသားဆုံး၊ အဆန့်ရှင်းဆုံးဝန်ခံနေတာပါဦးလေးရယ်၊ လိုက်ခဲ့ကြပါဗျာ၊ ထိုက်ခဲ့ကြပါ”

နိုင်ငံမျိုးမင်း၏စကားသံများ တုန်ခါလှိုက်ဆို့နေကြ၏။ ထိုစဉ် တဲထဲသို့ အင်ကြင်းမေ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့်ဝင်လာသည်။ သူမ ဘယ်အချိန်ကတည်းက တိတ်တဆိတ်နားထောင်နေခဲ့သည်မသိချေ။ အားလုံးကို သူမသိရှိသွားပြီဖြစ်ပေမည်။

“အစ်ကို့တို့မခွဲနိုင်ပေမယ့် သ ဘာစချင်းမတူတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့လိုက်လို့မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့သားအဖဟာ တောတီးတန်းတွေပါ။ တောမှာမွေးပြီး တောမှာပဲလွတ်လပ်ရိုးသားစွာ ရွာဖွေစားသောက်လာခဲ့ကြသူမို့ အစ်ကိုတို့မြို့နဲ့ အလွှာမတူဘဝမတူကြပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ သေတဲ့တော့ခွဲကြရမှာပဲမဟုတ်လား။ မသေခင်ကွဲတဲ့ရှင်ကွဲဆိုတာကိုလည်း ခါးစည်းပြီးခံကြရုံပေါ့အစ်ကိုရယ်။ မနက်ကျရင် အစ်ကိုပြန်ပါတော့။ ကျွန်မတို့ကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

အံ့တင်းပြီးပြောနေသည့်ကြားမှ အင်ကြင်း၏မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျနေကြလျှင် နိုင်ငံမျိုးမင်းနှင့်ဦးအောင်လူ၏ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှဖြေမဆည်နိုင်တော့ပါချေ။

နောက်ဆုံး အားလုံးကို ဦးအောင်လူအလျှော့ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

“ကဲ. . ကြီးနှစ်ကြီးကတော့ တင်းရင်း၊ ဆွဲရင်းနဲ့ သေတုန်

ကြတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ ဦးလေးတို့သားအဖ မောင့်နောက်ကို လိုက်နေကြည့်ကြမယ်”

“ဟင်. . တကယ်. . တကယ်လားအဖေ”

“ဟာ. . ဝမ်းသာလိုက်တာဦးလေးရ၊ လိုက်နေကြည့်ပါ။ ဘာမှလိုလေသေးမရှိစေရပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ဖိတ်ခေါ်တာပါ။ မြို့ကြီးသားတိုင်းလည်း ဆည်းသားမမဲ့ပါဘူး။ စာနာတတ်၊ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့၊ ရည်မှန်ချဉ်းတဲ့မြို့ကြီးသားတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်ဗျာ”

ဦးလေးအောင်လူ၏လိုက်လျောမှုကြောင့် နိုင်ငံမျိုးမင်းနှင့် အင်ကြင်းမေတို့ ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်သွားကြပြီး မနက်ကို ခရီးဆက်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေတော့သည်။

ယနေ့ည နားထောင်ရသည့် ပင်လယ်လှိုင်းသံသည် အသာသာဆုံးဂီတသံအဖြစ် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းနေခဲ့လေသည်။

အခန်း(၅)

ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမည်လဲ။

ဦးလေးခွန်းက ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် သူ့ကိုပင်လယ်ထဲ သို့ လျှပ်တပြက်တွန်းချလိုက်မှုကြောင့် နိုင်မျိုးမင်း ပင်လယ်ထဲ ကျသွားခဲ့ရခြင်းမဟုတ်ပါလား။

သူ ဘယ်လိုသတင်းလွှင့်ပြီး ဘာတွေလုပ်ဆောင်နေသလဲ ဆိုတာသိအောင် အရင်စုံစမ်းရမည်။ နောက် သူ၏ရွှေ့နေ ဦးနောင်ထွန်းနှင့်တိုင်ပင်ရမည်။ သူ၏မန်နေဂျာဦးစောဝင်းက တော့ ဦးလေးထွန်း၏ဘက်တော်သားလား။ သူ့ဘက်ကလာ

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒုရဲအုပ်အောင်ထွဋ်ကိုလည်း နိုင်မျိုးမင်း သွားပြီးသတိရလိုက်သေးသည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ လောလောဆယ် ကိုယ့်အိမ်သို့ ဆန်းမပြန်သေးဘဲ ဦးလေးခွန်းဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ အရင်သိအောင်သူ့လုပ်လိုက်ဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးအောင်လူနှင့် အင်ကြင်းတို့သားအဖ အား သူ့အနားယူချင်လျှင် သွားနေတတ်သည့်ကျောက်ရေတွင်း အိမ်ကလေးသို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။

အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း ရှင်းပြထားရပါသေး၏။ သူ့ဘဝ၊ သူ့အကြောင်းနှင့် လောလောဆယ်ဖြစ်ပျက်နေပုံ။

ဦးလေးအောင်လူက သူ့ကိုသတိပေးစကားပြော၏။

“ငါတို့ သတိတော့ထားပေါ့ကွာ။ တိတ်တဆိတ်လှုပ်ရှားတာက အရေးမကြီးဘူး၊ တော်ကြာ မင်းကိုထပ်ပြီးလုပ်ကြံနေဦးမယ်၊ ဦးလေးရဲ့သဘောကတော့ သက်ဆိုင်ရာကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အဖြစ်မှန်ကိုဖော်ထုတ်ပေါ့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ရဲဌာနကိုသွားပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်၊ တော်ကြာ တူအောင်တို့လူငယ်တွေ စတန်ထွင်နေတာနဲ့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်တုန်ပါဦးမယ်”

ကျောက်ရေတွင်းကအိမ်ကလေးမှာ အရုပ်အိမ်ကလေးသဖွယ် ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။ ခြံကလေးထဲမှာလည်း သီးဝင်း စားပင်လေးများနှင့်။

နိုင်မျိုးမင်းတို့တက်စီ ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်သွားလျှင် သူတို့
စောင့်ထားသည့် အဘအေးမှာအံ့အားသင့်လျက်။

ကားပေါ်မှနိုင်မျိုးမင်းဆင်းလာပြီး မျက်လုံးပြူး လျှာထုတ်
ပြပြီး သရဲတစ်ကောင်လိုခြောက်လိုက်လျှင် အဘအေးမှာ တုန်
တုန်ရီရီနှင့် ဘုရားစာတွေရွက်နေတော့၏။

“မောင်နိုင်ရေ . . အမျှ . . အမျှ . . အမျှ . .”

နိုင်မျိုးမင်းမှာ တဟားဟားရယ်မောရင်း အဘအေးထံ
လှမ်းပြီး လက်နှင့်ရိုက်လေ၏။ တက်စီပေါ်မှ အင်ကြင်းတို့သား
အဖေမှာလည်း အထုပ်အပိုးကိုယ်စီချရ၏။ ကားပြန်ထွက်သွား
လျှင် သားအဖနှစ်ယောက်သား သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေရလေ
သည်။

“သေသေချာချာလည်းကြည့်စမ်းပါဦးအဘအေးရဲ့ ဒါ
သရဲရုပ်လား၊ ဒါတွေကရော သရဲနဲ့လိုက်လာတဲ့ သဘက်လေး
တွေလား၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်သေးလဲ၊ ပြောစမ်းဦး
ဦး၊ ပြီးမှ လမ်းထိပ်ကထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းသွားဝယ်ပေးဗျာ
ညစာကျမှ ချက်စားတော့မယ်”

နေ့လည်(၁၁)နာရီခန့်ရှိပြီမို့ ထမင်းဝယ်စားဖို့သာစိတ်ကူး
ပြီး နိုင်မျိုးမင်းက အဘအေးထံမှအကျိုးအကြောင်းတွေကို ဝေး
ကြည့်လိုက်သည်။

တိုက်ခံအိမ်လေးထဲမှ ဧည့်ခန်းဆက်တီများတွင် အားလုံး
ထိုင်ပြီးသောအခါ အဘအေးက ဒီမှာဖြစ်ပျက်နေသည့်အဖြစ်
အပျက်များကိုမပြောခင် နိုင်မျိုးမင်း၏အဖြစ်သနစ်ကို အရင်
မေးလေ၏။

နိုင်မျိုးမင်းမှာ ဦးလေးအောင်လူနှင့် အင်ကြင်းတို့သားအဖ
တို့လက်ညှိုးထိုးပြပြီး သူ့ကြံ့ခံရသည့်အဖြစ်ကို အရင်အတိုချုံး
ရှင်းပြရပါသည်။

အဘအေးမှာ နိုင်မျိုးမင်းအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ပြီး ဦး
မြတ်ခွန်းတို့သတ်ချင်နေတော့သည်။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့မြတ်ခွန်းပဲ၊ မောင်နိုင်ပစ္စည်းတွေ
တို့ လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်တာနဲ့ လူကိုသတ်ပစ်လိုက်တာ မသေ
တောင်းမပျောက်ကောင်းကွယ်၊ ကံကြီးလို့သာပေါ့”

“ကံပါအာရယ်၊ ဒီကအကြောင်းတွေလည်း မြောမြောဦး”

“မောင်နိုင်သဘောပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး သေပြီဆိုပြီးတော့
မြတ်ခွန်းက ဒီမှာထင်တိုင်းကြနေတော့တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
တုမကီမှာက ရှယ်ယာရှင်တွေလည်းပါသေးတော့ သူလုပ်ချင်
တိုင်းလုပ်လို့မရဘူးပေါ့၊ အဘစောင့်နေရတဲ့ဒီအိမ်ကိုလည်း သူ
တရောင်းပစ်ချင်နေတာ၊ အဘက ‘ဘယ်လိုလဲ၊ ချစ်ချင်းကြီး’

လောဘကမသတ်နိုင်တော့ဘူးလား။ ဣန္ဒြေလေးများလည်းဆည်
ပါဦးဆိုလို့ ခရောင်းဖြစ်သေးတာ”

“က... က... အဘအေး... ထမင်းဆိုင်သွားပေးပါဦး။
ဦးလေးနဲ့အင်ကြင်းလည်း အနားယူရအောင်လား။ ကျွန်တော်
နေရာချထားပေးမယ်”

စကားစိုင်းကိုလက်စသတ်ပြီး နိုင်မျိုးမင်း ဦးအောင်လူနှင့်
အင်ကြင်းကို တစ်ခန်းစီနေရာပေးလိုက်၏။

တစ်အိမ်လုံးကို လိုက်ပြ၊ ရှင်းပြပြီးလျှင် အခန်းသော့များ
ကို သူ့ အင်ကြင်းလက်သို့အပ်လိုက်သည်။

“ခုချိန်ကစပြီး ဒီအိမ်ကို ဒေါ်အင်ကြင်းမေပိုင်ဆိုင်ပါပြီ
ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကိုကပ်နေတဲ့ကောင်ပါ”

ဦးလေးအောင်လူမှာ ခရီးပန်း၊ စိတ်နှမ်းသဖြင့် သူ့အခန်း
တွင်ခေတ္တလှဲလျောင်းကျန်ခဲ့သည်မို့ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသည့်
လှေကားမှာ ဆိတ်ကွယ်ရာဖြစ်နေလေရာ နိုင်မျိုးမင်း အင်ကြင်း
ကို ယုယစွာပိုက်ထွေးမိလေသည်။

“ပင်လယ်ရွာမှာကတည်းက ဒီပါးလေးကိုမွေးချင်တာ
ငါ့ညီဇော်နဲ့လွန်းလို့”

ဟု နိုင်မျိုးမင်းကနောက်လိုက်လျှင် အင်ကြင်းရှက်ရွံ့
ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။

“အစ်ကိုရယ်... ဒါဆိုရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ပင်လယ်ထဲ
ထစ်ငါသည်သားအဖကို တုန်းပေါ်ရောက်အောင်ခေါ်လာခဲ့ရ
တာလဲဟင်၊ အင်ကြင်းတို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပဲ ကိုယ်ပြန်ပါရ
အေးတော့”

အင်ကြင်း၏မျက်ဝန်းရွဲ့ရွဲ့များမှ မျက်ရည်များစီးကျလာ
သွင် နိုင်မျိုးမင်း သူမကိုယုယစွာပွေ့ချီပြီး လှေကားထစ်ထောင့်
ထွေးမှာထိုင်ချလိုက်သည်။

“ချစ်လို့စတာပါကလေးရယ်၊ ဒီတံငါသည်သားအဖကြောင့်
အစ်ကိုအသက် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြီးမွေးဖွားရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့
တာပါ။ နောက်မစတော့ပါဘူးနော်၊ ကိုယ်ချစ်တာပဲကွာ၊ ဘာ
အော်ပဲနဲ့ တစ်သက်လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုးယုယယုယမွေးသွားမှာ
ပါ။ ဒါပေမယ့် အင်ကြင်းကငယ်သေးလို့ တက္ကသိုလ်တော့ဆက်
ဆက်လိုက်ဦးနော်၊ ဒီခေတ်မှာ ပညာဟာအရေးပါတာမို့ သားစဉ်
မြို့ဆက်ကို နည်းစနစ်မှန်ကန်စွာ ညွှန်ကြားလမ်းပြရေးအတွက်
သေတွေက ပညာတတ်ရမယ်လေ”

အင်ကြင်း၏ သနပ်ခါးနံ့သင်းသည့်ပါးပြင်ဖောင်းဖောင်း
လေးကို ယုယညင်သာစွာတစ်ချက်မွှေးရှိုက်လိုက်ပြီးလျှင် နိုင်
မျိုးမင်း အင်ကြင်းကိုတွဲထူပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

သုတကြီးသို့ ကလေးကိုဖြားယောင်းသည့်အပြုအမူမျိုး
မလုပ်မိစို့လည်း ဆင်ခြင်ရပါသည်။ ချစ်စရာပင်လယ်နတ်သမီး
လေးကို သူ့ရင်ထဲမှာ အလွန်မြတ်နိုးချစ်ခင်မိသည်မဟုတ်ပါလား။
အင်ကြင်းကို ဧည့်ခန်းဆက်တိတစ်ခုမှာ နေရာချပေးပြီး
လျှင် နိုင်မျိုးမင်း လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကိုလုပ်ဆောင်
အတွက် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါတော့သည်။

❀ ❀ ❀

အဆုံး(၆)

ပထမဦးစွာ နိုင်မျိုးမင်း၏ သူငယ်ချင်း စုရအောင်အောင်ထွဋ်
အရင်ဆုံး ကားနှင့်ပေါက်ချလာလေသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
အကြောင်းစုံကိုပြောပြပြီးသည့်အခါ အောင်ထွဋ်ကအကြံပေး
သည်။

“ငါသဘောကတော့ မင်းကို စခန်းမှာတိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်
စေချင်တယ်။ ဒါ လူသတ်မှုပဲ၊ ကြံဖန်ပြီးမသေလို့သာ မင်းရှင်
နေရတာ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သဘောပေါ်ကနေ ညကြီးမင်းကြီး
စင်လယ်ထဲလျှပ်တပြက်တွန်းချပစ်ခဲ့တာ၊ ဘယ်သူမှမဆယ်နိုင်၊
ဓမ္မာနိင်အောင် လုပ်ပစ်ခဲ့တာ၊ ဘယ်လောက်နာကျည်းဖို့တောင်း
ထဲ၊ တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး သူ့ကိုဆွဲပစ်လိုက်မှ မင်းအတွက်အန္တရာယ်
တင်းမှာ၊ ပြောပါဦး.. မင်းက ဘယ်လိုစတင်ချင်သေးလို့လဲ”

အောင်ထွဋ်ပြောသည်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်လက်ခံနားထောင်ရင်း နိုင်မျိုးမင်း တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ အန်တီသီရိရဲ့မျက်နှာကိုလည်းထောက်ရသေးတယ်ကွာ၊ သူကမကောင်းပေမယ့် အန်တီက အမေအရင်းလို ကောင်းခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ မရှိကတည်းက ပြီးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာဆိုတော့...”

“ဒါဆို မင်း ဦးမြတ်ဒွန်း နောက်တစ်ကြိမ်သတ်တာတို့ ခဲဦးမလို့လား။”

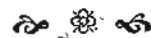
အောင်ထွဋ် ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်ဒေါမ္မနေလျှင် နိုင်မျိုးမင်း ချော့မော့ရသည်။

“သူ့အကြောင်းတိုငါသိသွားပြီပဲကွာ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာမရှိစေရတော့ပါဘူး၊ စခန်းမှာအမှုမဖွင့်ပေမယ့် အဖြစ်မှန်တွေကို အခု မင်းသိသွားပြီကွာ၊ နောက် ငါ့ရှေ့နေကို အသိပေးထားမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့အိမ်ကိုဝင်မယ်၊ ဒီအခါ သူဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ၊ ဘယ်လိုတွေလုပ်မလဲလို့ ငါသိချင်လှပြီလို့အပ်မှ တိုင်ချက်ဖွင့်ပါရစေကွာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သူဇော်ချင်းရာ၊ ဆန္ဒတွေမစောပါနဲ့ဦး”

“အေး... မင်း အဲဒီလိုသာစိတ်အေးနေ၊ သဘောထား

တွေကြီးပြနေ၊ ဟိုကဖြင့် မင်းကိုသတ်ခဲ့ပြီး ဒီမှာ အောင်စွဲတွေခံနေလိုက်တာ၊ မင်းလုပ်ငန်းတွေနဲ့ မင်းရဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို စီရင်နေလိုက်တာ၊ တစ်လလောက်ကြာမှသာ မင်းပေါ်လာခဲ့ရင် အားလုံး ဒေဝါလီခံနေရလောက်ပြီ”

နောက်ဆုံး အခြေအနေမကောင်းလျှင် သူ့စခန်းမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ပါမည်ဟုကတိပေးလိုက်မှ အောင်ထွဋ် စိတ်တိုစွာပြန်သွားလေသည်။

အခန်း(၇)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အောင်ထွဋ်၏ကားနှင့်ပင် နိုင်
ဖျိုးမင်း အင်းယားလမ်းသွယ်ထဲရှိ သီရိမြိုင်သို့ဝင်သွားလိုက်၏။
ခြံပေါက်စမှ ဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်လျှင် အိမ်ဖော်မလေးအထွေး
ခြံတံခါးကိုအပြေးလာဖွင့်ပေးလေ၏။

သူတို့၏ကား ခြံထဲသို့ဝင်ပြီး အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်
တွင်ရပ်လိုက်လျှင် နိုင်မျိုးမင်းဆင်းလာသောအခါ အထွေးမှာ
ကြောက်လန့်တကြားနှင့်အော်ပြီး အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လေ၏။

“အမယ်လေး.. အစ်ကိုလေးနဲ့တူတဲ့လူကြီးတော့်၊ ဦးဦး
ရေ.. အန်တီသီရိရေ..”

အောင်ထွဋ်နှင့်နိုင်မျိုးမင်းတို့ ပခုံးကိုယ်စီတွန့်လိုက်ကြပြီး

ညှစ်ခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် ဆိုဖာတစ်ခုစီတွင် သက်
မြင့်ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ခြေသံများကြားလိုက်ချပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ လူ
အတော်များများရောက်လာကြ၏။ ဦးမြတ်ခွန်း၊ ဒေါ်သီရိနှင့်
ဦးမြတ်ခွန်း၏လက်ပါးစေ လူသုံးယောက်။ ထိုလူများကို နိုင်မျိုး
မင်းမှတ်မိပါသည်။ သူတို့သင်္ဘောမှာ အတူပါလာခဲ့သည့်သူတွေ
ပါ။

ဦးမြတ်ခွန်းမှာ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသော်လည်း
ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်တို့ဆည်းလိုက်ပါလေ၏။ ဒေါ်သီရိကတော့ သူ
တို့ကို အားရဝမ်းသာနှင့်ပြေးဖက်ပြီး မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

“အမယ်လေး.. သားရယ်.. မသေကောင်း၊ မပျောက်
ကောင်း၊ အန်တီမှာ သားလေး သင်္ဘောပေါ်ကပြုတ်ကျကျန်ခဲ့
ပြီး သေပြီဆိုကတည်းက မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်နဲ့၊ သားအတွက်
ရည်စူးပြီး အလှူတွေလှူလိုက်ရတာလည်း မနည်းပါဘူး။”

တကယ်ပင် အန်တီသီရိကတော့ ဘာမှမသိရှာ။ သူ
စောက်နားပြောသမျှ ယုံကြည်နေပုံပေါ်၏။ ပိန်မြောင်းသွားသည့်
ဒေါ်သီရိကိုပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ပြီး ဦးမြတ်ခွန်းနှင့်နိုင်မျိုးမင်း ယောက်
နားချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ဦးမြတ်ဌွန်း၏ရုပ်က အတည်အတင်းတောင်လွန်နေသေး
တော့သည်။ နိုင်မျိုးမင်း ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဦးမြတ်ဌွန်း၊ သွေးကောင်းလှချည်လား၊ တကယ်
ဆို ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျား ကျုပ်ခြေထောက်ကိုပြေးဖက်လိုက်ရမှာ”
နိုင်မျိုးမင်းပြောလိုက်လျှင် ဦးမြတ်ဌွန်းက တဟင်းဟင်း
နှင့်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်ကကောင်လဲ၊ မင်းဟာ ငါတူနိုင်မျိုးမင်းလို့ဆို
ရအောင် အထောက်အထားတွေဘယ်မှာလဲ၊ မှတ်ပုံတင်ပြ
ကျန်တဲ့ကားမောင်းလိုင်စင်တွေ၊ ဘာတွေပြလေ”

ဦးမြတ်ဌွန်းအကျပ်တိုင်လိုက်လျှင် နိုင်မျိုးမင်းသဘော
ပေါက်လိုက်ပါသည်။ အထောက်အထားတွေအားလုံးကို သူ
ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိမ့်မည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်အစစ်ပဲဗျ၊ ဘာအထောက်အထားတွေ
ပြနေရဦးမှာလဲ၊ ဒါ ကျုပ်အိမ်၊ ဒါ ကျုပ်အဒေါ်၊ ခင်ဗျားက
အဒေါ်နဲ့စပ်မှတော်ရတဲ့ယောက်ျား၊ ကျုပ်က အန်တီသီရိတို့
သနားလို့ တိုင်ချက်မဖွင့်သေးတာ၊ ခင်ဗျားကပဲ သူခိုးကလူတို့
ပြန်လာလို့”

နိုင်မျိုးမင်းဒေါသသွားလျှင် ဦးမြတ်ဌွန်းတဟားဟားနှင့်

အော်ရယ်ပြီး ဒေါ်သီရိတို့လည်း သပ်လျှို့လိုက်လေသည်။

“သေသေချာချာကြည့်လေသီရိ၊ တို့တူနိုင်မျိုးမင်းဟာ
အသားဖြူတယ်၊ ရုပ်ပိုချောတယ်၊ နူးညံ့တယ်၊ အခု ဒီကောင်က
အသားလည်းညိုတယ်၊ ရုပ်လည်းကြမ်းတယ်၊ လူလည်းကြမ်း
တယ်၊ ဘယ်ကကောင် အိမ်ပေါ်လာပြီးတတ်လိမ့်နေတာလဲ၊
သွား.. မင်းထွက်သွား.. ငါတို့တူနိုင်မျိုးမင်းက သေသွားပြီ၊
ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပင်လယ်မှာသင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့တာ၊ ဟောဒီကောင်တွေ
သက်သေရှိတယ်၊ လာပြီးမနေနဲ့၊ ပြန်.. ပြန်တော့.. မဟုတ်
ရင် ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

သူကပင် ပြူးပြူးပြပြနှင့်ခြောက်ဆုန်နေလျှင် အောင်ထွဋ်
ပါဒေါသဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူပြောသလို လောလောဆယ်
သာအထောက်အထားမှပြုစရာမကျန်တော့ပါ။ အကြံသမားပီပီ
ဦးမြတ်ဌွန်း အကြံဦးလေပြီ။

ထောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း နိုင်မျိုးမင်း ထပြန်ရုံသာ။
လောလောဆယ် အန်တီသီရိတို့လိုက် နိုင်မျိုးမင်းတို့ကြည့်ပြီး
ဝေဝေဝါ။

“သားနဲ့တော်တော်တူတာပဲနော်၊ အသားဖြူတာနဲ့ ညိုတာ၊
နူးညံ့တာနဲ့ကြမ်းတမ်းတာပဲ ကွာသွားတယ်”

ဒေါ်သီရိမှတ်ချက်ချလျှင် နိုင်မျိုးမင်းပေါက်ကွဲစွာဖြင့်
အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

“အသားညှိတာက ကျုပ် မင်လယ်ရွာမှာနှစ်ပတ်လောက်
ငါးဖမ်းနေခဲ့တာပဲ။ စိတ်ကြမ်းသွားတာကတော့ ကျုပ်က သေတွင်း
ထွက်ပဲဗျ။ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်လိုက်တဲ့
ဝံပုလွေတွေကို အရင်ကလို သိုးကလေးအဖြစ်နဲ့ လည်စင်းမလေး
နိုင်တော့ဘူး။ စောင့်သာကြည့်နေတော့ဦးမြတ်ခွန်းရေ၊ ကျုပ်
ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းကြီးတုံ့ပြန်ပြမယ်၊ ကြည့်နေ...”

လောလောဆယ် အောင်ထွဋ်နှင့်နိုင်မျိုးမင်းတို့ သီရိမြိုင်
စံအိမ်မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ရပါလေသည်။

အခန်း(၈)

နိုင်မျိုးမင်းက သူ့အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကိုပြောပြပြီး
နာခန်းမှာတိုင်ချက်ဖွင့်သလို ဦးမြတ်ခွန်းကလည်း သေသွား
သည့်သူ့တူနေရာမှာ လာလိမ့်နေသည့် အမည်မသိ၊ ရုပ်တူနေ
သည့်သူဆိုပြီး နိုင်မျိုးမင်းကို အမှုပြန်ဖွင့်လေသည်။

နိုင်မျိုးမင်းမှာ အောင်ထွဋ်၏အတူအညီ၊ ရှေ့နေဦးနှောင်
သွန်း၏အတူအညီတို့ဖြင့် မှတ်ပုံတင်၊ ကားလိုင်စင် စသဖြင့်
အားလုံးကိုပြန်လုပ်ဖို့ လျှောက်ရပါလေ၏။

အမှုကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါပဲ။ နိုင်မျိုးမင်းက သူ
အဖြစ်အပျက်ကို ဦးအောင်လူတို့သားအဖနှင့် သက်သေထုတ်ပြ
ည်ပြန်သလို ဦးမြတ်ခွန်းကလည်း လပွတ္တာမြို့နယ်သစ် ပင်

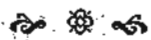
လယ်ရွာကလေးမှာ နိုင်မျိုးမင်းကိုဆယ်ယူ၊ သပြီဟ်ခဲရသည့်
အကြောင်း သတ်သေပေးနိုင်ပါသတဲ့။ လံကြုတ်တွေပေါ့။

နိုင်မျိုးမင်းမှာ ကိုယ်ကအစစ်ဖြစ်ရဲ့နဲ့ ဦးမြတ်ဌွန်းက
ကလိမ်ကတုတ်အမှုဆင်မှုမှာ လှိမ့်ပိန့်ခံရဦးတော့မလို့။

သူ့ခိုးက လူပြန်ဟစ်နေသောဇာတ်လမ်းမှာ ဦးမြတ်ဌွန်း
က လက်ရှိစင်ပေါ်ကလူ၊ နေရာရထားသောလူမို့ အမှုမှန်မထင်
ချင်းတော့ နိုင်မျိုးမင်း သည်းခံရပေဦးမည်။

ဦးမြတ်ဌွန်းကလည်း သူ့ဘဝက ချောက်ကမ်းပါးစွန်းသို့
ချောက်နေပြီမို့ သတ်သေအတူတွေ၊ လုပ်ကြံမှုအတူတွေပြန်
အစွမ်းတုန်လှုပ်ရှားနေလေပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်မျိုးမင်းကမုန်ကန်သူမို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် စိတ်
ရှည်လက်ရှည်ဖြေရှင်းသွားရုံသာ။

ယခုတော့ အင်ကြင်းမေရှိရာ သည်အိမ်ဂေဟာလေးသည်
သာ နိုင်မျိုးမင်းအတွက် သဲကန္တာရထဲမှ အိုအေစစ်လေးနယ်။
နေလည်ကပင် ဦးမြတ်ဌွန်းက ကုမ္ပဏီအလုပ်သမားများ
နှင့် ရှယ်ယာရှင်များအား အစည်းအဝေးပြုလုပ်ပြီး လက်ဦးမှု
အမှုသွားပြန်၏။

နိုင်မျိုးမင်းအတုပေါ်ထွက်လာပြီး သူတို့တုမ္ပဏီကို လှည့်
သေမည်အကြောင်း။

နိုင်မျိုးမင်းကို ပင်လယ်ထဲမှာလုပ်ကြံခဲ့ပြီး သူနှင့်ပတ်သက်
သည့်အထောက်အထားမှန်သမျှကိုလည်း ပိရိစ္ဆာဖျောက်ဖျက်၊
သိပ်စွက်ခဲ့သည့်ဦးမြတ်ဌွန်းကြောင့် နိုင်မျိုးမင်း လောလောဆယ်
အသက်တွေနေရသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးရ၊ စိတ်ညက်ရ
ဘာလည်းအမှန်။

အိမ်မှာ ဦးလေးအောင်လူနှင့် အင်ကြင်းမေရှိနေပေသော်
ဝရမစိုက်အားဘဲ သူ့မှာ သူ့အပူနှင့်သုဖြစ်နေရပါသည်။

အမှုအတွက် ရှေ့နေနှင့်တိုင်ပင်ရ ဆွေးနွေးရ ပြေရွှင်မှု
နောက် အောင်ထွဋ်နှင့်လည်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြစ်က တွင်းထဲမှကုတ်ဖက်တက်နေ
သလိုမျိုးမို့ ခံပြင်းရသည်ကတစ်မျိုး၊ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ရှုပ်ထွေး
သည်ကတစ်မျိုးကြောင့် အောင်ထွဋ်နှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့လာမိသည်။

ဦးလေးအောင်လူကို အားနာရုံသေမိသည်ကြောင့် ဥ
ဆယ်နာရီခန့်ကျမှ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် သူ့ခိုးတစ်ယောက်လို သူ
ခိုးဝှက်ပြီးပြန်လာခဲ့သည်။

မိုးလင်းကတည်းကထွက်ပြီး ယခုလို လူမသိ၊ သူမသိ
တိတ်တဆိတ်ပြန်လာမိနေတာ သုံးရက်ပင်ရှိပါချေပြီတော့။

အင်ကြင်းတို့နှင့် မတွေ့မမြင်ရတာ သုံးရက်ပင်ရှိခဲ့ပြီ
နိုင်မျိုးမင်းရင်ထဲမှာမကောင်း။ သို့သော် သူ့အမှုကလည်း ထူ
လည်ပန်ကာပြီးပြီးဖြစ်ခွန်း၏ဆင်ကွက်တွင် အတော်ပင်ဆွေး
ထွက်နေရဦးတော့မည်မို့ နိုင်မျိုးမင်းစိတ်ရှုပ်ထွေးနေရသည်လည်း
အမှန်။

မိမိ၏မအိမသာရုံ၊ စိတ်မချမ်းသာနေသည့်ရုပ်ကို ဒုစိတ်

မမြင်စေလိုသည်မို့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်ရှားနေရခြင်း
လည်းမည်ပါ၏။

မွေးကတည်းက ဒီလိုမျိုးနက်နက်နဲနဲ ကလိမ်စေ့ငြမ်းဆင်
တာမျိုးတွေလည်းမကြုံဖူးခဲ့သည်မို့ ခါးသီးသောလောကခံအောက်
မှာ နိုင်မျိုးမင်း ခါးကျောလူးလို့မို့နေရပါ၏။

လူကခံနိုင်ရည်ရှိပေမယ့် စိတ်က ထွက်ပေါက်ရှာသည့်
မနေဖြင့် သူ အောင်ထွဋ်နှင့်အတူ ညတိုင်းဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်နေပါသည်။

ယခုညလည်း သူ ကိုယ့်ခြံထဲသို့ ကိုယ့်သောနှင့်ကိုယ်ဖွင့်
ဝင်ပြီး တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ခြံတံခါးပိတ်ပြီး ဆည်ဘက်သို့
ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာလေးနှင့်
ဖုတ်ဝန်းတွေအရည်လဲနေသည့်အင်ကြင်းမေကို အားကနဲတွေ့
မြင်လိုက်ရသဖြင့် နိုင်မျိုးမင်း အမူးတွေပြေကုန်လှမတတ်။

“ဟင်... အင်... အင်ကြင်း... မအိပ်သေးဘူးလား”

သုံးရက်အတွင်း မျက်နှာလေးချောင်ကျသွားသည့်ဒုစိတ်သူ
ဆို သူ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် သနားကြင်နာစွာလက်
ဆန့်တန်းမိသည့်အခါ အင်ကနဲငိုနှိုက်ပြီး အင်ကြင်း သူ့ရင်ခွင်
ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ဝမ်းပန်းတနဲငိုနှိုက်နေသည့်အင်ကြင်းကို တင်းကျပ်စွာ

ဖက်ထားမိရင်း သူ့ခြေထောက်တွေမခိုင်တော့သည့်အခါ သူ့ကို နှစ်ယောက်စလုံး မြက်ခင်းပေါ်လဲကျသွားမိသည်။

အချစ်တွေမှူးသလား။

အရက်တပဲမှူးသလား။

နိုင်ဖိုးမင်း၏ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်ပြီး အနီးဆုံးရှိ နေသည့်အင်ကြင်းမေကို အလွမ်းတွေနှင့် လွမ်းဆွတ်မဆုံးဖြစ် နေမိသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာငိုနှိုက်ရာမှ ငြိမ်သက်သွားသည့်ကောင် မလေးကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားမိသည်မှာလည်း ရာသက်စိန် မပျောက်မပျက်တော့လေအောင်။

ခေတ္တမျှငြိမ်သက်နေမိကြပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ငလျင်တော်လှန်နေသည့်နှယ်။

သို့သော် အင်ကြင်းမေကပဲ သူ့ဖက်တွယ်မှုတွေကို အင် အားကြီးစွာတွန်းဖယ်ရှုန်းထွက်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှာ တည်ငြိမ် စွာထိုင်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတိုဖြင့် စိုလက်ဝင်းပနေ ပေမယ့် သူမ၏မျက်နှာက တည်ငြိမ်လှသည်။

“ကျွန်မ အစ်ကိုကိုပြောစရာရှိတယ်”

နစ်ဝင်နေသည့် အသံကွဲအက်အက်လေးက သူမ မည်မျှ ခံစားနေရကြောင်းသိသာစေပါသည်။

မြက်ခင်းပြင်မှာလှဲလျောင်းနေရင်းမှ နိုင်ဖိုးမင်း အင်ကြင်း ကို ကြင်နာစွာ ရင်နှင့်စွာငေးကြည့်နေမိ၏။

ကောင်မလေး သူ့အပေါ်ဘယ်လိုထင်သွားလေပြီလဲ။

မချိုးပြီးလေးနှင့် အင်ကြင်း သူ့ကိုစကားတွေဆက်ပြော၏။

“အစကတည်းက အစ်ကိုနောက်ကို အင်ကြင်းတို့သားအဖ လုံးဝမလိုက်ချင်ခဲ့ပါဘူး။ အင်ကြင်းတို့ဟာ မတော်တဆတွေကြုံ ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စအပေါ်မှာလည်း အခွင့်ထူးခံ၊ ကျေးဇူးတင်ခံချင်တဲ့ လူတွေလည်းမဟုတ်ရပါဘူးအစ်ကို။ အခုလို အစ်ကို အိုးပစ်၊ အိမ်ပစ်ပြီး တေပေနေတော့ အင်ကြင်းခံစားရတယ်။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ဘဝကိုလည်း ကျွန်မတို့ကြောင့်မည်နှိပ်နှိပ်စေချင်ပါဘူး အစ်ကို။ ကုန်းပေါ်ကခြင်သေလေးနဲ့ ရေထဲကငါးတစ်ကောင်ဟာ ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့မရတာ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ မနတ်ပြန် တုရင် ကျွန်မတို့သားအဖကို ပြန်ခွင့်ပြုပါတော့နော်”

မျက်ရည်များတွေတွေစီးကျလျက် အံ့ကြိတ်တာ အင်ကြင်း ပြောပြလျှင် နိုင်ဖိုးမင်းအလန်တကြားထဲထိုင်ပြီး အေးတေ့ပြေ ထွင့်သွားသည်။

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကို ဒီသုံးရက်မှာ ပျောက်နေတာ အလတားသက်သက်တေပေလေလွင့်နေရတာ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုပြဿနာနဲ့အစ်ကိုပါ၊ အင်ကြင်းတို့ သိရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ဘာမှမပြောဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့သူတွေနဲ့ ပြေရှင်းဖို့တွေ၊ တရားစွဲဖို့တွေ လုပ်နေရလို့ပါ၊ နောက် အစ်ကိုရဲ့စိတ်ညစ်၊ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ ရွှေကြေးတို့မြင်နေရရင် အင်ကြင်းတို့ပါစိတ်ဆင်းရဲသွားမှာစိုးလို့ နောက်ကျမှ၊ အင်ကြင်းတို့အိပ်မှ ပြန်လာတာပါ၊ ဟိုး... သောက် လာမိတာလည်းပါတာပေါ့လေ”

အင်ကြင်း၏လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး သူ အသည်းအသန် ရှင်းပြနေလျှင် အင်ကြင်းမှာ ပိုမိုငိုနှိုက်နေပြန်သည်။

“အစ်ကိုစိတ်ဆင်းရဲနေသည်ဖြစ်စေ၊ ပျော်နေသည်ဖြစ်စေ အင်ကြင်းကုပြီးမျှဝေခံစားပေးမှာပေါ့၊ အကြံဉာဏ်တွေလည်းပေး မှာပေါ့၊ ခုလိုကြီး ပစ်ထားသလိုလုပ်နေတော့ အင်ကြင်းရင်ထဲ ဝင်ကြည့်စမ်းပါအစ်ကို၊ အင်ကြင်းရဲ့နည်းသားတွေ ပူလောင် လွန်းလို့ အရည်တောင်ပျော်ကုန်ပြီလို့ ထင်မှတ်ရပါတယ်”

မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနှင့် အရိုးခံအတိုင်း သူမပြောကြား လျှင် နိုင်မျိုးမင်း သူမကို ယုယညင်သာစွာဆွဲပွေ့ထားမိသည်။

မျက်ရည်လူးသောပါးပြင်လေးကို သူ့လက်များနှင့်ညှပ် သာစွာသုတ်ပေးပြီး ကတိအထပ်ထပ်ပေးမိ၊ အနူးအညွတ်တား မိမိပါသည်။

“ပြန်တော့မပြေးလိုက်ပါနဲ့ကလေးရယ်၊ အစ်ကိုဘဝမှာ ကြုံဖူးအောင်ကို အင်ကြင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးမားရ တယ်၊ နောက်ပြီး အင်ကြင်းတို့သားအဖရဲ့ စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာ၊ အတနာမျိုးကိုလည်း အစ်ကိုတစ်ခါမှမရရှိဖူးပါဘူးကွာ၊ အစ်ကို ပြန်ခဲ့ရတဲ့မေတ္တာတွေက ရွှေရည်စိမ်မေတ္တာတွေ၊ အတုအမယောင် မေတ္တာတွေပါ၊ အစ်ကိုမသိဘဲ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြေးပါဘူးလို့ ကတိပေးစမ်းပါအချစ်ရယ်၊ အစ်ကိုကို ရင်ပူ ဆောင်မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ အစ်ကိုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ပြဿနာတွေလည်း ကြာမိပြေလည်သွားမှာပါ၊ အဲဒီအခါကျမှ အင်ကြင်းကို သိရိ ခဲ့မှာ ထည်ထည်ဝါပါ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထားမယ်နော်”

ခေါင်းလေးကိုပွတ်ပေးပြီး နိုင်မျိုးမင်းချောမောနေလျှင် အင်ကြင်းမှာ အရည်ပျော်လှမတတ်ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မိသည်။ သို့သော် ပြောစရာရှိတာတော့ သူမပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“အစ်ကိုရယ်... အင်ကြင်းဟာ တံငါလှေပေါ်မှာ တံငါ ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူပါ၊ အစ်ကိုဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ပါဘူး၊

အင်ကြင်းရှိနေမှ အစ်ကိုဘဝသာယာမယ်ဆိုလို့သာ အင်ကြင်း
အစ်ကိုအနားမှာနေပေးရမှာပါ။ အစ်ကိုကိုချစ်လွန်းလို့ အင်ကြင်း
နဲ့တန်တယ်တောင် မထင်ပါဘူး။ မယူရက်ပါဘူးအစ်ကိုရယ်။

“အမယ်လေးကျောင်းအစ်မရယ်.. မင်းရှိမှ အစ်ကိုသာ
သာယာမှာအသေအချာပါ။ မယူရက်ဘူးလုပ်မနေပါနဲ့။ ယူရယ်
လူရမယ်။ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်တာလည်းကွာ ယောက်ျား
ပြီးမှ ဆက်တက်လည်းရတာပါပဲ။ အစ်ကိုပြဿနာတွေ အဆင်
ပြေချောမွေ့သွားရင် ယူတော့မယ်။ ဟုတ်တယ်။ လူ့ဘဝကြီး
တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပြီးငွေ့လာပြီ”

ပြီးစိတ်နှင့် နိုင်ငံမျိုးမင်းစိတ်ညစ်တွေပျောက်သွားလျှင် အင်ကြင်း
စမ်းသာရပါသည်။

သူ့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးထိုးပြီး အညင်သာဆုံးအသံ
နှင့်...

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားရတာလဲ၊ အစကတော့ တက္ကသိုလ်
ဆက်တက်ပြီးမှ ယူရမယ်ဆို”

ဟု ချစ်သူကို မူနဲ့မိသည်။

“ဟာကွာ.. မရတော့ဘူး၊ တရားသဘောအရ ကွေးသွား
လက်မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက်မကွေးခင်တဲ့”

“အစ်ကိုကလည်း.. အဲဒါသေခြင်းတရားကိုပြောတာလေ”

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒီသေခြင်းတရားက အစိုးမရတော့
အစ်ကိုလည်း မသေခင်မိန်းမမြန်မြန်ယူလိုက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“တော်ပါ.. လူလည်ကြီး.. သူပဲအမျိုးမျိုးပြော၊ နောက်
ဒီ အင်ကြင်းကို ပစ်မထားရဘူးနော်၊ ဘာပြဿနာပဲရှိရှိ အေး
အေး၊ ပူအမျှရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမှာနော်”

လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး အင်ကြင်းသတိပေးလိုက်လျှင်
အဲဒီမျိုးမင်းမှာ ပုတ်သင်ညှိကြီးလို ခေါင်းတွေတဆတ်ဆတ်ညှိတ်
ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အင်ကြင်းကို အမူသွား၊ အမူလာနှင့် အဖြစ်
အဖျတ်တို့အား သေချာစွာပြောပြနေမိ၏။ အင်ကြင်းကလည်း
သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထောင့်မှ ပြောပြ၊ အကြံပေးပါသည်။

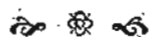
“ဦးမြတ်ခွန်းက ကလိမ်ကကျစ်ကြီးပဲ၊ သူဆင်တဲ့အကွက်
အတာကွက်တွေရှိမှာပါ၊ အစ်ကိုကတော့ အစစ်အမှန်သက်သေ
သွေးပေးနိုင်တယ်လေ၊ အင်ကြင်းတို့သားအဖအပြင် ရွာသူ၊ ရွာ
သားတွေထဲက လိုအပ်ရင် လေးငါးဦးလောက်သွားခေါ်ထား
မိတ်မယ်အစ်ကို၊ နောက် ဆေးစစ်တာတွေ၊ ဘာတွေလုပ်ပြ
မိတ်လေအစ်ကို၊ အရင်က သွေးအမျိုးအစား၊ အရပ်၊ အရောင်၊

ထင်ရှားတဲ့အမှတ်အသားတွေနဲ့ အခုသွေးအမျိုးအစား၊ အရောင်၊ အမှတ်အသားတွေပေါ့၊ အဲဒါကို ဘာလို့ခေါ်ပါလိမ့်၊ အင်ကြင်းအကြံပေးလျှင် နိုင်မျိုးမင်းဝမ်းသာအားရပြည့်စုံသွားရပါ၏။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အင်ကြင်းပြောတာမှန်တယ်၊ အဲဒီလိုဆေးစစ်ချက်နဲ့ စမ်းသပ်ခံလိုက်ရင်လည်းရတယ်၊ အစ်ကိုအသားတွေညိုသွားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ နေလောင်တာလားမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြာရင်ပြန်ဖြူသွားမှာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးအစ်ကိုရယ်၊ အမှန်တရားကပဲ အနိုင်ရတာပါ၊ က... အိမ်ပေါ်သွားကြစို့၊ နောက်နေ့ကစပြီး အရက်တွေလည်းမသောက်နဲ့တော့နော်၊ အဖေ့ကိုလည်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလို့ရပါတယ်အစ်ကိုရယ်၊ ဒါ စိတ်ညစ်စရာမှမဟုတ်တာ”

ချစ်သူနှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး အိမ်လေးပေါ်သို့တက်ခဲ့လျှင် ခြံလေးထဲမှာ လခြမ်းလေးက အစွမ်းကုန်သာယာနေ၏။

အခန်း(၉)

သိရှိမြိုင်စံအိမ်ကြီးထဲတွင်လည်း ဦးမြတ်ဌန်းနှင့်ဒေါ်သိရီမှာ နေ့စဉ်စကားများနေကြရသည်။

ဦးမြတ်ဌန်းတစ်ယောက် တစ်နေ့တစ်နေ့ ကားတစ်စီး၊ တပည့်တွေတစ်လှေကြီးနှင့် အကြံဉာဏ်ထုတ်တာ သွားလာလှုပ်ရှားနေလေလျှင် ဒေါ်သိရီမသင်္ကာတော့ချေ။

သူမ၏တူလေးနိုင်မျိုးမင်းသည် ငယ်စဉ်ကပင် သူမ၏လက်ပေါ်မှာကြီးခဲ့သူမဟုတ်ပါလား၊ အသားညိုသွားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ နောက် ဒီကောင်လေးက စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်း၊ သူမ၏တူ နိုင်မျိုးမင်းဆိုတာက တကယ့်ကိုလူယဉ်ကျေးလေးမဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ယခုကောင်လေးဟာ အတုပဲထားပါဦး။ ကိုမြတ်ခွန်းတစ်ယောက် ဒီလောက်တုံ့ပြန်စရာလိုပါရဲ့လား

သူ့ကြည့်ရတာ အရမ်းဒေါသကြီးနေသလို တစ်ခါတစ်ခါ အရမ်းကြောက်ရွံ့နေသလိုလို။

ယခုလည်း ညဆယ်နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်လာသည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ဒေါ်သီရိ ဧည့်ခန်းထဲမှထိုင်စောင့်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ကိုမြတ်ခွန်း.. ရှင့်မလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာတွေ ကြံစည်နေတယ်ကိုမသိဘူး၊ ကျွန်မကို အကျိုးအကြောင်းလေးများလည်းပြောပါဦး”

ဒေါ်သီရိခေါ်လိုက်လျှင် ဦးမြတ်ခွန်းမှာ မလွဲသာ၊မရှောင်သာအနေဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲရှိဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရ၏။

“မင်းမသိပါဘူးကွာ၊ အခု ဟိုကောင်လေးက ကိုယ့်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်မလို့ကွ၊ ကြိုးကွင်းစွပ်မလို့၊ မင်းသိရဲ့လား”

သူ့အသံက ဒေါသတကြီးဖြစ်နေလျှင် ဒေါ်သီရိမျက်မှောင်ကြဲလိုက်၏။

“သူ့စွပ်ချင်တိုင်းစွပ်လို့ရမလား၊ ရှင့်မှာအပြစ်ရှိမှ စွပ်လို့ မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ကြောက်နေရတာလဲ”

ဒေါ်သီရိပြောစကားက ဦးမြတ်ခွန်း၏အနှိုက်ကို ထိသွား၏။ ကိုယ့်မှာအပြစ်ရှိနေလို့ဟေ့၊ အပြစ်ရှိနေလို့၊ ရင်ထဲမှာ အာဟာန်လိုက်သော်လည်း အပြင်မှာတော့ မဖော်ပြရဲပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သိရိသည် နိုင်ငံမျိုးမင်း၏အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးမဟုတ်ပါလား။

ဒီပစ္စည်းတွေကလည်း သူတို့တွင်ပဲရှိပါစွည်းတွေ၊ သူတန်လုပ်ပြီးပြောရပါလေ၏။

“မင်းပြောတော့လွယ်တယ်၊ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိရှိ၊ မရှိရှိ သူတို့ဘက်က သက်သေအတုတွေနဲ့ အရေးပါတဲ့လူတွေကို ညှဉ်းပေးပြီးလှုပ်ရှားနေတော့ ကိုယ်လည်း ထိုင်နေလို့ဘယ်ရတော့မလဲ၊ ကဲ.. ကိုယ့်ကို စိတ်ထပ်ရှုပ်အောင်မလုပ်စမ်းပါနဲ့မိန်းမများ၊ အေးအေးဆေးဆေးသောနေစမ်းပါ”

ထိုင်ရာမှထရပ်ပြီး ဦးမြတ်ခွန်း သူ့အခန်းသို့သွားမည်ပြင်လျှင် ဒေါ်သီရိက တစ်ခုတောင်းဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်မတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို တစ်ခါလောက်ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ကျွန်မတူ ဟုတ်၊ မဟုတ် သေသေချာချာ စကားပြောကြည့်ရင်ရပါတယ်၊ သူ့ပြောတာတွေလည်း နားထောင်ကြည့်ချင်တယ်”

ဒေါ်သိရီ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောနေလျှင် ဦးမြတ်စွန်း
အလန့်တကြားကန့်တွက်လေ၏။

“ဟာ... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ ပြဿနာက ရှုပ်ထွေးနေရတဲ့
ကြားထဲ၊ မင်းအသာနေစမ်းပါမိန်းမရာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအလွန်
ထဲ လုံးဝစင်မပါစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကောင်ဟာ လူလိမ်ကွ၊ လူလိမ်
မင်းသိရဲ့လား၊ တော်ကြာ ဟိုက လည်လည်နဲ့ မင်းပါ သူ့ဘက်
ပါသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တော် ရှင်တို့ဥစ္စာတွေဟုတ်မှဟုတ်သေးရဲ့
လား၊ ကျွန်မတူလေး တကယ်သေတာမှဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

ဗျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် ဒေါ်သိရီခိုရွက်နေလျှင် ဦး
မြတ်စွန်းမှာ ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး အပေါ်သို့တက်သွားပါတော့
သည်။

❀ ❀ ❀

အခန်း(၁၀)

အပြိုင်အဆိုင်စွဲဆိုထားကြသည့်အမှုဖြစ်သည့်အပြင် စိတ်
ဝင်စားစရာလည်းတောင်းသဖြင့် အမှုကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း။

တရားရုံးမှာ ဒီနေ့ အမှုကိုစစ်ဆေးရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။
နိုင်မျိုးမင်းမှာ ကိုယ်ကမ္ဘာကန်သူမို့ ဗျက်နှာတစ်ချက်မှမပျက်။
ခံပြင်းသည့်စိတ်တို့သာ သူ့မှာရှိခဲ့သည်။ ပြီး ခိုင်လုံသည့်သက်သေ
နှစ်ယောက်အဖြစ် ဦးလေးအောင်လူနှင့် အင်ကြင်းမေတို့လည်း
ခိုင်မာစွာရှိနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

တရားရုံးတော်မှာ အလှည့်စောင့်ရင်း နိုင်မျိုးမင်း၊ ဦးလေး
အောင်လူ၊ အင်ကြင်းမေတို့အပြင် နိုင်မျိုးမင်း၏မိတ်ဆွေအောင်
အသင်းများလည်း တရားရုံးမှာရှိနေကြပေသည်။

ဦးမြတ်ခွန်းမှာ ယခုထိ တရားရုံးထဲသို့ ဝင်မလာသေး။
 သူ့သတ်သေ၊ သူ့ရှေ့နေများနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရတုန်း။
 နိုင်မျိုးမင်းကတော့ ဘာမှလည်းတိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေစရာ
 မလို။ ရှေ့နေတို့လည်း သူ့အဖြစ်အပျက်များကိုပြောပြီးပေပြီ။
 နောက် ဦးလေးအောင်လူနှင့်အင်ကြင်းမေတို့ကလည်း အမှန်
 အတိုင်းထွက်ဆိုကြရုံသာ။

တရားရုံးထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေကြတုန်း လူတစ်ယောက်
 လာခေါ်သဖြင့် နိုင်မျိုးမင်း အပြင်သို့ခေတ္တထွက်ခွာသွားရ၏။
 နာရီဝက်ခန့်ကြာသည်အထိ နိုင်မျိုးမင်းပေါ်မလာလျှင်
 ဦးလေးအောင်လူနှင့်အင်ကြင်းမှာ စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိကြ၏။
 အောင်ထွဋ်မှာလည်း တဖွဖွညည်းညူလျက်။
 “ဘယ်သွားတာလဲမသိဘူး။ အချိန်က တပ်နေပြီ၊ ဒီလူ
 တာလေ...”

သူတို့စိုးရိမ်နေကြစဉ် လူတစ်ယောက် အောင်ထွဋ်ကိုလာ
 ခေါ်သွားပြန်သည်။ ဦးအောင်လူနှင့်အင်ကြင်းမေမှာ တဖြည်း
 ဖြည်းမျက်နှာဖျက်လျက်။

“ဗုဒ္ဓပါပဲ၊ အစ်ကိုကလည်း ဘယ်ထွက်သွားတယ်မသိ
 ဘူးနော်၊ ဟိုမှာ အလှည့်ရောက်တော့မယ်”

ထိုစဉ် ဦးမြတ်ခွန်းနှင့်သူ့လူများ အောင်နိုင်သူအပြုံးများ
 ပြင့် ရုံးထဲသို့ဝင်လာကြလေသည်။ အင်ကြင်းမေတို့သားအဖမှာ
 လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့် နောက်ဆံတင်းနေမိကြစဉ် ရုံးထဲသို့
 ရည်မှန်သည့်လူငယ်တစ်ဦးဝင်လာပြီး အင်ကြင်းမေကိုတီးတီး
 ပြောလေ၏။

“အင်ကြင်းမေဆိုတာ ဒီကညီမနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အစ်ကို... အဲ... အစ်ကိုနိုင်မျိုးမင်း
 အာဖြစ်လို့လဲရှင်”

အင်ကြင်းမေ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေစဉ် ထိုရည်မှန်မှုန်မှန်
 လူငယ်က နှစ်ကိုယ်ကြားတီးတီးပြောသည်။

“ကိုနိုင်မျိုးမင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ဘော့စ်ပါ၊ ကျွန်တော် သူ့
 တုမ္မဏီက သူ့လက်ထောက်ပါ၊ အခု ကိုနိုင်မျိုးမင်း ဆေးရုံကြီး
 အရေးပေါ်ကိုရောက်နေပါတယ်”

“ရှင်...”

အင်ကြင်းမေ အစိုးရိမ်တွေလွန်ပြီး လူက တောင့်တနဲ့
 ဖြစ်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိပြီး အခန်းပြင်သို့ ဆွေးလွှဲသွားတုန်း
 နှင့် ပြေးထွက်မိလျှင် ဦးအောင်လူမှာလည်း အင်ကြင်းမေ နောက်
 မှ ထပ်ချပ်မကွာ ထလိုက်လာသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်သို့ရောက်ပြီးလျှင် ထိုလူက စကားတွေရေဖုတ်မဝင်ပြောနေပါ၏။ ကားကတော့လျှင်မြန်စွာမောင်းနှင်နေလျက်။

“ကျွန်တော်က သူ့လူယုံပါ။ အခုလေးတင်ပဲ သူ့ အရေးပေါ်ရောက်နေကြောင်း သူ့မိတ်ဆွေက အကြောင်းကြားလာတယ်”

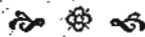
“သူ ဘာဖြစ်တာလဲရှင်၊ တော်တော်စိုးရိမ်ရသလားဟင်၊ ဒီနေ့တော့ အမှုရင်ဆိုင်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ”

အင်ကြင်းမေမှာ မျက်စိ၊ မျက်နှာပျက်နေရာမှ ငိုချလိုက်လျှင် ဦးအောင်လူက ဖောင်းဖျရသည်။

“စိတ်ပါလုံမရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ ကောင်းသွားမှာစပါ၊ ဟုတ်တယ်မို့လားသူငယ်.. အ.. အား..”

ဦးအောင်လူမှာ စကားပြောနေရင်းမှ သူ့မျက်နှာကို နှာကံမှတစ်စုံတစ်ယောက်က အုပ်လိုက်သောကြောင့် ပုံပျက်ပွား၏။

အင်ကြင်းမေမှာလည်း မရှေးမနှောင်းပင် မျက်နှာကို မဆေးအုပ်ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

“အဖေ.. အဖေ..”

ခေါင်းတွေမှူးဝေစွာဖြင့် အင်ကြင်းမေသတိရလာလျှင် သူ့ခင်ဦးအောင်လူကို အရင်ဆုံးခေါ်လိုက်မိသည်။

ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘယ်သူတွေက သူမတို့ကို ဖမ်းချုပ်ထားတာလဲ၊ သူမနေရတာ မှောင်နေသည့်အပြင် စွတ်စိုထိုင်းညိုညိုသည့်အနံ့တွေရနေသဖြင့် မြေအောက်ခန်းတစ်ခုခုမှာချုပ်နှောင်ထားခံရကြောင်း အင်ကြင်းမေတွက်ဆမိ၏။

အဖေရော ဘယ်မှာလဲ၊ ကျင့်သားရနေသည့်မျက်လုံးများဖြင့် အမှောင်ထဲမှာသူမလိုက်ရှာနေမိလျှင် အခန်းထောင့်မှာ ဆွေခွေးလေးဖြစ်နေသည့်အဖေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အင်ကြင်းမေအပြေးသွားမိသည်။

“အဖေ.. အဖေ.. ဒုက္ခပါပဲ၊ အဖေ မေ့ဆေးမပြယ်ဘူးထင်ပါရဲ့”

အင်ကြင်းမေ ပူပင်သောကရောက်နေမိစဉ် ဦးအောင်လူက သတိရလာသည်။ သတိရလျှင်ရခြင်း ဦးအောင်လူတမ်းတသမျှမှာလည်း အင်ကြင်းမေ။

“လုံမ.. လုံမ.. အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာ”

“အဖေ.. အင်ကြင်း.. ဒီမှာ..”

သူမ အသံပြန်ပေးလိုက်သောအခါ စောစောကမူးဝေသေသည့်ဦးအောင်လူမှာ အားတွေပြည့်ဝသွားသလို၊ လုံမအတွက် သူ့အန္တရာယ်တွေမှကာကွယ်ပေးရပါဦးမည်။ သူ့ဘဝကို အန္တရာယ်နီးသေဆုံးလို့မဖြစ်။

မိတ်ကိုတင်းပြီး လုံမအားရှိစေရန်အတွက် ဦးအောင်လူက လန်းဆန်းဟန်ဆောင်ရပါ၏။

“သမီး.. ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ တို့သားအဖ ဘယ်လိုကြီးသွားကြတာလဲ”

“ကျွန်မလည်းမသိဘူးအဖေ၊ ကျွန်မတို့ကိုညာပြီး ဖမ်းထားကြတာတွေအမှန်ပဲ၊ အဲဒီလိုဖမ်းလာတဲ့အတွက် သူတို့မှာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

အင်ကြင်းမေညည်းညူမိလျှင် ဦးအောင်လူက တွေးတွေးဆဆနှင့်ဝင်ပြော၏။

“မောင်နိုင်မျိုးမင်းရဲ့ အမှုနဲ့ဆိုင်လိမ့်မယ်၊ အဖေတို့ငယ်ငယ်ကလည်း ရွာမှာစားထိုးမှုဖြစ်တော့ တရားခံတ ဖျတ်မြင်သက်သေတစ်ယောက်ကို ဖျောက်ဖျတ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘယ်လိုအဖေ.. ဖျောက်တယ်ဆိုတာ သတ်ပစ်တာလား၊ ဘုရား.. ဘုရား.. ဒါဆို ကျွန်မတို့သားအဖကို သူတို့သတ်ပစ်ကြမှာပေါ့နော်”

အင်ကြင်းကြောက်လန့်သွားလျှင် ဦးအောင်လူအားပေးရပြန်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့လုံမရယ်၊ အဖေတစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ်၊ ဘာပြဿနာပဲဖြစ်လာလာ အဖေ လုံမရှေ့ကနေ အသေခံပြီးကာကွယ်သွားမှာပါ”

“ဟင့်အင်း.. အဖေလည်းအသေမခံရဘူး၊ သမီးလည်း မသေချင်သေးဘူးအဖေ၊ အစ်ကိုသိရင် သူလာတယ်မှာပါနော်”

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ မောင်နိုင်မျိုးကတော့ ကြည့်နေတာပဲဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ.. တို့သားအဖ အခြေအနေတွေကိုသတိပြုစောင့်ကြည့်နေကြတာပေါ့ကွယ်၊ မှောင်ထဲမှာ အောင်သီးသီး

အနုနုတာတော့ ဆိုးသကွာ၊ ကြွက်တွင်းထဲဝင်နေရတာဟာ
နေတာပဲ”

ဦးအောင်လူသည်းတွားသလို အင်ကြင်းမေကလည်း သူ
ခံစားချက်တိုတင်ပြပါလေ၏။

“အစ်ကိုသနားပါတယ်အဖေရယ်၊ ကျွန်မတို့ပျောက်သွား
တာသိစေမယ့် သူဘယ်လိုလုပ်ပြီးရှာပါမလဲ၊ သူ့အမှုကရော
မှန်ရဲ့သားနဲ့ အရှုံးပေးရမှာတဲ့လား”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့လဲမရယ်၊ အမှန်တရားဆိုတာပေါ်လာရတာ
ပဲ၊ လောကကြီး ခိုလောက်လည်းအဖြစ်မဆိုးသေးပါဘူး”

ဟုဖြေကြားလိုက်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် အမှောင်ထဲ
မှာ ကြွေပြီးနေလိုက်ကြရပါတော့သည်။

~ ~ ~

နိုင်မျိုးမင်းမှာ အန်တီသီရိက အရေးကြီးသည့်စကားမြော
စရာရှိ၍ လိုက်ခဲ့ပါဆိုပြီးလာခေါ်သည့် သူတို့ကုမ္ပဏီမှဝန်ထမ်း
မောင်စိုး၏နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း နာရီတကြည့်ကြည့်။

“မောင်စိုး.. အိမ်မှာလိုက်တွေ့ရမှာလား၊ ဖုန်းဆက်လို့
မရဘူးလား”

နိုင်မျိုးမင်းက ကားနောက်တွင်ထိုင်ရပြီး မောင်စိုးနှင့်
တားမောင်းသူက ရှေ့မှာထိုင်ကြသည်။ မောင်စိုးက သူ့ဘက်
သို့လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဖုန်းနဲ့ပြောလို့မဖြစ်လို့ပါဆရာ၊ သိရိမြိုင်မှာလည်း အေး
လို့မရဘူး၊ ဦးမြတ်ဦးက အန်တီကိုအလွတ်မထားဘူး ဆရာ
တော့မှာပါဆရာ”

နိုင်မျိုးမင်းစိတ်စောနေမိစဉ် ကားက ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့
ဝင်လေ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဝေပြစ်နေဆဲ နောက်ဘက်မှ
ခြေသံလိုလိုကြားလိုက်ရပြီး သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး ခွပ်ကနဲအရိုက်
ခံလိုက်ရလေသည်။

၏ ။ ။

တရားမဲ့မှာ တရားလိုဘက်မှပျက်ကွက်မှုကြောင့် ထိုနေ့
တ အမှုမစစ်ဖြစ်တော့ဘဲ နောက်တစ်ပတ်သို့ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရ
လေသည်။

ဦးမြတ်ဌန့်ကတော့ အောင်နိုင်သူအပြုနှင့်၊

အောင်ထွဋ်မှာသာ မခံချိမခံသာ၊

ခွေးကောင်... တစ်ဖွဲ့လုံး ဘယ်ကိုပျောက်သွားကြပါလိမ့်။

၏ ။ ။

“အား... ကွတ်... ကွတ်...”

ငါဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ။ ကိုယ့်ခေါင်းနောက်ကို
တိုယ်ပြန်စမ်းရင်း နိုင်မျိုးမင်း ဒေါသတွေထွက်နေရသည်။

ဒုတိယအကြိမ်လုပ်ကြံခံနေပြန်ပြီလား။ အောင်ထွဋ်တ
တော့ ဒေါသတွေထွက်နေလိမ့်မည်။ မြွေပွေးကို ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင်
မကိုင်ဘဲ သနားကြင်နာနေမိသည့်မိမိကိုယ်အား ကျိန်ဆရင်း
သူ့အာရုံတွေကြည်လင်အောင် ခေတ္တငြိမ်သက်နေမိရသည်။

ငါ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ။ ဘယ်လို အပြင်လူတွေနဲ့
ဆက်သွယ်ရပါ့မလဲ။

အင်ကြင်းတို့သားအဖတော့ ငါပျောက်လို့ ဝှောင်သောတ
ရောက်နေကြမှာပဲ။ သူ့ကို အောင်ထွဋ်လိုက်ရှာလိမ့်မည်တော့
မိပြီး စိတ်ကိုဖြေရသည်။

ဝစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ သွေးသားချင်းကိုလည်း စိတ်ဝမ်းတွဲ
စေကြတယ်။ သတ်လည်းသတ်ရက်စေကြတယ်။

သူ့ကိုချုပ်နှောင်ထားသည့်အခန်းအား မျက်စိဝေပြီး
လေ့လာစူးစမ်းမိစဉ် အပြင်ဘက်မှကျေးဇူးတင်သံတွေကြားလိုက်
ရသဖြင့် ဒါဟာ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာမဟုတ်ဘဲ တောပိုင်းတစ်ခုခု
ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။

ဝိဇ္ဇာသေချာတာကတော့ ဦးမြတ်ဦးနန်း သူ့ကိုဒုတိယအကြိမ်
လုပ်ကြံမှာကိုပါပဲ။ သို့သော် အောင်ထွက်နိုင်ရုံနဲ့နောင်တွန်း
တို့ ဝထမအကြိမ်လုပ်ကြံမှုကိုသိရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် ဦးမြတ်ဦးနန်းလည်း
လွတ်မြောက်မည်တော့မဟုတ်ချေ။

စဉ်းစားရတာ အာရုံတွေနောက်သဖြင့် သူ့ကိုချုပ်နှောင်
ထားရှိသည့် အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် သူလှဲလျောင်းလိုက်၏။

ခေါင်းကတော့ ဘုထွက်နေလေပြီ။ တွဲတော့မထွက်သေး
မိတ်လည်း သနားကြင်နာလွန်းလို့တော့မဟုတ်တန်ရာ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ကို ဥပဒေလွတ်အောင် သတ်ပစ်
မှာကတော့ အသေအချာ။

ကြမ်းပြင်မှာ တစောင်းခွေခွေလေးလှဲနေရင်း သတိလစ်
ပြင်ယောင်ဆောင်နေမိ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ သတိတွေက နိုးကြား

လျက်။ ဝင်လာသည့်သင်္ကေတသားတွေနှင့် သူရင်ဆိုင်ရမည်။
အတိုးတွေ၊ အရင်းတွေပေါင်းပြီး ဦးမြတ်ဦးနန်းကို သူတုံ့ပြန်ရမည်။
ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေပါပဲ။ ထိုစဉ် အပြင်
ဘက်မှ မိနပ်သံတွေကြားလိုက်ရသဖြင့် အသင့်အနေအထားဖြင့်
နိုင်မျိုးမင်း ခွေခွေလေး သတိလစ်ချင်ယောင်ဆက်ဆောင်နေ
လိုက်၏။

မကြာမီ အခန်းသော့ဖွင့်ကာ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာ၏။
ဦးမြတ်ဦးနန်း၏လူများပါပဲ။

“မင်းသားကလည်း နုနယ်နေလိုက်တာ၊ တစ်နေကုန်
သတိလစ်နေတာတော့ လွန်တာပေါ့ကွာ”

“ဪ... သူ့ခမျာ တစ်သက်လုံး ရွှေငွန်းတိုက်ပြီးမှေး
လာတာ၊ မင်းလို အိုးခြမ်းပဲကိုက်ပြီး မွေးလာတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ပေါ့တိပေါ့ဆနှင့် နှစ်ယောက်သားရယ်မောနောက်ပြောင်
နေကြလျှင် နိုင်မျိုးမင်း ဆတ်ကန်ကြုံးထပြီး အနားမှာ စောစော
တတည်းကတွေ့ထားသည့် သစ်သားချောင်းနှင့် နှစ်ယောက်
လုံးကို ဆက်တိုက်ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

“ခွပ်... ခွပ်...”
“အား... အား...”

မထင်မှတ်ပေလို့ပေလဲလား။ သို့မဟုတ် အံ့အားသင့်နေလို့ပဲလား။ နိုင်မျိုးမင်းကလည်း အရင်လိုနဲ့နဲ့နဲ့မဟုတ်။ ခံရတာ ခံပြင်းလွန်းလှသဖြင့် သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်ကသရဲတစ္ဆေပူးကပ်နေသလဲလို့တောင် ထင်ရတော့မည်အထိ။

နှစ်သောက်သား ကြမ်းပြင်မှာပုံကျသွားလျှင် ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှ နိုင်မျိုးမင်း လျှင်မြန်စွာပြေးထွက်လိုက်သည်။

ဗဟုတိပါသည်။ တကယ့်တောပိုင်းအိမ်လေးပါပဲ။ မင်္ဂလာဒုံလား။ ထောက်ကြွလား။ လူနေကျပါးပြီး လူရှင်းသည့်အိမ်လေးထဲမှ သူပြေးထွက်လာသောအခါ လမ်းမီးများပင်မိန့်ဖျော့လင်းစပြုနေပြီဖြစ်သည်။

သူတို့ဆရာကြီးဦးမြတ်စွန်းလာလျှင် အခြေအနေတွေ တစ်မျိုးပြောင်းတုန်မည်မို့ နိုင်မျိုးမင်း ထပ်ပြီးအမိခံလို့မဖြစ်။

သတိဖြင့် လမ်းမပေါ်မှာခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေဆဲ မြို့ထဲသို့သွားမည့်တားတစ်စီးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အပြေးတားလိုက်မိသည်။

ကားထဲမှာ သားအမနှစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရပြီး သူ့ကိုခေါ်သံသွားသဖြင့် နိုင်မျိုးမင်း ကျေးဇူးတွေအထပ်ထပ်တင်မိပြီး ကျေးဇူးတင်စကားကိုလည်း တဖွဖွပြောမိသည်။

ကားပေါ်မှလူကြီးက နိုင်မျိုးမင်းကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး မေးခွန်းတွေထုတ်နေ၏။

“နေစမ်းပါဦး။ မောင်ကို ဦးမြင်ဖူးသလိုပဲ။ ရန်ကုန်မှာအာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် နိုင်မျိုးမင်းပါ။ မျိုးသီရိကုမ္ပဏီက ဝန်နေလျင်းပါ။ အဲ... လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝက မျောက်သစ်ကိုင်လွတ်ပေါ့လေ။ ဦးတို့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကြားရပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားမှာစိုးလို့ မပြောတော့ပါဘူးဗျာ”

ညည်းတွားသံဖြင့် နိုင်မျိုးမင်းသက်ပြင်းချလိုက်လျှင် လူကြီးက စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ဆက်ပြောလေ၏။

“ဦးနာမည်က မောင်မောင်ကြီးပါ။ အငြိမ်းစားတရားသူကြီးတစ်ဦးပေါ့”

“ဗျာ...”
နိုင်မျိုးမင်း အံ့သြဝမ်းသာသွားသလို ဦးမောင်မောင်ကြီးတလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီးဆက်လက်ဆွေးနွေးလေ၏။

“ဒါ ဦးရဲ့သား ကိုကိုကြီး။ သူက ရှေ့နေလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်နိုင်မျိုးမင်းရဲ့အမှုကိုကြားဖူးပြီး မြင်လည်ဖြင့်ဆိုတာကိုး”

ဦးမောင်မောင်ကြီး၏သားကိုကိုကြီးမှာ အသက်သုံးဆယ်
တော်ခန့်ရှိပြီး တည်ကြည်ပွင့်လင်းသောရုပ်နှင့်၊ ကားမောင်းနေ
ရာမှ ဆွဲက ပြေးပြီး နိုင်မျိုးမင်းကိုလှည့်ကြည့်လေ၏။

“ကိုနိုင်မျိုးမင်းရဲ့ရှေ့နေ ဦးနောင်ထွန်းနဲ့ကျွန်တော် ရင်းနှီး
ပါတယ်။ ဒီနေ့အမှုရင်ဆိုင်ပြေရှင်းရမယ့်နေ့ကျမှ ကိုနိုင်မျိုးမင်း
ရော၊ သက်သေနှစ်ယောက်ရော ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးသွားကြ
တော့ ဒီနေ့အမှုမစစ်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဦးမြတ်ခွန်းကတော့
ကိုနိုင်မျိုးမင်းတို့ကပဲ အခြေအနေမဟန်လို့ ရှောင်ပြေးသွားသလို
မျိုး ပြောနေတော့တာပဲ”

“တောက်... ရုတ်စတ်သလောက် ယုတ်မာလိုက်တာဗျာ
အင်ကြင်းတို့သားအဖပါ ပျောက်သွားပြီမေ့၊ ဦးကိုကိုကြီး...
တေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားရဲ့ဟမ်းဖုန်းလေးခဏဗျာ၊ ကျွန်တော့်သူ
ငယ်ချင်း ခုရဲအုပ်အောင်ထွင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်လို့ပါ”

ကိုကိုကြီးထဲမှဖုန်းခဏငှားပြီး နိုင်မျိုးမင်း အောင်ထွင့်ထံ
ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“အောင်ထွင့်... မင်းအကြံပေးတာနားမထောင်ဘဲ ကိုယ့်
လည်လှီးမယ့်သူကို ကြင်နာသနားမိလိုက်တာ ကံကောင်းလို့
ထိပ်ပြီးနှစ်ခါပြန်မသေရတယ်၊ နေ့လည်က အန်တီသီရိက

အရေးကြီးစကားပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး မောင်စိုးလာခေါ်တာနဲ့
ခဏလိုက်သွားတာ၊ နောက် သူတို့လှည့်ကွက်ထဲ ရောက်သွား
ရတာပါပဲ၊ ခုထိ ခေါင်းကဒဏ်ရာကနာတုန်း၊ ဝါထက် အင်ကြင်း
ဆိုသားအဖရော သူတို့လက်ဦးသွားပြန်ပြီလား၊ တောက်... ငါ
ဆိုအကြံပေးစမ်းပါဦးသူငယ်ချင်းရာ”

အောင်ထွင့်ထံ အကျိုးအကြောင်းမြောပြနေစဉ် ဦးမောင်
မောင်ကြီးနှင့်ကိုကိုကြီးတို့မှာ အကြောင်းစုံကို စိတ်ဝင်စားစွာ
အားထောင်နေကြသည်။

ဖုန်းပြောပြီးသည့်အခါ နိုင်မျိုးမင်း ထဒင်္ဂ်အားအင်တုန်
ခမ်းသွားသလို လက်ဝါးထဲခေါင်းတည့်ပြီး သူ ခေတ္တကြေကွဲနေမိ
နိတ် ကိုကိုကြီးက...

“အားမပျက်ပါနဲ့ကိုနိုင်မျိုးမင်း၊ အခုပြောတဲ့အတိုင်းဆို
ချေရှင်းရတာလွယ်ပါတယ်၊ ဦးမြတ်ခွန်းကို ဖမ်းဆွဲချုပ်လိုက်ခွ
ပါပဲ”

ပြောလိုက်လျှင် ဦးမောင်မောင်ကြီးက တွေးတွေးဆဆ
နှုတ်ဝင်ရောက်ပြောဆို၏။

“အရမ်းလုပ်လို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဦးမြတ်ခွန်းတာ ထူကြီး
လူကောင်းအရည်ခြုံထားတယ်၊ နောက် မောင်... ဝင်တယ်ထဲ

တွန်းချခဲ့တုန်းကလည်း မျက်မြင်သက်သေမရှိဘူး။ အဲ. . အခု
တူမောင်ကို အမှုမှာရင်မဆိုင်ဖြစ်အောင် ဖမ်းဆီးထားတာက
တော့ မောင်စိုးကိုဖမ်းညှစ်ကိုက်ရင်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးမြတ်
ဒွန်းက လူလည်ဆိုရင် မောင်စိုးကို တခြားပို့ပစ်လောက်ပြီ”

“ဦးရယ်. . ဒါဆို ကျွန်တော်က သူလုပ်သမျှခံနေရမှာလား
ဟင်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်ကြိမ်သတ်နေသမျှ ကျွန်တော်
ခံနေရမှာလား”

နိုင်မျိုးမင်းစိတ်လှုပ်ရှားနေလျှင် ဦးမောင်မောင်ကြီးက
သူ့ကိုဖောင်းဖျသည်။

“မခံရပါဘူး၊ လောလောဆယ် တူမောင် အရေးကြီးတဲ့
သတ်သေသားအဖကိုသာတွေ့အောင်ရှာပြီး ရဲဌာနမှာတိုင်ဆွတ်
ဖွင့်လိုက်ပါ။ တရားရုံးကနေ ဆောင်ရွက်တာကကြာပါတယ်။ ရဲ
ဌာနကသာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်ပါ”

ကိုတိုကြီးကလည်း ကားကိုဝရုတစိုက်မောင်းနေရင်း
ဝင်ရောက်အကြံပေးသည်။

“တိုနိုင်မျိုးမင်း. . ခုရက်ပိုင်းမှာ အသက်အန္တရာယ်ရှိနေ
တာမို့ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာနေသင့်တယ်။ အခုစာရာရာ သတ်
နေသင့်တယ်ဗျာ မောင်စိုးကိုလည်း တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်ဦး”

နိုင်မျိုးမင်းမှာ ကံကောင်းစွာဖြင့် တရားသူကြီးနှင့်ရေနေ
သားအဖ၏အကြံဉာဏ်ပေးမှုများကို တေးလွှာတင်စွာလက်ခံချီး
လောလောဆယ် အောင်ထွင်၏တိုက်ခန်းသို့သာ သွားရောက်
ထည်းခိုနေထိုင်ရလေတော့သည်။

❀ ❀ ❀

အန်း(၁၂)

ဦးအောင်လူနှင့်အင်ကြင်းမေတို့သားအဖမှာလည်း ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် အချုပ်အနှောင်ခံထားရပါသည်။ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ မည်သူနှင့်မှလည်းမတွေ့ရပါ။ အစားအသောက်ကိုတော့ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်ပို့ပေးပါသည်။

“အဖေပါလာလို့တော်သေးတယ်၊ အင်ကြင်းတစ်ယောက်တည်းသာဆို အားငယ်တာနဲ့သေမှာပဲ၊ ဘယ်လိုလူတွေက အာအတွက်ဖမ်းစားကြပါလိမ့်၊ ရန်သူတွေလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

အင်ကြင်းမေညည်းတွားလိုက်လျှင် ဦးအောင်လူကရှင်းပြန်၏။

“မောင်နိုင်ဖို့ရဲ့ရန်သူဘက်က ဖမ်းထားတာပေါ့သမီးရဲ့ အဖေတို့က အရေးကြီးတဲ့သက်သေတွေမဟုတ်လား”

“ကင်... ဒါဆို အင်ကြင်းတို့မသိရင် အစ်ကိုအဖေတို့မအောင်မြင်တော့ဘူးလား၊ ဒါဆို ခုတွဲပါပဲအဖေရယ်၊ လုံမထို့ကို သူတို့သတ်တော့မပစ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ကံပေါ့ကွယ်၊ လူတွေရဲ့အသက်ကို အလစားနေရင်းတော့ သတ်မပစ်လောက်ပါဘူး၊ အားငယ်ဝါနဲ့သမီးရယ်၊ အဖေ လည်း တနည်းနည်းတော့ကြံပါဦးမယ်”

သားအဖနှစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာတွေးနေမိကြစဉ် မြေတိုက်ထဲသို့ ထမင်းပို့ရအောင် လူတစ်ယောက် လေ့ကားခုခင်းလာသည်။ ညနေစာလာပို့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်လူ သူ့သမီးကိုကြည့်လိုက်လျှင် အင်ကြင်းမေကလည်း သဘောပေါက်ပါသည်။ ခါတိုင်းက နှစ်ယောက်ဆင်းယာကြပြီး ဒီနေ့တော့ တစ်ယောက်တည်းဆင်းလာသဖြင့် အဖေထွက်ပြေးဖို့ကြံစည်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ထမင်းလာပို့သည့်လူ၏ပုံစံက ငျပန်နဘန်းသမီးကြီးလို ထွားထွားကြမ်းကြမ်း၊ သူ့လက်စာမိလိုက်လျှင် သတ်သာလိမ့်မည်မထင်။

အင်ကြင်း အဖေကိုခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ လောကြာအဖေ အသက်ထွက်နေလိမ့်မည်ဟူသောသဘော၊ အဖေက

လည်း ခေါင်းမာပါ၏။ ခေါင်းကိုညင်သာစွာ ခါပြနေလေပြီ။ အဓိပ္ပာယ်က မဖြစ်မနေ လုပ်ကြ။ ကြံစည်တော့မည်ဟူသည့် သဘော။

နောက်ဆုံး အင်ကြင်းမေတို့ ပရိယာယ်မာယာသုံးရ၏ တော့သည်။ ဦးအောင်လူက အခန်းထောင့်လေးမှာ ခွေခွေလေး အားထွက်အားလျော့စွာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ထားပြီး အင်ကြင်း မေကတော့ အပေါ်အကျီခွတ်ပစ်ပြီး လုံချည်ရင်လျားနှင့် အရင်း အိုက်နေသည့်ပုံစံ။

လူကြမ်းကြီးက ခပ်မှောင်မှောင်အခန်းထဲမှ ဝင်းပနေ သည့်အင်ကြင်းမေကို မျက်လုံးကျွတ်ကျွတ်မတတ်ကြည့်နေလျှင် သူမက အပြုံးချိုချိုလေးနှင့်...

“အစ်ကိုကြီး... ကျွန်မ ရေမချိုးရတာ နှစ်ရက်တောင် ဖြစ်ပြီ။ ရေမချိုးရလို့ သေတော့မယ်။ သတ်ဖို့ဖမ်းထားတာဆိုရင်လည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးတော့ နေပါရစေနော်”

ဟုပြောပြီး ထမင်းပွဲလင်ဗန်းကိုဆွဲယူလိုက်၏။ သွားကြီး အပြီးသားနှင့် အင်ကြင်းမေထံမှာ သူ့အာရုံတွေရောက်နေပြီ။ သူမ၏ပခုံးသားဝင်းဝင်းလေးများကို သူ့ကိုင်တွယ်ဖို့ကြိုးစားနေ စဉ် ခွပ်ကနဲအသံနှင့်အတူ မြေအောက်ခန်းမှာပေးထားသည့်

စဉ့်ဝန်ဖလားကြီးနှင့်ထူထည်လိုက်သည့် အဖေလက်သံကိုကြား လိုက်ရသည်။

“ခွပ်... ခွပ်...”

မြေဝန်ဖလားက အသားမာသလို လူကြမ်းကြီးကလည်း ခေါင်းမာပုံရ၏။ ဆုံးချက်လောက်ဆင့်ရှိတ်လိုက်မှ လဲကျသွား သည်။

အင်ကြင်းမေ အကျီကို ကယျာကယာဝတ်ရင်း အဖေနှင့် အတူ အပေါ်သို့တက်သည့်လှေကားဆီပြေးခဲ့၏။

“လာ... လိုမ...”

လှေကားမှထွက်လိုက်သောအခါ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေပြီး အပြင်ဘက်မှအသံများကိုကြားရသဖြင့် သားအဖ နှစ်ယောက် ခေတ္တငြိမ်နေကြရပြန်သည်။

အသံများငြိမ်သွားလျှင် သားအဖနှစ်ယောက် ထိုအခန်း ထဲမှထွက်ပြီး မျက်စိတွေလည်သွား၏။ ခမ်းနားသည့်အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်လား။ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းတွေရှိနေသည့် အနက် အပြင်ဘယ်လိုထွက်ရမည်မှန်း မသိတော့ချေ။

သားအဖနှစ်ယောက်သား တွင်းထဲမှထွက်လာသည့်မြေ ကြွက်တွေနယ်။ ဟိုပြေးရမလိုလို။ ဒီပြေးရတော့မလိုလို။

နောက်ဆုံး အသံတွေကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် ဟနေသည့် နီးရာအခန်းထဲဝင်ဝုန်းလိုက်ကြရ၏။ သူတို့ဝင်မိသည့်အခန်းက လည်း ဘုရင့်သမီးတော်၏စက်ရာအခန်းလို ခမ်းနားထည်ဝါ လှပါသိ။

❀ ❀ ❀

“မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ပြော... ငါ့အခန်းထဲကို ဓားပြ တိုက်ရအောင်ဝင်နေကြတာလား”

မိန်းမကိုင်ပစ္စည်းလေးကိုချိန်ရင်း ထိုမိန်းမချောကြီးက မေးလိုက်လျှင် အင်ကြင်းမေနှင့်ဦးအောင်လူမှာ မီးရောင်မြင်ရ သည့်ဖားတွေနယ် ငေးကြောင်လျက်။

“ဟေ့... မေးနေတာဖြေလော၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်တုန်းက ဒီအခန်းထဲဝင်နေကြတာလဲ”

သေနတ်ကိုင်ထားသည့်လက်ညှိုးက မောင်းတိုဆွဲညှစ် လိုက်လျှင် အချောင်သေကုန်တော့မည်မို့ တုန်တုန်ချိန်နှင့်လဲ အင်ကြင်းမေ ရှင်းပြရပါသည်။

“ဒီ... ဒီလိုပါအန်တီ၊ ကျွန်မတို့သားအဖတွေ ထိခိုက်ခဲ့”

မင်းခေါ်လို့ ဒီရန်ကုန်ကိုလိုက်လာကြတာပါ။ ဒီလည်းရောက်ရောက်
တဲ့... ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားပေးမယ်၊ ဒီနေ့ကျတော့ တရား
ရုံးမှာ အမှုဆိုင်ရအောင် သွားရင်း ကျွန်မတို့သားအဖကို လူနှစ်
ယောက်တဖမ်းခေါ်လာပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဖမ်း
ချုပ်ထားကြပါတယ်။

“ဟင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ အန်တီမသိပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို
ဒီအိမ်ရဲ့ မြေအောက်ခန်းမှာ တိရိစ္ဆာန်တွေလိုချုပ်နှောင်ထားခဲ့
ကြတာ သုံးရက်စောင့်ခဲ့ပါပြီ။”

အစ်ကြမ်းမေရှင်းမြလျှင် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာ
သည် တဖြည်းဖြည်းပျက်ယွင်းလာ၏။

“ဒိုင်မိုးမင်း... ဟုတ်လား၊ သူနဲ့မင်းတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်
တာလဲ၊ အန်တီတို့ပြောပြပါလား။”

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက သေနတ်ကို စားပွဲပေါ် သို့တင်လိုက်
ပြီး ကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်ရင်း အစ်ကြမ်းမေပြောပြသည်တို့ကို
စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေ၏။

“ကျွန်မတို့သားအဖက လပွတ္တာမြို့နယ်ကပါ။ ပင်လယ်
ရွာမှာနေပြီး ငါးဖမ်းကြပါတယ်၊ တစ်နေ့တော့ ငါးစောစောဖမ်း

မယ်ဆိုပြီး ပင်လယ်ထဲကို လှေနဲ့အထွက်မှာ သင်္ဘောပေါ်ကနေ
တွန်းချခဲ့ရတဲ့အစ်ကိုကို လှိုင်းတွေ၊ လေတွေကြားထဲက ဆယ်မိ
ရပါတယ်၊ နောက် အစ်ကိုကျန်းမာအောင် ကျွန်မတို့အိမ်... အဲ
တဲမှာ (၁၅)ရက်လောက်နေခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။”

“သူ့အသားက အစက တော်တော်ဖြူသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... ရောက်ခါစက တော်တော်ဖြူပါတယ်၊ အသား
လေးကို ဝင်းနုနေတာပါပဲ၊ နောက်တော့ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ပင်
လယ်ထဲကိုငါးလိုက်ဖမ်းရင်းနဲ့ အစ်ကိုအသားတွေတော်တော်
ညိုကုန်ပါတယ်၊ သူ့အသားကခိုင်သွားထင်ပါတယ်၊ နေလောင်
ကုန်တာပေါ့။”

“အဲဒါနဲ့ နောက်ဆုံး အစ်ကိုက ကျွန်မတို့သားအဖကိုပါ
မရမကအတင်းခေါ်ပြီး ဒီရန်ကုန်ကိုပြန်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒီရောက်
တော့ သူ့ဦးလေးက သူ့ကိုလူလိမ်ဆိုပြီး အမှုပြန်ဆင်နေလို့ သူ
ခဏ မနည်းဖြေရှင်းနေရပါတယ်၊ တရားရုံးမှာ အမှုစစ်မထဲနေ
တော့ သူလည်း အလှည့်ဖျားခံရတယ်ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့
သားအဖလည်း သူတစ်ပါးလှည့်စားတာခံရပြီး ဓမ္မဇာတ်အုပ်
အဖမ်းခံရပါတယ်၊ အစ်ကိုမှာ အန်တီရှိတယ်လို့လည်း ပြောပါ
သေးတယ်၊ သူ့အန်တီက သူ့ကို အမေအရင်းလို သိပ်နှစ်သက်

လို့လည်း တဖွဖွပြောဖူးပါကယ်ရှင်၊ အခုကျ သူ့အန်တီက သူ့ကို မကယ်တော့ဘူးထင်ပါတယ်”

အင်ကြင်းမေရှင်းပြနေလျှင် နားထောင်နေသည့်အမျိုးသမီးကြီးမှာ မျက်ရည်များတွေတွေကျစီးပြီး အင်ကြင်းအားမေးသည်။

“အဲဒါ အမှန်တွေမဲနော်သမီး”

“အမှန်တွေပါပဲရှင်၊ အန်တီကိုညာပြောရအောင် အန်တီအယ်သူမှန်းလည်း ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့တို သူခိုး၊ ဂျိုးထင်နေမှာစိုးလို့သာ အဖြစ်မှန်ကိုရှင်းပြတာပါ၊ အန်တီ ဘာလို့ငိုတာလဲဟင်”

အင်ကြင်းမေ အရိုးခံအတိုင်း အံ့ဩစွာမေးလိုက်လျှင် အမျိုးသမီးကြီးက ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်သည်။

“အန်တီဟာ သားလေးနိုင်မျိုးမင်းရဲ့အန်တီ ဒေါ်သီရိပါပဲကွယ်”

“ရှင်. . ဒါ. . ဒါဆို. . ”

“ဟုတ်ကယ်၊ ဒါ သားလေးရဲ့သီရိမြိုင်စံအိမ်၊ ဒါပေမယ့် အန်တီဘာမှမသိရပါဘူးကွယ်၊ အန်တီမရှိတုန်း သူတို့ သမီးတို့ဖမ်းဆီးထားကြတာပါ၊ ယုတ်မာလိုက်တဲ့အဖြစ်နယ်၊ အန်တီတူ

လေးကို သူသတ်တာကိုး၊ ပြီးမှ သင်္ဘောပေါ်တပြုတ်ကျလို့ သူပင်လယ်ရွာမှာသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သေးသတဲ့. . တောတ်. . ”

ဒေါ်သီရိမှာ မေးကြောကြီးများထန်တင်းလျက် ဒေါသတွေထွက်နေလျှင် သည်တစ်ခါအံ့အားသင့်ရသူတွေတော့ အင်ကြင်းမေနှင့်ဦးအောင်လူတို့ဖြစ်လေသည်။

အင်ကြင်းမေက ဒေါ်သီရိထံမှာ အခွင့်တစ်ခုတောင်းလိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း အန်တီရယ်၊ ကျွန်မတို့သားအဖကို အန်တီဆီပြန်ပို့ပေးပါလားဟင်၊ အန်တီဟာ အန်တီတူအရင်းမို့ ဦးမြတ်ဒွန်းရဲ့တိုင်ချက်ကိုလည်း ပြန်ရုတ်သိမ်းပေးပါလား”

ဒေါ်သီရိက စဉ်းစားတွေးဆရင်း. . .

“သူဟာ လူယုတ်မာမို့ သူ့အပြစ်ကတော့ပေါ်မှာပဲ တိုင်ချက်ရုတ်ရင် သူ့လည်မင်းကို အမြန်ဆုံးကြိုးကွင်းစွပ်သွားမှာမို့ သူ့အတော့ ကလိမ်ကကျစ်တွေဆက်လုပ်နေဦးမှာပဲ၊ အခု သမီးတို့တို့ဖမ်းထားနည်းမျိုးပေါ့၊ သားဘက်က သက်သေတွေ၊ အထောက်အထားတွေအားလုံးကို သူလိုက်ဖျက်နေဦးမှာပဲ၊ ဒါဝေပေ့ အဓိကက ဒီအကြောင်းတွေ အန်တီသိသွားပြီနဲ့ တဖျားနည်းလမ်းကျစွာဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်သီရိကတိတွေပေးနေလျှင် အင်ကြိမ်မှာစိတ်ချမ်းသာ
ရပါသည်။

“အန်တီ.. အရမ်းလည်းမလုပ်နဲ့နော်၊ တော်ကြာ အမွေ
တွေလိုချင်လို့ တူကိုသတ်တဲ့အပြင် မိန်းမပါသတ်ချင်သတ်နေ
ဦးမှာ”

ဒေါ်သီရိ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင်းက နောက်အငယ်တွေ၊ အပျော်တွေရှိ
သူမို့ အန်တီဆိုသတ်ချင်လည်း သတ်ပစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါ
တော့ အန်တီတို့လက်ဦးမှဖြစ်တော့မယ်၊ ကဲ.. တူမကြီးတို့ ခဏ
ဒီမှာပုန်းကျန်ခဲ့ကြဦး၊ အန်တီ အခြေအနေတွေကြည့်လိုက်ဦး
မယ်၊ လောလောဆယ် သူ အိမ်မှာမရှိဘူးလေ”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ၊ ဟို.. ဟိုလေ.. ကျွန်မတို့
သားအဖကို ထပ်ပြီးဖမ်းတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

တော့သူမလေးမို့ အရိုးခံအတိုင်း အားမနာ၊ ပါးမနာ
မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်သီရိ မချီပြုံးပြုံးသည်။

ခမျာ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လေးပေကိုး။

“စိတ်ချပါသမီးရယ်၊ အန်တီဟာ သားရဲ့အန်တီ၊ သားရဲ့
မေမေပါ၊ ကိုယ့်သားမျက်နှာပဲကိုယ်ကြည့်မှာပါ၊ ဒီအခန်းကို တံခါး
ပိတ်ထား၊ အန်တီအသံကြားမဖွင့်”

ဒေါ်သီရိထွက်သွားလျှင် သားအဖနှစ်ယောက်သက်ပြင်း
ပြိုင်တူချပြီး ကျန်ခဲ့ကြရပါ၏။ ထိုစဉ် ဦးအောင်လူမှာ မျက်စိ
မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် အာမေဍိတ်သံထွက်သွားရ၏။

“ဟင်..”

“ဘာလဲအဖေ”

ဦးအောင်လူဆွဲယူလိုက်သည်မှာ ဒေါ်သီရိတို့လင်မသား
၏ ငယ်စဉ်ကစုံတွဲဓာတ်ပုံပင်ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံကို မှန်ဘောင်
သွင်းပြီး စားပွဲပေါ်မှာအလှထောင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

“ဝင်း.. ဝင်း..”

ဦးမြတ်စွန်းငယ်ရုပ်ကိုမြင်ပြီး ဦးအောင်လူ လက်ဆီးကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်မိပါချေပြီ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးကြာခဲ့
ပြီမို့ ဦးမြတ်စွန်းကို သူမမှတ်မိခဲ့ပေမယ့် ထခုတော့ ငယ်ရုပ်စုံ
ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဦးအောင်လူသိလိုက်
ရပါချေပြီ။

“ဝင်း.. ဝင်းဟာ ကျော်မျိုးဆိုတဲ့ကောင်ပါ၊ တောတ်..”

ဝင်းကြောင့်.. ငါနှမလေး နှင်းမေသေရရှာတာ၊ ဝင်းကိုသတ်
မယ်၊ ဝင်းကိုအရှင်မထားဘူး”

နှမလေးနှင်းမေ၏ တမြည့်မြည့်၊ တရံရံခံခံပြီးသေဆုံး

သွားရသည်နှင့်သွင်းနှင့် ထိုရွာကိုစွန့်ပြီး နောက်တစ်ရွာမှာ ကလေး
လေးနှင့် ကသိလင်စာနိုင်စွာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ရသည်အဖြစ်
ထိုကို မြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ဦးအောင်လူ ရင်နာရ၊ နာကျည်း
ရပါသည်။

“သူက ဘယ်သူမှီလဲအဖေ၊ နှင်းမေဆိုတာကရော အဖေ
နှမလေးမဟုတ်လား၊ သေသွားပြီဆို”

အင်ကြင်းမေမှာ ဘာမှမသိရွာသူမှီ ဦးအောင်လူအပြော
ရကျပ်နေပြန်သည်။ ဦးမြတ်ဌန်းဟာ ကျော်မျိုးပင်ဖြစ်ကြောင်း
လုံမကို သူမသိစေချင်တော့၊ အင်ကြင်းသည် ကျော်မျိုးဆိုတာ
ကိုလည်း မသိ၊ မသိတာဘဲကောင်းပါသည်။

နာကျည်းခြင်းဆိုသည်မီးတွေ လုံမကိုမလောင်ဟပ်ပါစေ
နဲ့တော့၊ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ လုံမဟာ သန့်စင်စွာပဲရှင်သန်ကြီး
ခြင်းခွင့်ရပါစေ၊

သားအဖနှစ်ယောက် ဒေါ်သီရိ၏အခန်းထဲတွင် အဖေ
ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်စွာပုန်းအောင်းနေကြရလေသည်။

အခန်း(၁၅)

ဒေါ်သီရိမှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဟန်မပျက်ထိုင်နေရင်း ရင်
ထဲမှာ သောက်မိ၊ ဒေါသမီးတို့ဖြင့် ငလောင်ဆူနေရ၏။

ကြည့်စမ်း၊ ပိုက်ရိုင်းလိုက်စား၊ ခြတ်ခွန်းဟာ သူ့ခင်ပွန်း
ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အပေါ်လည်း သစ္စာရှိသူမဟုတ်၊ အပျော်အဝါး
ဆော်မောသပိပီ သီရိဆိုတာ ပွဲတက်မယားအဆင့်မျှသာ၊

ရှိသမျှစည်းစိမ်၊ ဥစ္စာတို့သည် ဒေါ်သီရိနှင့်နီဝီမိန်းမင်းတို့
၏ဓလ္လည်းဥစ္စာများ မဟုတ်ပါလား၊ သူစိမ့်ခန့်ခဲ့သည့်အတွက်
သမားပေးထားပေမယ့် ဘယ်တော့မှလောက်ငှသည်မို့

ယခုအခါ သူက နိုင်မျိုးမင်းကိုပင် အပြတ်နှုတ်ခဲ့ပြီ

တော၊ မိမိကိုယ်လည်း အမြတ်မရှင်းဘူးလို့ အာမ မခံနိုင်တော့ပါချေ။

မြတ်ဗွန်းဆိုသည့် သစ္စာမဲ့သည့်ဘီလူးသဘက်သည် သူတို့တူဝံ့ကို အနှုတ်၊ အသည်းဖောက်ပြီး စားပေတော့မည်၊ သင်းကိုဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။

“ဟုတ်ပြီ. .”

ဒေါ်သိရီ အကြံတစ်ခုရပြီး ဦးမြတ်ဗွန်းနှင့်သူ အဖွဲ့တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည့်အခန်းတိုင်းမှာ အသံဖမ်းစက်သေးသေးလေးတွေ အပ်ဆင်ဝတ်ထားလိုက်ဖို့အကြံရလိုက်သည်။

ဒါမှ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေအကုန်ပေါ်ပြီး သူ စရိတ်နှင့်သူ ရှင်းသွားပေလိမ့်မည်။ အကြံရသည်နှင့် ချက်ချင်းပင်အကောင်အထည်ဖော်ပစ်လိုက်ပြီး ဒေါ်သိရီ နိုင်မျိုးမင်း၏သူငယ်ချင်းအောင်ထွဋ်ထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“မောင်အောင်ထွဋ်လား၊ အန်တီပါ။ သားဘယ်မှာလဲ၊ ဟင်. . မင်းဆီမှာဟုတ်လား၊ သား. . သားနဲ့စကားပြောချင်တယ်” အန်ဖက်မှ နိုင်မျိုးမင်း၏အသံကို ဒေါ်သိရီကြားလိုက်ရပေပြီ။

“သား. . သားလေး. . အန်တီယုံပြီ၊ မြတ်ဗွန်းယုတ်မာဝံ့

တွေလည်း အန်တီသိပြီ၊ အခု အင်ကြင်းပေတိုသားအဖ အန်တီအခန်းထဲမှာရှိနေတယ်”

“ဟင်. . ဒါ. . ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အခုပဲလာခဲ့မယ်၊ ရဲဌာနကိုအကြောင်းကြားပြီး ဝိုင်းထားမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလိုသာလုပ်၊ သေသေချာချာလုပ်နော်၊ အား. .”

နောက်မှ ဦးမြတ်ဗွန်း၏ခိုက်ချလိုက်မှုကြောင့် ဒေါ်သိရီ နာကျင်စွာအော်ရင်း ဖုန်းခွက်လွတ်ကျသွားလျှင် တစ်ဖက်မှ နိုင်မျိုးမင်းတို့သည် အခြေအနေကိုခိုင်စွာမိပြီး အောင်ထွဋ်နှင့်အတူ လျှင်မြန်စွာပင် လှုပ်ရှားကြရပါတော့သည်။

❖ ❖ ❖

“သစ္စာဖောက်မ... ကိုယ့်ယောက်ျားဘက်ကတော့မပါဘဲ
သူ့လင်လေးဘက်ကနာတယ်... ဟုတ်လား”

မီးဝင်းဝင်းတောက်သောမျက်လုံးများနှင့် ဦးမြတ်ဌွန်း
ဒေါသတွေဖြစ်နေလျှင် ဒေါ်သိရိကလည်း ပြန်အော်၏။

“ဟင်... ရှင်မိုက်ရှိုင်းလှချည်လား၊ ရှင်အပေါ်သစ္စာရှိ
ရအောင် ရှင်က သူတော်ကောင်းကြီးကို၊ ရှင်ရဲ့ယုတ်မာတဲ့
အကြံအစည်တွေကို ကျွန်မက အားပေးရမှာလား၊ ဟင်... လူ
သတ်သမားရဲ့ အခု နှင့်အကြောင်းတွေ ငါအကုန်သိသွားပြီ”

ဒေါ်သိရိပြောချလိုက်လျှင် ဦးမြတ်ဌွန်း၏ကိုယ်ကြီး ဆတ်
ကနဲတုန်သွား၏။ သို့သော် မထူးတော့ပါပြီ။ တဟားဟားအော်
ရယ်ရင်း ဦးမြတ်ဌွန်း မထူးဇာတ်ကိုသာ ပြီးအောင်ဆက်တစ်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အေး... အကုန်သိသွားတဲ့အတွက် နင့်ကိုပါ ငါသတ်
ပစ်ရတော့မယ်၊ ကဟေ့... ဟိုကောင်သံခဲ... ဟိုကောသား
သားအဖကို သွားထုတ်လာခဲ့၊ တို့တွေ တစ်နေရာရာကိုလစ်မှ
ဖြစ်တော့မယ်”

ဦးမြတ်ဌွန်းအမိန့်ပေးလိုက်လျှင် သံခဲသည် အင်ကြင်းမေ
တို့ကိုချုပ်နှောင်ထားရာ မြေတိုက်ခန်းသို့သွားရှာသည်။

ဒေါ်သိရိကိုလည်း သူ့တပည့်နှစ်ယောက်က သေနတ်
နှင့်ချိန်ရွယ်ထား၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးမြတ်ဌွန်းနှင့်သူ့တပည့်
နှစ်ယောက်၊ ပေါင်း သုံးယောက်သာရှိလေ၏။

မကြာမီ သံခဲ အမောတကောပြန်ပြေးလာပြီး မျက်စိမျက်
နှာပျက်စွာဖြင့် ဦးမြတ်ဌွန်းကိုအစီရင်ခံလိုက်၏။

“ဆ... ဆရာ... ဟိုနှစ်ယောက်မရှိတော့ဘူး၊ အခန်းထဲ
မှာ ဆင်ပေါက်ကြီး ခေါင်းပေါက်ပြီးလဲနေတယ်”

“ဟေ့... ဒါ... ဒါဆို သူတို့ထွက်ပြေးသွားပြီလား၊ မထုတ်
သေးပါဘူး၊ ခြံတံခါး၊ အိမ်တံခါးတွေလည်း ပိတ်ထားတာပဲ
ဟေ့... မသိရိ... အဲဒီနှစ်ယောက်ကို မင်း ဘယ်မှာဝှက်ထား
သလဲ၊ သူတို့ပြောလို့မဟုတ်လား”

ဦးမြတ်ဌွန်း ဒေါသတကြီးနှင့် ဒေါ်သိရိအနားသို့လေသွား
လျှင် ဒေါ်သိရိက အေးဆေးစွာပြန်ပြောလိုက်၏။

“ရှင်မတုတ်တာတွေလာပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင်အလုပ်တွေကို ဘာမှမသိဘူး။ ရှင်အကြောင်းသိရတာကတော့ စောစောက ကျွန်မတို့ ကျွန်မကိုဖုန်းဆက်ပြီးပြောတာလေ”

ဦးမြတ်စွန်းမှာ မခံချို၊ မခံသာဖြစ်နေရာမှ ဆက်ကနဲတွန့်သွားပြီး သူ့အဖွဲ့ကိုလှမ်းအော်လိုက်၏။

“ကဲဟေ့ . . . နေရာပြောင်းရမယ်၊ ဆိုက်စွဲတွေ မဝိရိတော့ဘူး၊ ဟိုနှစ်ယောက်လည်း လွတ်ပြေးပြီထင်တယ်၊ နိုင်မျိုးမင်းလည်းလွတ်သွားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးမြတ်စွန်းသည် ဒေါ်သီရိကိုဝါဆွဲပြီး သူ့အဖွဲ့နှင့်အတူ ကားနှင့်လစ်လေတော့သည်။

❀ ❀ ❀

အန်း(၁၄)

နိုင်မျိုးမင်းနှင့်အောင်ထွဋ်တို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ သိရိမြိုင်စံအိမ်ကြီးမှာ မီးရောင်အောက်တွင်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။

“တို့တွေနောက်ကျသွားပြီနဲ့တူတယ်”

အောင်ထွဋ်ကရေရွတ်ပြီး သတိနှင့်ကပ်သွားလျှင် အိမ်ထဲမှဖိုးရွံ့စွာထွက်လာသည့် ဦးအောင်လူနှင့်အင်ကြင်းတို့သာအေးတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အင်ကြင်း . . .”

“အစ်ကို . . .”

နိုင်မျိုးမင်း စိုးရိမ်တကြီးနှင့် အင်ကြင်းဆီပြေးသွားလျှင် အင်ကြင်းကလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ပြေးဝင်ပြီး တုန်သင်နေ၏။

“အင်ကြင်းတို့ကို ဦးမြတ်စွန်းတို့အဖွဲ့က ဒီအိမ်ရဲ့မြေအောက် ခန်းမှာ ဖမ်းထားတာအစကို”

“အခု သူတို့ရော၊ အန်ကီသီရိလည်း မမြင်ပါလား”

နိုင်မျိုးမင်းနှင့်အောင်ထွဋ်တို့အဖွဲ့မှာ အိမ်ကြီးထဲသို့ရှာ ဖွေရန်ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ဦးအောင်လူကပြောလိုက်၏။

“ဦးလေးတို့သားအဖက ဒေါ်သီရိရဲ့အခန်းထဲမှာပုန်းပြီး တူမောင်အလာကို စောင့်နေကြတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြတ်စွန်း တို့ရွှေကလံလာကြပြီး မသိရဲကိုပါဖမ်းခေါ်ပြီး ကားနဲ့ထွက်ပြေး သွားကြတာပဲ”

“တောက်... ဒီလူကြီးတော့ ကမ်းကုန်နေပြီ၊ သူ့ကို ဘယ် လိုလိုက်ရှာရပါမလဲ”

နိုင်မျိုးမင်း ဒေါသတွေထွက်နေစဉ် အင်ကြင်းမေက ဝင် ပြောလိုက်၏။

“အင်ကြင်းတို့ကိုဖမ်းထားတဲ့မြေအောက်ခန်းမှာ လူတစ် ယောက်ကျန်သေးတယ်အစ်ကို၊ ဂန္ဓမုန်းကတန်းပြေးကြရလို့ အဲဒီ လူကျန်ခဲ့တယ်ထင်တယ်”

နိုင်မျိုးမင်းနှင့်အောင်ထွဋ်တို့ မြေအောက်ခန်းသို့သွား ကြည့်ကြပြီး ဆင်ပေါက်ကြီးကိုဆွဲထုတ်လာကြ၏။

ဆင်ပေါက်ကြီးကို သတိရအောင်မနည်းရှာနှပ်ပြီးမှ သူတို့ သိချင်တာကိုမေးရသည်။

“မင်းဆရာတော့သွားမှာပဲ၊ မင်းသိသမျှ အမှန်အတိုင်းသာ ဖွင့်ပြောပေတော့၊ ဒါမှ မင်း အစိုးရသက်သေအဖြစ်နဲ့ အပြစ် ပေါ်မှာ၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ငါ့ကိုတွန်းချတဲ့နားတလည်း မင်းပါတာပဲ”

နိုင်မျိုးမင်းဖျောင်းဖျလေမှ ဆင်ပေါက်ကြီးဖော်ကောင် လုပ်တော့သည်။

“ဆရာတို့အဖွဲ့စတည်းချတဲ့နေရာက ထောက်ကြံ့အိမ် ကလေးမှာ”

“ဪ... ငါသိတယ်၊ ငါ့ကိုချုပ်ခဲ့တဲ့နေရာထင်တယ်၊ ထုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

နိုင်မျိုးမင်း ဝမ်းသာအားရနှင့်သွားဖို့ပြင်လျှင် ဆင်ပေါက် ကြီးကထပ်ပြော၏။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကျန်ခဲ့တာသိတော့ အဲဒီနေရာမှာ နေချင်မှနေမှာနော်၊ ကျွန်တော်ထင်တာတော့ သူတို့ ဘယ်သူမှ မသိသေးတဲ့တစ်နေရာရာကို လစ်ပြီထင်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက် တွေကတည်းက ဆရာဟာ ရောင်းလို့ရသမျှတိုက်ခန်းတွေရောင်း ထုခဲ့လို့ရတာထုခဲ့နေတာပဲ၊ သူလည်း သူ့အကြောင်းသူသိမှာပေါ့”

ဆင်ပေါက်ကြီးပြောတာဖြစ်နိုင်သဖြင့် အောင်ထွဋ်က အသံဖမ်းစက်ခလုတ်ဖွင့်ပြီး ဦးမြတ်ခွန်းကျလွန်သည့်အမှုများကို စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်သည်။

ဆင်ပေါက်ကြီးကလည်း သူသိသမျှအားလုံးဖော်တော့သည်။ ပြီးမှ သူတို့လူစုခွဲပြီး ဦးမြတ်ခွန်းတို့ကိုရှာဖွေ စိစဉ်ကြသည်။

နိုင်မျိုးမင်းက အင်ကြင်းနှင့်ဦးအောင်လူကို သိရှိမြင်မှာပင် ကျန်ခဲ့ကြရန်စိစဉ်သော်လည်း ဦးအောင်လူမှာ သူ့အကြံနှင့်သူဖြစ်သဖြင့် မကျန်ခဲ့လိုပေ။

“ဦးလေးလည်း မင်းတို့နောက်လိုက်ပါရစေ၊ ဒီမြတ်ခွန်းနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့ပါ”

နိုင်မျိုးမင်း အံ့သြစွာနှင့်တားဆီးရပါသည်။

“ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော်ဦးလေးခွန်းက အစကတည်းကတားတာလား”

“မင်းကိုပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်ကင်းခြောက်တုန်သည်မှာတာ သူပေါ့။ နစဉ်အခါတုန်းက အော်လမ်းတွေပေါ့တာ”

“ကဲ... ဦးလေး... မေ့လိုက်ပါလို့တော့ ကျွန်တော်မမြင်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အင်ကြင်းအနားမှာ ဦးလေးရှိနေတာပေါ့၊ တော်ကြာ မထင်မှတ်နိုင်တဲ့အန္တရာယ်တွေဝင်လာခဲ့ရင်”

အင်ကြင်းနှင့်ခြောက်လေမှ ဦးအောင်လူမှာ ထက်မြင်းကြီးချပြီး သူ့သမီးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

၇၈

ဒေါ်သီရိမှာ ယခုတော့ ဦးမြတ်ခွန်း၏ရန်သူဖြစ်သွားရ ပါချေပြီ။ ဓားစာခံလည်းမည်ပါ၏။

သူမကို အခန်းထဲမှာချုပ်နှောင်ထားပြီး သူတို့လူစုမှာ ရှေ့နေအတွက်တိုင်ပင်နေကြလေ၏။ သူတို့အားလုံး လောလော ဆယ် ကမ်းနားလမ်းမှတိုက်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးထဲတွင် ခိုအောင်း နေရသည်။

ရေလမ်းဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံဘက်သို့လစ်ကြမည်ဖြစ်သော် လည်း ဦးမြတ်ခွန်းမှာ လောဘကမသတ်နိုင်သေး။ သီရိမြိုင်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် မီးခံသေတ္တာထဲမှရတနာများကို သူပြန်ပြီးယူလို့ သေးသည်။

သို့သော် ဒေါ်သီရိက မီးခံသေတ္တာဖွင့်သည့်သော့ကို နုပါတ်တွေမပြောပြသဖြင့် တော်တော်ကြီးကို ခံပြင်းဒေါသထွက် နေရ၏။

သူ့ထပ်ည့်များမှာ သူနှင့်အတူ ငါးလောက်ရှိလေ၏။ သူ လိုပင် လောဘဦးစီးသူများဖြစ်ပြီး ရမည်ဆိုလျှင် ဘုန်းသိုက် တူးမည့်သူချည်းပါပင်။

အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေရာမှ ဦးမြတ်ခွန်း ဒေါ်သီရိကိုချုပ်နှောင်ထားရာရွေ့တည့်တည့်စာရပ် လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာမသိရီ . . ငါမင်းကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ အခုလည်း ငါတစ်ဖက်နိုင်ငံကိုပြေးမှာဖြစ်ပေ မယ့် မင်းကိုမထားရက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ငါတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ရတနာ တွေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့မလို့လား။ တို့တွေ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနေသွားကြရအောင်နော်”

ဟု ခပ်ညုညုပြောလေ၏။ သူ့စောစောကနှိပ်စက်ထား သဖြင့် မဲညိုစွဲနေသည့်ဒေါ်သီရိမှာ ဦးမြတ်ခွန်းကိုလုံးဝအယုံ အကြည်မရှိတော့ပေ။ တူကိုသတ်သည့်အပြင် သူမကိုပါ ဆတ်ပြီး သတ်မည်ဟုသိထားသဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်နေလေ၏။

“ရှင် မတရားလောဘတွေ့တက်မနေနဲ့၊ ရှင်ထုခဲ့ရောင်း ခုခဲ့တဲ့ငွေတွေလည်း မနည်းဘူး၊ မီးခံသေတ္တာထဲကရတနာတွေ တ ကျွန်မပစ္စည်းချည်းမဟုတ်ဘူး၊ သားနဲ့ နှစ်လေးကံအတွက်

တဲ့ပစ္စည်းတွေ၊ ရှင့်လောဘတွေ ဇက်သတ်လိုက်ပါတော့၊
နောက် ဆုံး ရှင့်လောဘကပဲ ရှင့်ကိုဒုက္ခတွေပေးလိမ့်မယ်”

“တယ်.. ဒီမိန်းမ.. ဖြန်း.. ဖြန်း.. ဖြန်း..”

“အမေ.. အား..”

ဘယ်တုန်းကမှ လက်နှင့်မရွယ်ခဲ့သည့်မိန်းမကို ဦးမြတ်
ခွန်း ပယ်ပယ်နယ်နယ်နှိပ်စက်လေတော့သည်။ လောဘဆိုသည့်
ဘိလူးသရဲစီးလေပြီလား။

ဒေါ်သီရိမှာ နူးညံ့နုနယ်သူဖြစ်သဖြင့် လေးငါးချက်လောက်
အရိုက်ခံလိုက်ရလျှင် သတိမေ့သွား၏။

“တောက်.. တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့မိန်းမ”

အခန်းထဲမှာ ဦးမြတ်ခွန်း ခေါက်တုံ့ခေါတ်ပြန် လမ်း
လျှောက်ပြီး အကြယူနေဆဲ သူတပည့်မီးကြီးက အကြံပေးသည်။

“ဟာ.. ဆရာ.. ကျွန်တော်တို့ သောတုနဲ့ဖွင့်ကြည့်ကြ
မယ်လေ၊ ရလည်းအမြတ်ပေါ့ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်က သောတု
ဝိဇ္ဇာပါ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ သောအဖွင့်ကောင်းလို့ပဲ သောတုနဲ့
ဘောင်ထဲကမထွက်ရတာ သူပေါ့”

“ဟား.. ဟား.. ဟား..”

အားလုံးဝိုင်းရယ်လိုက်ကြစဉ် ဦးမြတ်ခွန်းနှင့်မီးကြီးတို့
သီရိမြိုင်သို့ပြန်ပြီး မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်ကြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဦးမြတ်ခွန်းမှာ ကျန်ခဲ့သည့်သူ့လူများကိုလည်း ခယ်ကြည့်
သဖြင့် သူတုခွဲထားသည့်ငွေများကို အလစ်မှာလျှပ်တပြတ်ဝှတ်
ထားခဲ့သေး၏။

သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သီရိမြိုင်သို့ထပ်ကျော့လာ
ခဲ့လျှင် အချိန်မှာ ညဆယ်နာရီပင်ကျော်နေပြီ။

❦ ❦ ❦

စိုးကြီးနှင့်ဦးမြတ်ဇွန်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ ရေပိုက်
မှတဆင့် တွယ်တက်ကြပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ဝရန်တာသို့ရောက်
သွားကြ၏။

ဦးမြတ်ဇွန်းမှာ ဇဝေဇဝါ။

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဆင်
ပေါက်ကြီးများသတ်ရပြီး တံခါးတွေလျှောက်ပိတ်ထားတာထာ
မသိဘူး”

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်မို့ ဦးမြတ်ဇွန်းမှာ ရဲရဲတင်းတင်းနှင့်
မီးခံသေတ္တာထားရာပေါ်သီရိ၏အခန်းထဲသို့ စွတ်ကနဲဝင်သွား
လေ၏။

စိုးကြီးကလည်း ဦးမြတ်ဇွန်းနှင့်ထပ်ချပ်မကွာဝင်လိုက်

လာ၏။ ဤအချိန်တွင် ဦးအောင်လူနှင့်အင်ကြင်းမေတို့သားအား
မှာ အပေါ်ထပ်တွင် အသံများကြားသလိုဆိုသဖြင့် အပေါ်
ထပ်သို့တက်လာကြ၏။

“ဟင်... အဖေ... လူ... လူ...”

ဒေါ်သီရိ၏အခန်းထဲမှာ မီးပွင့်နေပြီး လူရိပ်နှစ်ခုတို့ဖြင့်
လိုက်ရသဖြင့် အင်ကြင်းမေက ဦးအောင်လူတို့သတိပေးလိုက်
သည်။

“သမီးကျန်ခဲ့၊ အဖေကြည့်လုပ်လိုက်မယ်”

“အမယ်... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အဖေတစ်ယောက်တည်း...”

“ဒီလိုလုပ်... သူတို့ကို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဖမ်းထားလိုက်
မယ်၊ လုံမ... နင့်အစ်ကိုဆီဖုန်းဆက်”

“ကောင်းတယ်၊ အဖေ... ဟုတ်ပြီ...”

နိုင်ဗျူးမင်းထဲမှာ သူ့ဟမ်းဖုန်းပါသွားနိုင်ပြီဖြစ်သဖြင့် ထို
ဖုန်းဖုန်းသို့ အိမ်မှဖုန်းဖြင့် အင်ကြင်းမေဖုန်းဆက်ဖို့ အောက်
ထပ်သို့ခြေသံလုံလုံနှင့်ပြေးဆင်းသွားလျှင် ဦးအောင်လူမှာ ဒေါ်
သီရိ၏အခန်းသို့ တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်သွား၏။

သို့သော် အခန်းထဲမှဦးမြတ်ဇွန်းမှာလည်း ခြေသံလုံလုံ
ရှုပ်ကြားသဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်အကြည့် သွားတန့် နှစ်ယောက်
သားမျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိလိုက်ကြသောအခါ...

ဦးအောင်လူ၏လက်ထဲမှာ သံတုတ်တစ်ချောင်းကို အသင့်
ကိုင်ထားသလို ဦးမြတ်ခွန်း၏လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်တစ်
လက်နှင့်။

“သေပေတော့.. အမျိုးယုတ်.. ငါ့နှမသေသလို နင်လည်း
သေရမယ်ကျော်မျိုးရေ၊ ဒီနေ့ နင့်သေနေရောက်ပြီ”

“ဟင်.. နေ.. နေပါဦး၊ ခင်.. ခင်ဗျား..”

ဦးအောင်လူက သံတုတ်ကိုမြှောက်ပြီး ရိုက်မည့်ဟန်ပြင်
လျှင် ဦးမြတ်ခွန်းကလည်း သေနတ်နှင့်ချိန်ချယ်ထားပေမယ့်
သိချင်စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်။

“ငါ အောင်လူလေ၊ နှင်းမေရဲ့အစ်ကို အောင်လူ၊ မင်း
ကြောင့် ငါ့နှမလေးသေရတာ၊ ငါ့တူမလေးမှာ မိမဲ့၊ ဖခင်နဲ့ ကြီး
ပြင်းရတာ၊ ပစ်ခမ်း.. ငါ့ကိုသေနတ်နဲ့မကလို့ အမြောက်နဲ့
ပဲပစ်ပစ် ပစ်ခမ်း၊ ငါကလည်း မင်းကို ဒီသံတုတ်နဲ့ အသေရိုက်
သတ်မှာပဲ”

ပြောရင်းမှပင် ဦးအောင်လူ ကမူးရှူးထိုးနှင့် ဦးမြတ်ခွန်း
ကိုပြေးရိုက်လျှင် အခန်းထဲမှထွက်လာသည့်စိုးကြီးက ဦးအောင်
လူကို ဓားနှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

“အား..”

“ဟာ.. ဟေ့ကောင်..”

အခန်းပြင်တွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့်၊ ဦးအောင်လူ၏
ဓားတန်းလန်းနှင့် ရင်ဘတ်သို့အစိုက်ခံထားရသော်လည်း အခဲ
မကျေနိုင်သည့်စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အားတင်းပြီး ဦးမြတ်ခွန်းတို့
သံတုတ်နှင့်ရိုက်ပစ်နိုင်လေ၏။

“ခွပ်.. အား..”

အိမ်ပေါ်မှာပင် အတုန်းအရုန်းနှင့်ဖြစ်နေကြစဉ် အင်
ကြင်းမေဖုန်းဆက်ခေါ်သဖြင့် နိုင်မျိုးမင်းနှင့်အောင်ထွဋ်တို့အဖွဲ့
သိရှိမြိုင်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပေပြီ။

ရဲများ အပေါ်ထပ်သို့ သေနတ်များနှင့်ချိန်ပြီးပြေးတတ်
လာကြသောအခါ စိုးကြီးက ထွက်ပြေးဖို့ပြင်သဖြင့် သူ့ခြေထောက်
တို့ သေနတ်နှင့်ပစ်ပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်ရလေ၏။

ဦးအောင်လူနှင့်ဦးမြတ်ခွန်းမှာ မချီမဆန်ဝေဒနာခံစား
နေကြရသဖြင့် ချက်ချင်းပင် သူတို့ အရေးပေါ်ကိုဖုန်းဆက်ကြ
ရသည်။

ပြီးမှ အောင်ထွဋ်က ရဲအရာရှိပီပီ ဦးမြတ်ခွန်းထံမှသေ
တမ်းစစ်ချက်ယူဖို့ ကြိုးစားရသည်။ သံတုတ်ဒဏ်ရာကြောင့်
ခေါင်းကွဲပြီး သွေးတွေအများကြီးစိမ့်ထွက်နေသည့်ဦးမြတ်ခွန်း

ခေါ် ကျော်မျိုး၏မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ယောက်ကိစ္စပေ
နေဟန်။

ထိုစဉ် အခေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်လာသည် အင်ကြင်းမေ၏
အူယားဖားယားပုံစံလေးကို ဦးမြတ်ဌန်းတွေ့မြင်လိုက်ရလေပြီ။

“အဖေ..”

ဟုအော်ခေါ်ရင်း ဦးအောင်လူ၏အနားမှာ သူမလူးလှိမ့်
ပြီးဝူဆွေးသောကရောက်နေလျှင် ဦးမြတ်ဌန်းငေးကြည့်နေ၏။

ဝါ သူ့သမီးလေး.. ။

နှင်းမေနှင့် သူ၏သမီးလေး.. ။

ငါးခြောက်ကုန်သည်ဘဝနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေ
ရာမှ သူဌေးသမီးမသိရုံနှင့်တွေ့သည့်အခါ ကိုယ့်ဘဝချမ်းသာဖို့
အတွက် သူဌေးသမီးကို သူအမိဖမ်းခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အရိုးခံမလေးနှင်းမေ။ မသိရုံနှင့်အခြေ
ကျပြီး တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာမှ သူ နှင်းမေကိုပြန်ရှာသည့်အခါ
အစအနပင်မတွေ့ရလေတော့ပြီ။

ဦးအောင်ထွဋ်စစ်မေးသမျှဖြောင့်ချက်ပေးရင်း သူ့အပြစ်
တွေကိုဖွင့်ဟဝန်ခံနေမိစဉ် တစ်ဖက်မှ ဦးအောင်လူသေဆုံးသွား

သဖြင့် အင်ကြင်းမေလူးလိမ့်မိသင့်ကြွေးနေသည်ကိုမြင်ရလျှင် ဦး
မြတ်ဌန်း ကြင်နာသနားနေမိပြန်၏။

မကြာမီ အရေးပေါ်လူနာဓာတ်တားရောက်ရှိလာပြီး ဦး
မြတ်ဌန်းနှင့်စိုးကြီးကို ဆေးရုံသို့ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

~ ~ ~

အန်း(၁၅)

ဦးမြတ်ခွန်းထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်ကျသွားခဲ့ပြီး သူ့တပည့်များလည်း ထောင်ဒဏ်အသီးသီးကျသွားခဲ့ပေပြီ။

ယခုအခါ သီရိမြိုင်စံအိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်သီရိ နိုင်မျိုးမင်းနှင့် အင်ကြင်းမေတို့သုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်နာယူစွာဖြင့် နေထိုင်သွားလို့ရပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် အင်ကြင်းမေမှာ သူ့ဖခင်ဦးအောင်လူကို နေ့စဉ် သတိရပြီး တင့်တယ်စွာရယ်ရယ်ဖြစ်နေသဖြင့် နိုင်မျိုးမင်းနှင့်ဒေါ်သီရိမှာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေကြရပေသည်။

သည်စံအိမ်ကြီးမှာနေရန် ငြင်းဆန်နေသဖြင့် နောက်ဆုံး သူမ၏ဆန္ဒအတိုင်း ကျောက်ရေတွင်းမှအိမ်ကလေးမှာသာ သွားပြီးနေခွင့်ပြုရပါသည်။

သူကလေးတစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်သီရိမှာ အင်ကြင်းမေကိုချော့မော့ဖောင်းဖျပြီး နိုင်မျိုးမင်းနှင့်အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးလိုက်သည်။

သည်နေ့ သူမတို့လက်ထပ်ပြီးသည်။

မှန်တင်ခဲ့ရုံမှ မျက်ရည်များနှင့်သတိသမီးကို နိုင်မျိုးမင်း အိပ်ယာဝေါ်မှာတစောင်းလှဲရင်း တစ်ဖန်ခွဲကြင်နာစွာကြည့်နေမိသည်။

တော်တော်အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ သူ့အဖေ သေခဲ့သည့်သီရိမြိုင်ကို ဘယ်အော့မှပြန်မလိုက်တော့ဘူးတဲ့လား။

ကိုယ်ကလည်း မွေးကတည်းကနေလာခဲ့သည့် သီရိမြိုင်ကို အစွဲအလမ်းကြီးပါသည်။

သို့သော် ဆံထုံးနောက်ယောင်ပါပေါ့။ ချစ်သူနေသည့် နေရာမှာပင် သူနေရပါမည်။

ပင်လယ်ရွာက တံငါတလေးထဲမှာ လေ့အိုလေးဝေါ်မှာ တောင် အတူနေခဲ့ကြတာပဲနော်။

တွေးရင်းနှင့် အချစ်ခံရေများတိုးလာခဲ့လျှင် သူ့အဘိုးအိုကို အင်အားတိုင်းဖြင့် အရင်ကြိုးစားရပါသည်။

“ရွတ်... ဒီမှာ ကောင်မလေး၊ သိရိမြိုင်မှာမနေဘဲ ဒီအိမ်
လေးမှာနေချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို တို့သိတယ်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး
ဉာဏ်ချည်းပဲ၊ ဟင်း... မသိရင်ခက်မယ်”

ဖအေကိုသတိရသဖြင့် မျက်ရည်ကျနေသည့် ကောင်မ
လေးမှာ နိုင်မျိုးမင်း၏ မချိုမချင်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ
တန့်သွား၊ မျက်စောင်းထိုးမိသွားပါသည်။

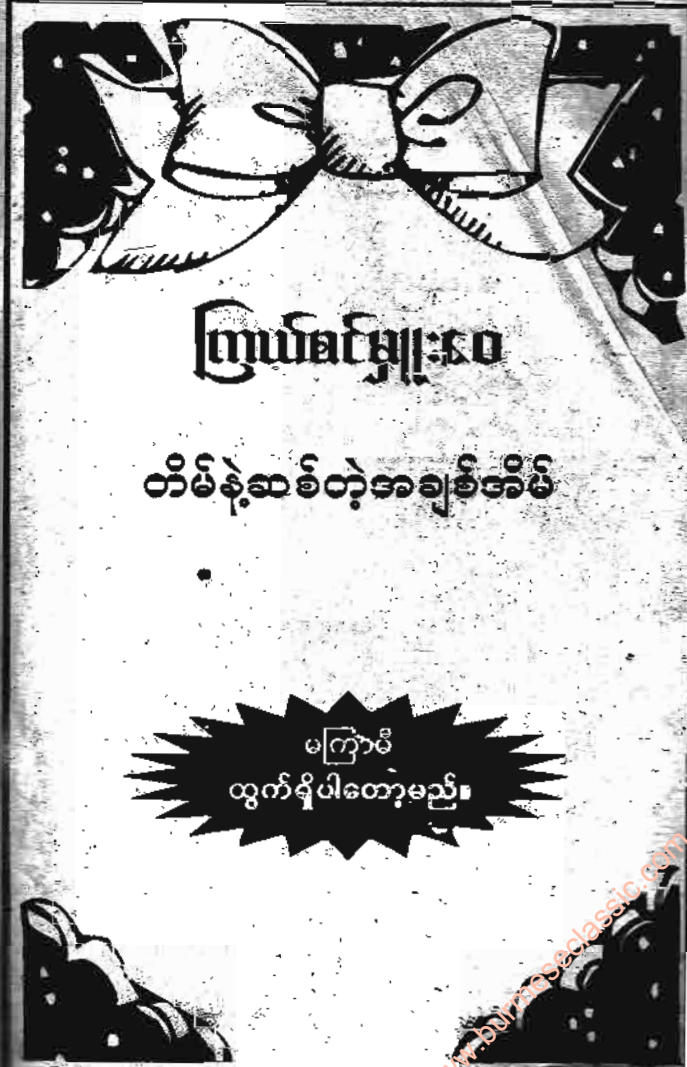
“ဘာလဲ... ဘာမဟုတ်တာပြောမလို့လဲ”
ကောင်မလေး အငိုမေ့ပြီး ရန်လိုလာခဲ့လျှင် နိုင်မျိုးမင်း
သူမကိုပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

“ဟိုမှာက အန်တီသိရိနဲ့ဆိုတော့ မလွတ်လပ်ဘူးမဟုတ်
လား၊ ဒီမှာက လွတ်လပ်တယ်လေ၊ သိနေတယ်နော်”

ကဲ့တင်ပေါ်ညင်သာစွာချရင်း သူပင်လယ်နတ်သမီးလေး
ကို ကြင်နာစွာနမ်းရှုံ့မိလျှင် အလိုက်သိစွာပင် တစ်အိမ်လုံး မီး
တွေ့မှောင်ကျသွားသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် နိုင်မျိုးမင်း
ဟေးခနဲ အော်ဟစ်မိလိုက်ပါပေ၏။

သူကလေးဆန်မှုကြောင့် အင်ကြင်းမေ တခစ်ခစ်ရယ်
မောလိုက်လျှင် နိုင်မျိုးမင်း၏ဘဝမှာ အသာယာဆုံးဂီတသံဟု
ပင် ထင်လိုက်မိပါတော့သတည်း။

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

တိမ်နဲ့ဆစ်တဲ့အချစ်အိမ်

မကြာမီ
ထွက်ရှိပါတော့မည်။